

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 155 *Kasım 2010 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN

6 KASIM'DA ALANLARDAYDIK!

**TÜRKİYE
MARKSİST-
LENİNİST
GENÇLİK
BİRLİĞİ
3. KONGRE**

YÖK'ÜN "ÖZGÜR ÜNİVERSİTE" ANLAYIŞI

AŞAĞIDA BELİRTİLEN KARARLAR 81 İLİN EMNİYET MÜDÜRLÜKLERİNE GÖNDERİLDİ!

1) Güvenlik koordinatörleri ile ilgili tüm kamu kurum ve kuruluşları yetkilileri arasında bir yılı aşkın süre zarfında en az iki defa toplantı yapılması.

2) Olaylara süratle müdahale edilmesi amacıyla öğretim yılını kapsayacak şekilde ihbar halinde başvurmak üzere kolluk kuvveti talebi ve sivil emniyet personeli görevlendirme yazılarının eğitim-öğretim yılının başlangıcında rektörlüklerce valiliklerden talep edilmesi, ayrıca üniversitelerimizin imkanları ölçüsünde ve uygun gördükleri alanlarda kampüste görev yapacak sivil kolluk güçleri ile ilgili yer tahsis etmeleri.

3) Yerleşke güvenliğine yönelik olarak giriş-çıkış noktalarının kontrolü, aydınlatma sistemlerinin geliştirilmesi, kamera sisteminin yaygınlaştırılması, fiziki ve parmak izi gibi elektronik tedbirlerin alınması.

4) Stant, bilgilendirme masaları ve faaliyetlerin rektörlüklerce kurulan değerlendirme komisyonuna önceden bildirmek ve komisyonun uygun görmesi şartıyla gerçekleştirilmesi, ayrıca öğrenci toplanmadan önce her kurumun ayrı ayrı stant kurmasına yerine ortak stant açılması.

5) Öğrencilerin kayıt olma işlemlerine yardımcı olma amacıyla öğrencilerle temasa geçen ideolojik grupları kampüs alanları dışında ve çevrelerinde oluşturulan stantlara müsaade edil-meyerek, gerektiğinde güvenlik kuvvetlerinden yardım talep edilmesi.

6) Birimlerde ve yurtlarda psikolojik danış-manlık ve rehberlik servislerinin etkin hale ge-tirilmesi.

7) Öğrencilerden aynı suçu işleyenlere farklı ceza verilmemesi.

8) Yerleşkede suç olan faaliyetlerde bulunul-ması halinde, idari soruşturmanın adli soruş-turma sonucu beklenmeksizin yapılması.

9) Üniversite birimlerinin yoğun giriş-çıkış saatlerinde yeteri kadar ekip manevrasıyla gerekli trafik ve güvenlik tedbirlerinin alınmasının kol-luk kuvvetlerinden talep edilmesi.

10) Özel güvenlik görevlilerine eğitim veril-mesi.

11) Olaylara üniversite birim yöneticisi ve özel güvenliğin müdahalede bulunması, olayla-rın önlenememesi durumunda gerektiğinde kol-luk kuvvetlerinin devreye girmesi.

12) Adli ve idari işlem yapılan öğrenciler ile yasadışı faaliyetlerde bulunan öğrencilerin du-rumlarının ailelerine bildirilmesi.

13) Üniversite öğrencilerinin yasal bir tebli-gat adresinin tespit edilmesi.

**FAZLA SÖZE NE HACET?! DEMOKRASİ,
ÖZGÜRLÜK, İNSAN HAKLARI DEDİK-
LERİ 13 MADDELİK FERMANLARIYLA
AÇIĞA ÇIKMIŞ OLUYOR!**

GENÇLİK GELECEK, GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

**ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ
VE GELECEĞİMİZ İÇİN...**

www.partizanarsiv.net

Yüreğinin sağ yanında bir ağrı... Ağrı'nın ortasında bir köy... Köyün içinde bir çoban... Elinde bir sopa, gözünde umut ve zihninde hayalleriyle, kalbi hızlı hızlı çarpıyor...

İçine sığmıyor şu sıralar... Dağ bayır dolaşıp akşamı zor ediyor. Köye iner inmez soluğu kahvenin önünde alıyor. Artık o malum soruyu sormasına gerek bile yok. Köylü Ömer'in aklındaki düğümü biliyor. Her biri her gece yatmadan Ömer için dua ediyor.

Yine kurak bir sabaha uyanmış Ömer. Kalkmış, yüzünü evlerinin önünden akar; akar da koynunda yoksulluktan başka bir şey taşımaz derede yıkamış. Sonra derenin kenarındaki üzeri yosun tutmuş ki yosunları on yıllar evvel kurumuş taşın üzerine oturmuş yüreğiyle derin bir sohbete koyulmuş.

Bugün gelir mi posta? Yaz da bitiyor artık. Bir an evvel belli olmalı ne olacaksa. İyide de kötüye de açıklanmalı. Dedesine verdiği sözü tutabilecek mi? Köyünden çıkıp büyük şehirlerde üniversiteleri okuyup büyük adam olabilecek mi?

Hayallerinin ortasından bir ses çekip çıkarır Ömer'i. Küçük bir çocuk avazı çıktığı kadar bağırarak ve bir yandan da kendisine yetişme umuduyla arkasından hızlı hızlı koşarak Ömer'e doğru geliyor. 'Ömer Abi, Ömer Abi, Posta geldi!'

Sesi duyan Ömer önce bir afallıyor. Donup kalıyor. Dizlerinin bağı çözülüyor. Sonra gelip bir ışıldıyor gözlerine. Hem en köyün meydanına doğru yöneliyor. Kısacık yolda zihninde bir ömrün yaşanmışlığını özetleyerek koşuyor. İlk soluğunu postacı'nın önünde durduğunda alıyor. Zarfı tutuyor. Ellerin titremesini durduramıyor. Sonra kenardan yırtıp yavaş yavaş açıyor.

'Muğla Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'

Böyle başlar çoğu zaman umuda yolculuk. Hele ki yokluğun, yoksulluğun ortasında geçmiş ömrün, hayallerinde hep bir okuma arzusu vardır. Ta küçüklükten sözler verirsin en sevdiğine. Onlar için de çıkar yoludur senin okuman. Ömürleri boyunca çektikleri yoksulluktan, zulümden, açlıktan senin payına bir şey düşmesin diye, seni iyi ol diye, seni insan gibi yaşa diye...

Sonra... Tahtadan bir bavul hazırlanır. İçi iyi dileklerle, dualarla doldurulur. Arkandan sular dökülüp yollanır yeni hayatına. Ömer'in yolculuğu da böyle başladı. Dedesine verdiği sözü tutabilecek olmanın rahatlığıyla yola çıktı.

Umut tacirliğidir bu düzenin işi Ömer, bilmedi mi? Çaresizlikle kuşattıkları ömürlerimde bir nefeslik boş hayallere mahkum ederler bizi.

Ömer'in hayalleri çetrefilli. Daha ilk dayanmasında fakültenin kapısına 'para' diye kesiyorlar önünü. Ee, bedava okulumu olurmuydu hiç? Harçtı, yurttu, kitaptı, yoldu. Okul dediğin çoktan ticarethane olmuş. Bilim dedikleri bir avuç safsatayı pazarlarda tezgah malı malı satar olmuş-

lar. Ömer çareyi çalışmakta buluyor. Uykusuz gecelere teslim ediyor gelecek kaygısını. Bir yandan çalışıyor bir yandan okuyor. Okumaya çalışıyor. Bir yılı böyle geçiyor. İnşaatlarda, kafelerde, harçlığını çıkarma derdinde. Dönüp yokluktan kırılan köyünden de yardım isteyemiyor. Aksine evlerinin yıkıldığı haberini duyunca bir de eve para gönderme derdi başlıyor. Böyle bir handikabın içinde hayallerine sırtını da dönüyor. Tam tersine azim palazlanıyor Ömer'in. Tüm bu yaşananların çaresini eline alacağı diploma buluyor. Yoksulluğa kızıyor, yokluğa kızıyor, çaresizliğe kızıyor...

Bu yazın başında köyüne gitmiş Ömer. Babaannesine eğer çalışmazsa bu yıl okuyamayacağını, yurt parasını çikarmak için çalışmak zorunda olduğunu söyleyip izin istemiş İstanbul'a gitmeye. Sonra yine görünüş gurbet kapıları ve soluğu İstanbul'da almış. Tanıdıkları aracılığınla çalışmaya başlamış. 30 lira yevmiyeye. İnce bir hesap yapıp, babasını aramış ve bir hafta daha çalışırsa yurt parasından keşteceğini müjdelemiş Öğün. İnşaatın arkadaşları para biriktirmek için yemeklerinden, içmesinden bile kestğini, masraf olmasın diye inşaatta yatıp kalktığını söylüyorlar Ömer'in.

Sonra amele sofrası kuruyor inşaatın kabası bilmiş bir odasında. Demli bir çay fokurduyor küçük tüpün üzerinde. Domates kesilmiş, birazcik beyaz peynir gazete kağıdının üstüne serilmiş. Kahvaltısı yapıyorlar hep birlikte. Sonra hepsi işinin başına geçiyor. Ömer üçüncü kata çıkıyor. Kalıp sökecek bugün. Eline bir kazma alıyor. Son anlarında hangi hayalleri kuruyor kim bilir? Hangi çaresizliğine savunuyor küfürlerini dişlerini sıkarak? Hangi umutlarını harmanlıyor kazmayı her sallayışında? Ve hangi görüntü konuyor göz bebeklerine en son?

Sonra... Bir gürültü çınlıyor. Bu kadar yüksekten beton, ölüm etkisi yaratıyor. 150 metreden aşağı savruluyor 22 yaşında bir gencin bedeni. Tüm hayalleri bedeniyle bir olup betonda patlıyor çarpmanın etkisiyle. O an, oracıkta can veriyor Ömer.

Senin ne düşündüğünü onlarda hiç bilemeyeceğiz kardeşim. Ama bizim düşlerimiz, düşüncelerimiz kullarlarda inleyecekleri anı bekliyor. Öfkemize harç oldu gidişin. Ölümünle karıyoruz mücadele azimimizi. Sana değil kızgınlığımız, seni bu çaresizliğe sürükleyen, para diye önünü kesen, hayallerini beton üzerinde param parça eden bu düzene. Bir yandan umutlarımızı, emeklerimizi gasp eden, okumayı bir lüks haline getirip üniversite kapılarını emekçi çocuklarına kapatan; bilim namına rant alıp satanlara karşı eğitim hakkımızı savunuyor bir yandan da toptan bu düzeni alaşağı etmenin hayalleriyle yanıp tutuşuyoruz. Biz tahtadan bavullara güzel yarınların öykülerini koyup çıkıyoruz yolculuğumuz. Ve hatrın, anın aklımızda.

ÖMERE

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

12 Eylül referandumunun ardından ortaya çıkan tabloda referandum öncesinden devimcilerin, demokratların çok net şekilde öngördüğü gibi bir arpa boyu yol alınmadığının açıktan görüldüğü bir süreçten geçiyoruz. Demokratik açılım yalanını bize yutturulmaya çalışılırken, bunun en önemli parçası olarak da referandum öne sürülürken yeni ve sözde demokratik anayasa tartışmaları sürerken, egemenlerin baskı politikaları devam ediyor.

Bunun üniversiteler ayağını YÖK'ün en önde gelen parçası olduğu uygulamalardan görebiliyoruz. YÖK'ün okullarda sivil polis uygulamasını kurumsallaştırmak için yazdığı yazı, yoğunlaşarak süren soruşturma, kimlik sorma gibi uygulamalar, yani güvenlik terörü, sivil faşistlerin yine son süreçte gündeme gelen satırlı, bıçaklı saldırıları... Üniversitelerimizin nasıl "demokratikleştirdiğini" gösteriyor.

6 Kasım sürecinin ardından çıkan dergimizin bu sayısı ile 6 Kasım'a ilişkin değerlendirme yazılarını sizlere sunuyoruz.

YÖK'ün teşhiri bakımından söz konusu saldırıları da düşündüğümüzde; referandum sonrası süreci ve geride bıraktığımız 6 Kasım süreciyle ilgili köşe ve yazılarımızın okurlarımızın ilgisini çekeceğini düşünüyoruz.

Bu sayımızda ilgi çeken bir diğer başlık ise hem hukuki hem de politik bir inceleme olma özelliği taşıyan Anayasa tartışmaları üzerine yazılmış makalede inceleniyor.

Demokratik açılım sürecinin de hız kazanmasıyla daha net yüzeye çıkan tasfiye sürecinin nasıl işletildiği gözler önüne serilmişken, devletin ekonomik, demokratik saldırıları yoğunlaşmışken halk gençliğinin, devrimci demokrat kamu oyunun ilgisini çekeceğini düşündüğümüz TMLGB 3. Kongre belgelerini de sizlere sunuyoruz. Elimize e- posta yoluyla ulaşan Kongre duyuru ve belgelerinin elimize bu sayı için ulaşan kısmının ilgi ve dikkatle okunacağını düşünüyoruz. Son olarak ise dergimizde yazın gerçekleştirdiğimiz köy çalışmalarımızın değerlendirmelerine bu sayımızda yer verdik. Yaz sürecinin sonunda yer vermek istediğimiz söz konusu değerlendirmeler hala güncelliğini koruyor.

Dergimizin bu sayısını geç de olsa, gecikme için özür dileyerek, sizlere sunuyoruz. Bir dahaki sayımızda görüşmek üzere...

İ Ç İ N D E K İ L E R	İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	37-39
	6 Kasım	4-9	Gençliğe Notlar	40-41
	Forum	14-15	Birlik	42-44
	Denge Ciwanê	18-19	Genç Kadın	45-46
	TMLGB 3. Kongresi	20-31	4. YDG Köy Çalışması	51-62

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

T a r a f o l a l ı m , ö r g ü t l e n e l i m !

12 Eylül'ün çocuğu YÖK'ün kuruluş yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde gerçek saflaşma açığa çıkartılmalıdır. Referandum tartışmaları sürecinde demokratikleşmekten bahsederken YÖK'ü ağzına doğru düzgün almayanlara karşı 12 Eylül'den hesap sormanın bir parçası olarak YÖK'e, uygulamalarına karşı sesimizi daha fazla yükseltmeliyiz.

Egemen sınıf klikleri çatışadursun, ezilenlerin, boykot tavrıyla oluşan çatlakla birlikte sistemin handikapı büyümeye devam ediyor. Referandum öncesinde olduğu gibi referandumun sonrasında da artarak süren boykot tavrına ilişkin saldırılar, açığa çıkan söylemler, ortaya atılan asılsız iddialar, yorumlar bu büyüme halini çok net şekilde işaret ediyor. Boykotun halk tarafından en çok sahiplenildiği yer olan Hakkari'de referandumun hemen ardından devreye sokulan kanlı provokasyon, referandum tartışmalarının gölgesinde yine bir Kürt çocuğu olan Vedat Turan'ın katledilmesi, "tezkere"nin süresinin uzatılması, KCK davası sürecinde ortaya çıkan ve çıkacak olan tablo vs.nin işaret ettiği yerde ise boykot tavrının doğruluğu karşımıza çıkıyor.

Emperyalist parabolalarının değişen ihtiyaçlarına daha iyi cevap olabilmek, düzenin yeniden "onaylanmasını" sağlamak amaçlı bir demokratikleşme oyununun son ve etkili perdelerinden biri olan referandum, geride kalsa da süreç işlemeye devam ediyor. Sahnelenen oyuna başından beri egemenler arasında ikiye bölünmüşlük görüntüsü verilerek halkımız da buna yedeklenmeye çalışılıyordu. Uzun bir süredir gerçekleştirilmek istenen, belli oranda başarılı da olan bu çaba referandum sürecinde de kendini açığa serdi. Halkımız ciddi bir bombardımana tutularak evet ve hayır seçeneklerine sıkıştırılmak istendi. Ancak tam bu noktada boykot devreye girdi.

Halkı iki cepheye ayırmak için ciddi bir dalaş görüntüsü veren düzenin sözcülerinin boykota saldırıda ortaklaşırken gösterdikleri yoğun çabanın da çok açık şekilde gösterdiği gibi ülkemizde aslında iki cephe vardır. Ancak bu iki cephe; düzen partilerinin ya da İslamcılarla, ordu, yargı gibi unsurların karşı karşıya geldiği bir cepheleşmeden değil sınıf çelişkilerinden doğmaktadır. Yaratılan bu dalaşın temel çıkış noktalarından biri de sınıf çelişkilerinin örtbas edilmesi kaygısıdır. Ülkemizde birbiriyle gerçekten çatışma halinde olan güçler, açıktan görüldüğü gibi, ezen ve ezilenlerdir. Referandum sürecinde de bura-

dan doğru aslında evet ve hayırdan oluşan bir cepheleşme ya da evet, hayır ve boykottan oluşan üç cepheden bahsedilmesi mümkün değildir; görünenin ardındaki cephede sadece ezilenlerin boykot tavrı ve ezenlerin tavrı vardır.

Nitekim referandum sonrası açıklamalarda da evetçilerin de hayırcıların da birleştiği nokta yine aynı olmuştur. Referandum öncesinde halkı sandık başına çağıran "demokrasi havarileri" referandum sonrasında da vakit kaybetmeden boykotun gücünü boğmaya çalışmışlardır. Özellikle T. Kürdistanı'nda ortalama % 50'leri aşan bir şekilde halkın boykot tavrını sahiplenmesi karşısında paniğe kapılan egemenler yine devreye kara çalma politikalarını sokmuşlardır. İnsanların zorla, tehditle sandığa gitmesinin engellendiği, yürütülen karalama kampanyasının en önemli ayağı olarak iddia edilmiştir. Hepimizin, 90 yıllık tarihinden, 12 Eylül Anayasası'nın ilk "onaylatıldığı" referandumdan da bildiği gibi tehdit ve baskıyla halkı hareket ettirmek egemenlerin işidir. Faşist TC devleti aracılığıyla özellikle T. Kürdistanı'nda baskının aralıksız en almasını gören, bizzat bu devletin başbakanı tarafından "ya sev ya terk et" denilerek açıktan tehdit edilen Kürt ulusu nezdinde boykot tavrı gösterenlerin baskısından, tehditlerinden bahsetmek komik olacaktır. Bölgede sürekli varlık gösteren asker baskısının seçimlerde, sandık başlarında daha da fazla arttığı bilinen bir gerçekliktir. Tüm bunlara bir de düzen partilerinin, burjuva medyanın bölge halkının manipülasyonuna verdiği önem eklendiğinde tablo açığa çıkmaktadır: Egemenler ve onların sözcüleri boykotu kırmak için ellerinden geleni ardlarına koymamışlar, yoğun anti-propaganda, yer yer de baskı politikaları ile halkı, düzeni onaylamaya çağırmışlardır.

Ancak boykotun sonuçları egemenlerin yüzlerine bir tokat gibi çarpmıştır ve şimdi onun paniği ile saldırganlık düzeyleri artmıştır. Üniversitelerde bir süredir yoğunlaşan faşist baskılar, sivil polis genelgesi, 6 Kasım protes-

tolarına yönelik estirililen terör ve KCK davasındaki hak gaspları ve anadili yok sayma girişimi bu sadrlırganlık düzeyini açığa sermiştir. Boykotun gücüne ve bölge halkına yönelik bir hesap sorma girişimi olan bu kanlı saldırıyla devlet güçleri bir taraftan boykotun intikamını almayı bir taraftan da Ulusal Hareket'i karalamayı amaçlamaktadır.

Sistemin bir bütün olarak boykot tavrını hedef alması, boykotun intikamını alma girişimiyle kanlı saldırılarını devreye sokması boykot tavrından sistemin ne kadar korktuğunu bir kez daha açığa sererken, "Anayasamızdaki büyük değişikliklere rağmen" düzenden beklentilerimiz gittikçe azalmaktadır. Kurulduğu günden bugüne emperyalizme göbekten bağımlı olan TC devletinde Anayasaların ve Anayasa değişikliklerinin devletin doğası gereği kimlerin işine geldiği açıktır. Emperyalist efendilerin sadık hizmetçileri yine görevlerini yapmışlar, takdirlerini, afezinlerini toplamışlardır. Bugüne kadar yaptığı işlerle efendilerini mutlu ederken halkı yoksulluğa, zulme mahkum edenlerin de, Anayasa'nın da özünde değiştiği gibi bir gerçeklik yoktur. Şimdiki baştan sona "yenilenecek" Anayasa'ya ilişkin tartışmalar da bu bağlamda incelenmelidir. Devletin hukuki hiyerarşi içerisinde en üstteki ideolojik manifestosu olma misyonunu üstlenecek olan "yeni" Anayasa'nın bizlere neler getireceği ve getiremeyeceği çok net şekilde görülebilir.

Yapılan her kanun değişikliğinin, değişen her uygulamanın bizim her seferinde zararımıza olması bir yana düzenin çarklarının işleyişindeki küçük çaplı olumlu değişiklikler de bize yetecek gibi değildir. Düzen partilerinin referandum dalaşını sürdürdüğü günlerde Muğla Üniversitesi öğrencisi, 20 yaşındaki Kürt genci Ömer Çetin yurt parasını denkleştirmek için çalışırken hayatını kaybetmiştir. Yine aynı günlerde katledilen Kürt çocuklarına bir yenisi daha eklenmiş, 13 yaşındaki Vedat Turan asker kurşunuyla öldürülmüştür. Bize yaşama hakkımızı bile zaman zaman çok gören bu sistem, geleceğimizi ellerimizden almak için hiçbir girişimi bizden esirgemezken referandum süreci yine bir sınav skandalına sahne olmuştur. Ülkemizdeki sınav sisteminin ve bunun en önde gelenlerinden olan KPSS'nin adaletsizliği ortadadır. Bu adaletsiz sınava girenlerden çok iyi puanlar alanlar bile çoğu zaman açıkta kalmaktadır. Bir süredir tartışılan kopya olayı ile ise sınava girenlerin mağduriyeti artmış

durumdadır. Yapılan açıklamalarla örtbas edilmeye çalışılsa da geleceklerimizin nasıl kolayca ipotek altına alınabileceği, sistemin sorunlarımızı çözen değil bizzat sorunlarımıza kaynaklık eden yer olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır.

12 Eylül'ün en önde gelen ürünlerinden olan, ancak "nedense" bir türlü referandum sürecinde tartışılmayan YÖK'ün uygulamaları bu "eğitim" yılında da devreye sokulmak için hazır bekletilmektedir. Devletin baskı politikalarının ve tabii ki bir süredir öne çıkan misyon olarak piyasalaşmanın üniversitelerdeki ayağının yegane temsilcisi ve uygulayıcısı olan YÖK düzene karşıtlığımızı temel teşkil eden unsurlardan en önde gelenlerinden biri olarak varlığını sürdürmektedir. YÖK, Son süreçte de her zamanki gibi misyonunu yerine getirmiş, üniversitelerde sivil polisleri kurumsallaştıracak uygulamanın başlaması için adımını atmıştır.

Harç ya da dersane paralarını denkleştirmeye çalıştığımız, işsizlik ve yoksullukla boğuşmaya devam ettiğimiz, YÖK'ün en yeni icraatlarıyla karşılaşmaya başladığımız şu günlerde referandumda ortaya konan boykot tavrının nedenleri, kendini tüm halkımıza olduğu gibi halk gençliğine de

hissettirmektedir. 13 yaşındaki çocukların polis ya da asker kurşunuyla katledildiği, üniversite parasını ödemek için çalışmak zorunluluğunu icra eden bir gencin çalışırken öldüğü, adaletsiz sınavlarla, paralı eğitim ve işsizlikle geleceğimizin bu denli elimizden alındığı, sivil polis, soruşturma vs uygulamalarla üzerimizdeki baskıların artırdığı bir ülkede ortaya konulan her icraat, mücadelemizin haklılığını göstermektedir.

Halkımızın ve geleceği yok edilmek istenen halk gençliğinin sorunlarının çözümü örgütlü mücadeledir. 12 Eylül'ün çocuğu olan YÖK'ün kuruluş yıldönümünü geride bıraktığımız şu günlerde gerçek saflaşma daha da açığa çıkmıştır. Referandum tartışmaları sürecinde demokratikleşmekten dem vuranlar, 6 Kasım sürecinde birçok üniversitede yaşanan polis-idare-ÖGB işbirliğindeki saldırılarla esasen kastettikleri "demokrasi"nin ne olduğunu tekrar göstermişlerdir. Kanlı saldırılarla, yalan ve aldatmaca ile bizden hesap sormaya çalışanlardan hesabı biz sormalıyız. Bizi düzenin içine hapsedmeye çalışanlara karşı sorunlarımızın çözümü için örgütlü mevzilerimizi çoğaltmalı, güçlendirmeliyiz.

YÖK'ün figüranı olma, isyan et!

Omuzlarına abanıyor koca bir dünyanın yükü. Hayır, yüzü bir öküzün boynuzlarında düz tepsi gibi durmuyor. Malum sırta erdi insanoğlu çoktan ve artık herkes biliyor. Sen dahil! Dünya yuvarlak ve dönüyor!

Nasıl bir sancılı, herhalde yaşamayan bilemez. Tam anlamıyla heba edilen onca zaman, harcanan tarifi imkansız onca yoğun emek. Ha bir de para. Ha bir de gençliğin en güzel yılları. Bir de sistemin bizi döktüğü kalıplara sığma hali. İnsanlıkтан çıkma yani. Tonlarca gereklilik! Yanındakini geçmen, daha iyi olman, en iyi olman, yarışman, hile yapman, uyanık olman, bencil olman falan filan...

Sözün özü büyük metal bir makineye arkasından sokulan koca bir kerestenin ön taraftan küçük bir kibrit çöpü olarak çıkması gibi; sen de maratona geçip kibrit çöpü misali üniversitelere 'tercihen' serpiştirilmiş durumdasın.

'Filizlenip boy vermek' üzere serpiştirildiğin üniversitelerde hiçbir zaman yeşerememenin, taş çatlasa bir bodur bitki kadar boy verebilmenin koşullarını tüm bir memlekete kök tutmayan çorak topraklar serpererek sağladığını sananlar, kendilerine o kadar güveniyorlar ki bu halden çok mutlular!

Okuyup adam olmak, bir hastalığa ilaç bulmak, iş kolaylaştıracak alet edevat icat etmek, çocukları eğitmek, hak, hukuk, adalet peşinde koşmak gibi 'tehlikeli' isteklerine karşı tüm önlemleri almışlar! Asayiş berkemal yani! Kafanı çıkarıp şöyle bir etrafına baksan duvarlara iliştirilmiş yüzlerce küçük göz hemen zum yapıveriyor sana. Yirmi dört saat bıkmadan, usanmadan, yorulmadan, gözünü kırpmadan her bir şeyi itina ile kayda alan bu pek sevimli gözcükler ısıya, sese, düşünceye, üretmeye ve muhalif olmaya da ziyadesiyle duyarlılar. Her an tehlikeli bir şekilde yürürken, şüpheli bir şekilde karnını tutarken, Karadeniz'de gemileri batmış gibi efkâr doluyken, ideolojik halaylar çekerken, gözünün üzerinde kaşın varken, otken, çöpken tespit edilip zumlanabilirsin yani. Son teknoloji ürünü zum düzeneği ile göz rengini bile şıppadanak tespit ediverip, haşın baktığın gerekçesiyle seni okuldan uzaklaştırabilirler! Aman dikkat, başını asla kaldırmadan, oranı buranı tutmadan, tam disiplin tam nizam içerisinde uygun adımlarla kampüsüne gir, çık! Yoksa masum gözcüklerin kara kutuları açılır, tüm ayrıntılar ortaya serpilir ve yüce disiplin yönetmeliğinin birbirinden kıymetli maddelerine dayanılarak hakkında 'uyarma, kınama, tek ayaküstünde bekletme, okuldan atma, memleketten kovma, mahpuslara tıkma' tadında aşamalı ıslah edici yaptırımlar uygulanır de haberin bile olmaz.

Bir de para meselesi var ki 'paranla rezil olmak' dedikleri tam da bu olsa gerek. Sözüm ona ücretsiz olan, üstelik bir de 'hak' olan eğitim meselesi çoktan piyasa olmuş da haberin yok. Zaten rektörlüğün kapısına kadar soyup soğana çevirdikleri yetmemiş gibi bir de okul hayatı boyunca yeniden yeniden 'su mu yakıyor bu üniversite?' diye karşına dikilip, 'kayıt yenileme,

kayıt birazcık daha yenileme, ders seçme, sınava girme, sınavdan kaldığın için yazın da okula gitme, fotokopi çekirme, yurtta yatma, yurtta yeme içme' adı altında tüm paranı hortumladıkça hortumlayacaklar. Ne sandın ya? 'Parası olmayan okumayacak' bilmiyor musun? 'Bedavaya üniversite mi olurmuş?'

Zaten adeta birer kale gibi muhafaza edilen kampüslerin her yanı duvarlarla çevrilmiş, etrafı sarılmış, dışarıdaki dünyadan yani gerçeklerden yalıtılması için elden gelen arda konmamıştır. Aynı 'koruma tedbirleri' zihnin için de uygulanacak, hiç şüphelen olmasın! Bilim üretmek gibi bir derdin varsa tez elden cayıver. Bilimden başka her şeye hizmet ettiği tartışma götürmez olan, bir dili, dini, iktidar uyumlu bakışı, ırkçı, tekçi, ataerkil, cinsiyetçi algısı olan müfredatlarıyla, projeleriyle, ödevleriyle, vize, final, bütünlmeleriyle, tezleriyle önüne öyle bir set örecekler ki bırak bilim üretmeyi, oturup da keyiflice bir film izlemeye, azıcık şiir, öykü okumaya, şöyle bir haberlere göz atmaya bile vaktin kalmayacak. Malum gençsin, kanın kaynıyor, isyan etmek mayanda mevcut. O zaman dizginlenmen şart! Maazallah fark edip de bir şeylerin ters gittiğini, dikilirsen karşlarına kaçacak yer bulamayacaklar. Ne yapсын biçareler? 'Ağaç yaşken eğilir' tespitine sığınarak, açmamış çiçeklerini yolarak, toprağına zehir akıtarak eğiyorlar başını daha yeşerecek bir fidanken.

Mevcut durum kapkaranlık gözükse de, 'biz güçlüyüz ve bizden korkuyorlar. Ve bu sebeple saldırıyorlar' evrensel doğrusundan yola çıkarak korkmaya hiç gerek olmadığını kolayca söyleyebiliriz. Korkmamalıyız çünkü onlar bizden korkuyorlar. Çünkü biz haklı ve doğru olanız. Bu kadar tantana, masraf boşuna değil. Gücümüzün farkındalar ve nelere kadar olduğunu herkesten iyi biliyorlar. Omuzlarımızda taşıdığımız toplumun aydınları, okumuş, görmüş adamları, kadınları olma yükünün altında ezileceklerini, unufak olacaklarının farkındalar. Tek düğüm, farkına varmamızda yatıyor. Farkına varmadığımız zaman bizi allayıp pulluyor, güzel bir gelecek vaadiyle kandırıyor, elimize diplomamızı tutuşturup piyasanın pazarlarında karpuz misali tezgahlara sermenin planlarını yapıyor, karın tokluğuna çalışan köleler olmamız için büyük çaba harcıyorlar.

İslandığı için körleştiğini sandıkları düğüm genç ellerimizle kolayca çözümlenip onların boğazına geçeceği anı sabırsızlıkla bekliyor. Ve bizim senaryomuz farkına varıp rahatsız olmakla, rahatsız olanlarla yan yana gelmekle, omuz omuza verip sözüm üzü birlikte söylemekle, kendi gücümüzü bilip umudumuz, isyanımızı harlamakla yazılmaya başlıyor.

Bize zulmü reva görenlerin yalnızca biri olan başımızdaki muhafızın, Yüksek Öğretim Kurulu'nun, yani YÖK'ün kuruluş yıldönümünde, YDG olarak Türkiye'nin dört bir yanında alanlardaydık. Kendi senaryomuzu yazmaya kararlıyız! Artık karar verme zamanı! İçinde misin çemberin, yoksa dışında mı? Öfkeni içinde saklamana gerek yok, gel, birlikte haykıralım!

BİR 6 KASIM'IN ARDINDAN

Referandum, türban tartışmaları, “KCK/TM ana davası” olarak bilinen duruşmaların yaşandığı bugünlerde bir 6 Kasım’ı daha geride bıraktık.

Geçen yıldan farklı olarak; demokratikleşme tartışmalarının eşliğinde, bu yıl YÖK’ün egemenler cephesinde de tartışıldığı bir 6 Kasım dönemi yaşadık. Tüm örtbas etme çabalarına karşın; teşhir olmuş, faşist baskıların ve emperyalist piyasalaşmanın üniversitelerdeki yegâne temsilcisi olan bir YÖK söz konusu olunca, YÖK’ün kaldırılmasına yönelik tartışma düzen partilerine kendini dayatmıştı. Ancak misyonları belli olan düzen partilerinin, yine misyonu belli olan YÖK’e dönük tartışmalardaki samimiyetleri hiç de güven verici değildir elbette. Bu samimiyetsizliğin en net göstergesi de YÖK’ün kaldırılmasının tartışıldığı bir süreçte faşist saldırganlığın üniversitelerde yükseltilmesi olmuştur. Özgürlüklerin arttırılacağı masalı uzun süredir öne sürüldürsun, bu 6 Kasım süreci artan faşist saldırılar karşılanmıştır.

Daha üniversitelerin açılışından önce başlayan soruşturmalar, cezalar furyası yaklaşmakta olan kapsamlı saldırıların habercisi niteliğindedir. Gerçekten de bundan önceki süreçlerde saldırı öncesi alarm verir gibi muhalif öğrencileri çeşitli zaman dilimlerini kapsayacak şekilde okullarından uzaklaştırıp, eğitim haklarını gasp eden YÖK, yine aynı taktikle saldırılarını gerçekleştirdi.

Okulların açılmasının ardından YÖK tarafından yayınlanan ve uygulanmak üzere tüm rektörlüklere tebliğ edilen genelge saldırıların en önemli adımı olarak atılmış oldu. ‘Sivil polisler yer tahsisini’ de içeren genelgeyle YÖK’ün güvenlik anlayışı ve ezeldendir üniversitelere biçtiği paye, üniversite öğrencilerine yüklediği misyon yine açığa çıkmış oldu.

‘Güvenliğimizi’ sağlamak üzere tüm kampüsleri görünürlük alanlarına çevirmek üzere kameralarla donatan, her yana *Özel Güvenlik Görevlileri* serpiştiren ve hatta bunu “insanlara yeni bir ekmek kapısı araladığını” ifade etme aymazlığına soyunan YÖK, hızını alamamış olacak ki doğrudan devletin kolluk kuvvetleri eliyle “güvenlik” sağlama telaşına düştü.

Sistem, önümüzdeki süreçte planladığı ve uygulamaya geçireceği kapsamlı saldırılara karşı gelişecek muhalefeti dizginlemek adına ‘önleyici bir tedbir’ olarak gardını alıyor, bu politikasıyla. Malum Bologna Süreci paralelinde her yıl daha da katmerleşerek sürdürülen ‘paralı eğitim’ dudak

uçuklatan boyutlarda geziniyor. Malum kayıtların başlamasıyla birlikte öğrenciler; yine harç parası, kayıt parası, kitap parası, yurt parası, yemek parası gibi kıskaçların içinde kendilerini buldular.

Toplumun yarı-aydın kesimi olan üniversite öğrencilerine yönelik tek saldırı, eğitimin piyasalaştırılması değildir elbette. Özellikle referandum sürecinde yükselen anadil talebinin üniversitelerdeki ayağı olarak, ‘1 haftalık ders boykotu’ eylemi; anadilde eğitim meselesini üniversitelerin gündemine, toplumunun gündemine girmesini ve yakıcı bir şekilde kendisini hissettirmesini sağladı. Ama bu bir haftalık okul boykotu eylemine, egemenlerin cevabı soruşturma üzerine soruşturma, ceza üzerine ceza oldu! “Tek”çi zihniyete sahip faşist düzenin anadil talebine yönelik saldırgan tavrının devam edeceğini söylemek, kehanet olmayacaktır!

Üniversite öğrencilerinin okul sonrası hayatlarını da ipotek altına alan mesleki hak gasplarının bir diğer ayağı olarak *formasyon meselesi* yine 6 Kasım’ın hemen öngününde gündeme gelen sorunlardandı. Yaşanan KPSS skandalının ardından okullarımızın açılışı ile birlikte bölüm öğrencilerinin formasyon hakkının alındığını öğrendik. İş bulmanın bu derece zorlaştırıldığı ülkemizde, meslek sahibi olmayı ve iş bulmayı daha da zorlaştıracak bu düzenleme, elbette protestoları da beraberinde getirdi.

Bu genel saldırganlığı; 6 Kasım çalışmalarında ve eylemlerinde de görmek mümkün. Eylem ve etkinliklerin karşısında egemenlerin tahammülsüzlüğü, özellikle kolluk kuvvetlerinin üniversitelerde devreye sokularak uygulanması ile bir kez daha açığa çıktı.

İstanbul’da Beyazıt Meydanı’nda gerçekleştirilen YÖK eyleminin ardından yurtsever öğrenci arkadaşlara yönelik saldırı ve gözaltılar ile Ekim Gençliği’nden arkadaşlara GBT sorulması; 6 Kasım’dan hemen önce YÖK’ü teşhir etmeye çalışan Anadolu Üniversitesi öğrencilerine yönelik gerçekleşen saldırı, benzer şekilde Dicle Üniversitesinde 6 Kasım için yapılan basın açıklamasına polisin müdahale ederek öğrencileri gözaltına almaya çalışması gibi olaylar... Tüm bunlar TC’nin YÖK protestolarına yönelik bakış açısını yeniden ortaya koyan en net örneklerden... Ankara’da gerçekleşen merkezi eylemde olduğu gibi saldıramadığı eylemleri de, her zamanki gibi boş bırakmayan kolluk kuvvetlerinin bu yıl protestolara daha fazla yoğunlaşması dikkat çekiciydi.

Her yıl önümüze gelen, ancak bu yıl daha da ayyuka çı-

kan üniversitelerdeki ekonomik, akademik, demokratik saldırıların karşısına, gençlik, bu 6 Kasım'da eylemlerle çıktı. Tüm sindirme çalışmalarına karşın Türkiye'nin dört bir yanında gençlik örgütlenmeleri, etkinlikler ve eylemlerle YÖK'ü teşhir etti. Özellikle Ankara'da 6 Kasım günü gerçekleştirilen ve Genç-Sen'in çağrısıyla örgütlenen merkezi eylem, kitleselliği ve coşkusuyla dikkat çekiciydi. Genç-Sen'in genel anlamda durgun ve pratiksiz gidişatına rağmen, diğer gençlik örgütleriyle birlikte kitlesel bir eyleme imza atabilmesi Genç-Sen'in gençlik mücadelesi içinde önemini bir kez daha açığa çıkarttı. Sınavların ve YÖK'ün kaldırılmasını ana şiar edinen eylemlilik sürecinin talepleri de ağırlıklı olarak öğrenci gençliğin sorunlarıyla örtüşüyordu.

Bu sene YDG olarak, YÖK'ün kuruluşun 29. yıldönümünde kapsamlı saldırıların boşa düşürülmesini sağlamak adına öğrencilerin kendi sorunları etrafında örgütlenmesini, biraraya gelmesini savunduğumuz ve çalışmalarımızı bu kapsamda yürütmeye gayret ettiğimiz bir süreç geçirdik. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yerelerde birçok eylem ve etkinlik örgütledik. Ancak özellikle Genç-Sen'in yoğun tartışmalarımızla birlikte açığa çıkan önemine paralel olarak *merkezi Ankara eylemi* bizim için ciddi bir öneme sahipti.

12 Eylül'den bugüne varlığını devam ettiren YÖK'ü AKP hükümetine indirgeyen eylem birliktelikleri, eylemlerin içeriğinden çok tarzını tartıştırmak isteyen öneriler vs. gibi tartışma süreçleri ve bunların bizi düşüreceği tartışmalar düşünüldüğünde; merkezi bir eylem olarak Genç-Sen'in çağrıcı olduğu eyleme örgütleyici olarak katılmamız, 6 Kasım sürecimizin en önemli yanlarından biriydi.

Eylemlilik sürecinin öncesinde gerçekleştirdiğimiz kitle çalışmalarımızın durumu ise istediğimiz, gücümüzün karşılayabileceği düzeyin altındaydı. Eylem alanlarına da yansıyan bu sorun, 6 Kasım gibi üniversite mücadelesinin en önemli takvimsel gündeminde sorunlarımızın boyutunu gösterir nitelikteydi. Elbette hemen her alanımız da belli başlı kitle çalışmaları, bildiri dağıtımı, tiyatro gösterimleri, paneller vs. gerçekleştirildi. Süreci tamamen olumsuzlamak, emeklerimizi, çabalarımızı hiçe saymak doğru olmaz! Ancak kitle çalışması konusunda yaşadığımız; yeterince irade koyamama, gücümüzü kitlelerden değil sadece örgütlü unsurlardan tartıştırmaya, yapabileceklerimiz konusunda yeterince yaratıcı düşünmeme, A/P araçlarını geliştirememeye gibi sorunlar bu 6 Kasım sürecinde özellikle bazı alanlarımızda öne çıktı.

Hemen her alanımızda bu yıl DKÖ'leri harekete geçirme hedefli harcadığımız çaba ise sürecimizin olumlu olduklarındandı. Özellikle birçok alanımızda Genç-Sen, diğer bazı alanlarımızda öğrenci dernekleri vs. üzerinden yürü-

tülen kitle çalışmalarımız, DKÖ'lere verdiğimiz önem düşünüldüğünde, yeterli olmasa da, olumluydu.

Gerek eylem öncesinde gerek eylem sürecinde içerik olarak öne çıkardığımız konularda belirleyici olan ise güncel sorunlar oldu. Yukarıda belirttiğimiz faşist baskılar, sovruşturmalar, YÖK'ün genelgesi, anadile talebi gibi konular gündemimizdeydi. Bunun yanında devrimci, demokrat kurumları hedefine alacak şekilde gelişen tasfiye dalgasının görünürlüğünün iyiden iyiye kendini hissettirdiği bu süreçte; YÖK'ü ve üniversitelere yönelik saldırıyı sistemin bütününden kopuk ele almamak noktasında bu sene de ısrarcı bir tutum geliştirdik. Alternatifimiz olan 'demokratik halk üniversiteleri' şiarını bu yıl da öne çıkarmaya çalıştık.

Yine tasfiye sürecinin bir izdüşümü olarak 'kitlelerin geri yanlarıyla uzlaşan' ve 'kitlesellik' adına 'örgütlenme hakkımıza yönelik geliştirdiğimiz mücadelemizi geriletmediğini' düşündüğümüz anlayışa karşı da mücadele ettik. Özellikle 6 Kasım gibi bir süreçte söz, eylem ve örgütlenme hakkımızın gündemleştirilmesi doğrusuna karşı 'daha geniş kitleleri kucaklama', 'kitleleri korkutmama' gibi gerekçelerle örgütlerimizi ve örgüt isimlerimizi saklayarak '... öğrencileri' şeklinde çalışma yürüten anlayışın mahkum edilmesi gerekliliği yine karşımıza çıktı. Kitlerin kendi sorunları etrafında örgütlenerek kendi birlikteliklerini kurmak gereklilikleri yadsıyamayacağımız bir zorunluluktur. Ancak bunu öz örgütlülüklere kanalize etmek, özörgütlükleri bu tarz arenalar haline getirmek için çalışmak yerine; 'örgüt-süzlüğü meşrulaştırarak' anlık tepkiselliği toparlayan ve sürekliliği olmayan geçici birliktelikler kurma anlayışı yerel inisiyatiflerin açığa çıkarılmasına da; örgütlenme hakkımızın savunulmasına da denk düşmez diye düşünüyoruz. Bu yanlış anlayışın alternatifine bu 6 Kasım'da da DKÖ'ler bünyesinde ortaya koyduğumuz çalışmalarla bir kez daha işaret ettik.

Sonuç olarak belli olumlulukları ve olumsuzlukları ile bir 6 Kasım süreci daha geride kaldı. 6 Kasım gibi önemli bir eylemlilik sürecini iyi değerlendirerek önümüzdeki sürece yüklenmek bizim için bir zorunluluktur. Üniversitemizde estirilen terör dalgası, anadile yönelik yok sayma politikası, formasyon hakkının gaspı gibi saldırılar sürerken ciddi bir karşı koyuş ortaya koymak gerekmektedir. Yaz sürecimizden, ardından 6 Kasım'dan çıkardığımız ders ve deneyimlerin ışığında 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslar arası Mücadele Günü kapsamındaki çalışmalara, ardından aralık ayında gerçekleşecek Genç-Sen Genel Kurulu ve bu yıl 5.sini gerçekleştireceğimiz YDG Konferansı'na bu yıl her zamankinden fazla önem vererek yoğunlaşmalı, 6 Kasım'da bir kez daha açığa çıkan gücü bü-yütmeliyiz.

“Geleceksizliğe Hayır!”

Ankara

YDG olarak 6 Kasım’da Genç-Sen, DYG, Ekim Gençliği, Kaldıraç, PDG, Tüm-İGD, TÖK ve birçok DKÖ’nün de katılımıyla Ankara’da bir miting örgütledik. Mitingimiz Cebeci’den yürüyüşle başladı. Yürüyüşün ardından Sakarya Meydanı’nda miting programı başladı. İlk olarak devrim ve demokrasi şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ortak açıklamayı okuyan Tekin Sürücü, biz üniversite öğrencilerine baskı aracı olan YÖK’le hesaplaşmakta kararlılıkla devam edeceğimizi ifade etti. Ortak açıklamanın ardından kürsü direnişçi işçilere ve soruşturma-ceza terörüne maruz kalan öğrencilere bırakıldı. İlk sözü DTCF’de soruşturma terörüne maruz kalan Zübeyir Sızıcı isimli yurtsever öğrenci aldı. Konuşmasını Kürtçe yapan öğrenci anadilde eğitim talebini ele aldı.

Sızıcı’nın ardından YTÜ’de soruşturma-ceza terörüne karşı direnişte olan YTÜ direnişçisi Dilbirin Acar bir konuşma yaptı. Soruşturmaların devrimci-demokrat faaliyeti üniversitelerden silmek için bir araç olarak kullanıldığına dikkat çeken Acar, direniş sürecini aktardı. TEKEK işçisi söz aldı ve İstanbul 4. Levent’te eylemlerine devam eden TEKEK işçilerinin selamını getirdiğini belirterek konuşmasına başladı. Kürsüde söz alan diğer bir işçi ise BETE-SAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan’dı. Konuşmasında, tersane işçilerinin birer cehennem olan tersanelerde çalışmak durumunda bırakıldığını ve burayı cennete çevirecek olınsa yine işçi ve emekçiler olduğunu vurguladı. Konuşmaların ardından müzik grupları sahne aldı, zılgıtlarımızla, halaylarımızla eylemi sonlandırdık.

Yeni Demokrat Gençlik

İstanbul-Beyazıt

DYG, DAF, DGB, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Genç Sol, Genç-Sen, ÖEP, PDG, Tüm İGD ve YDG’nin bulundu-

ğu gençlik örgütleri 5 Kasım günü, İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampusu önünde biraraya gelerek YÖK’ü protesto ettiler.

Saat 13.30’da Sirkeci Tramvay Durağı’nda bulunan öğrenci gençlik; buradan toplu halde tramvaya binerek, marş ve sloganlar eşliğinde Beyazıt Kampusu önüne geldiler. Bir grup öğrenci kampüse başka bir bölgeden, bir grup öğrenci ise kampüs içinden gelerek kampüs önünde toplandı. “YÖK, polis, soruşturmalar; bu abluka dağıtılacak!”, “Polis defol, üniversiteler bizimdir!”, “YÖKe rake, zanninge rızgarke!”, “Şerzan u Aydın, şehit namırım!”, “Beziman jıyan nabe!” vb. sloganlar attan öğrenci gençlik adına basın açıklamasını Aylin Mert okudu. Mert’in ardından bir öğrenci de basın açıklamasını Kürtçe okudu.

Mert, YÖK’e karşı olmak için birçok sebepleri olduğunu vurgulayarak; “YÖK baskı demektir! YÖK soruşturma demektir! YÖK paralı eğitim demektir! YÖK üniversitelerin piyasalaşması demektir! YÖK geleceksizlik demektir! YÖK anadilimizin yasaklanması demektir!” dedi. Mert, Bologna sürecine değinerek, Bologna sürecinin “Sermaye sınıfının üniversitelerde planlı olarak kamunun etkisini kırıp sermayenin etki ve hareket alanını artırmasını düzenleyen en kapsamlı adım olduğunu” belirtti.

Eylemde, geçtiğimiz yaz harç parasını çıkarmak için çalıştığı inşaattan düşerek iş cinayetine kurban giden üniversite öğrencisi Ömer Çetin de anıldı. YÖK düzeninin haksız olduğu için cılızlaştığının altının çizildiği eylemde direnişteki işçiler selamlandı. Mücadele çağrısı ve Türkçe-Kürtçe marşlarla, eylem, sona erdi.

İstanbul-Gazi Mahallesi

Yeni Demokrat Gençlik olarak, Gazi Mahallesi’nde okulumuzun etrafına YÖK’ü teşhir edecek ozalit çalışmalarını yaptık. YDG imzalı “Din dersleri kaldırılсын”, “YÖK’e ha-

yır”, “Geleceğimizi karartmalarına izin verme, YÖK’e hayır de”, “YDG saflarında örgütlen” yazılı ozalitle kısa süre sonra polis ve okul yönetimi tarafından sökülse de öğrencilerin oldukça ilgisini çekmiştir.

Ayrıca 5 Kasım Cuma günü sabah 08.10’da, okula “YÖK’e hayır! Yaşasın lise Mücadelemiz!-YDG” yazılı pankart da asıldı. Pankart eylemimi okul bahçesindeki öğrencilerin ıslıklarla, alkışlarla destek vermesinin ardından sona erdirildi.

G a z i Y D G

Denizli

3 Kasım günü Pamukkale Üniversitesi’nde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin oluşturduğu “YÖK karşıtı öğrenciler” kampüs girişinde bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde Türkçe “Darbe kurumu YÖK ve yasaklar kaldırılacak” ve Kürtçe “Saziya darbeye SHB’u (YÖK) qedexe bila ben rakırın” pankartları kullanıldı. Bunun yanı sıra birçok yapı ve öğrencinin destek verdiği eyleme, Denizli YDG olarak “Geleceğini ‘YÖK’ etme”, “Talihim YÖK bahıtım kara”, “Üniversiteye polis girecekmiş-YÖK deve” gibi esprili dövizlerle katıldık.

Eylem, YÖK’e ve üniversitedeki baskılara karşı Kürtçe ve Türkçe basın açıklamaları yapıldıktan sonra sona erdi.

4 Kasım günü ise Pamukkale Üniversitesi kampüs girişinde Genç-Sen eylemi gerçekleştirildi. Eylem, Genç-Sen gazete satışı ile başlayıp halaylarla ve türkülerle devam etti. Eyleme Denizli YDG ve Genç-Sen bileşeni olarak destek verdik. Eylemde “Yüksek Öğrenim Karakolu kaldırılacak” pankartı açıldı.

Ayrıca eylemde *Gündoğdu ve Bize Ölüm Yok* marşları söylenip halaylar çekildi. Sık sık “Postalla geldi Genç-Sen’le gidecek”, “Susma haykır, sendika haklı” sloganları atıldı. Eylemde 6 Kasım’da Ankara’da yapılacak YÖK eylemine çağrı da yapıldı.

Mersin

Haftalar öncesinden örgütlemeye başladığımız YÖK kar-

şıtı eylem 5 Kasım Cuma günü Fen-Edebiyat Fakültesi önünden yürüyüşle başladı. Oldukça kitlesel olarak gerçekleştirildiğimiz YÖK protestosu kitle tarafından da ilgiyle karşılandı. Yürüyüşümüz rektörlük önünde bitti. Burada önce Eğitim-Sen’in daha sonrada bizim basın metinlerimiz okundu. Basın açıklamasında YÖK’ün de emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda yeni bir yapılanmaya gitmesine, yıllardır türbanlı öğrencileri üniversite kapılarından içeri sokmayanların bugün demokrasi havarisi kesildiklerini ve son olarak da “özgür ve güvenli üniversite” söylemleriyle 81 il valiliğine gönderdiği genelge ile üniversitelerde polislere ve kolluk güçlerine yer tahsis edilmek istendiğine dikkat çekildi.

Eylem sırasında sık sık “Yök Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak”, “Yök Polis Mobese Edi Bese” sloganları atıldı. Protestomuz halaylar eşliğinde son erdi.

Bursa

Bu sene Genç-Sen ve birçok devrimci gençlik örgütlerinin 6 Kasım günü Ankara merkezli eyleme katılması nedeniyle YÖK karşıtı protesto da 4 Kasım günü iki ayrı yerde gerçekleştirildi.

* İlk olarak Uludağ Üniversitesi Kütüphanesi önünde toplanılıp, burada “YÖK’e hayır! Uludağ Üniversitesi öğrencileri” yazılı pankart açıldı. Eylemde kitle, slogan ve alkışlarla Mediko Tesisleri önüne kadar yürüdü. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasında 12 Eylül AFC’sinin ürünü olan YÖK’ün faşist uygulamalarına vurgu yapıldı.

* İkinci eylem ise saat 18.00’de Osmangazi Metro İstasyonu önünde gerçekleştirildi. “YÖK postalla geldi, isyanla gidecek”, “YÖK, polis, soruşturmalar, bu abluka dağıtılacak” vb. sloganların atıldığı eyleme Partizan, BDSP, BDP, SDP ve Tümtis Sendikası da destek verdi.

İzmir

Araların da YDG’nin de bulunduğu birçok devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin örgütlediği eylemler tüm günü kapsadı.

5 Kasım günü saat 12.30’da Ege Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen kurumlar, “Paralı Eğitime ve Geleceksizliğe karşı Eşit Parasız Anadilde Eğitim” pankartının arkasında kitlesel bir yürüyüş ve ardından bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme bir haftadır eylem yapan *Formasyon Mağdurları Platformu* da katıldı.

Yine 5 Kasım günü Dokuz Eylül Üniversitesi’nde de saat 12.00’de Hukuk Fakültesi önünde buluşan öğrenciler Hazırlık Binası’nın önüne kadar sesli ajitasyonlarla yürüyüp, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

5 Kasım akşamı da Ege ve Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri birlikte Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde toplanarak ÖSYM binasının önüne yürüdü. Ve burada küçük bir miting gerçekleştirdiler. Basın açıklamalarında ortak talepler eşit, parasız, anadilde, bilimsel eğitim ekseninde birleşti. YÖK'ün tarihe karışması gerektiği ve bunun da ancak mücadele ederek kazanılacağı vurgulandı.

Eskişehir

Anadolu Üniversitesi'nde 6 Kasım YÖK protestosuna çağrı yapan devrimci demokrat yurtsever öğrencilere ÖGB ve polis tarafından saldırı gerçekleştirildi. 4 Kasım Perşembe günü sabah saatlerinde okul sivil ve resmi polisler tarafından kuşatılmıştı. Devrimci demokrat yurtsever öğrenciler bu durumu teşhir edici konuşmalar yaptılar ve okul genelinde öğrenciler bu durumu alkışlarla protesto etti. Öğle arasından sonra derslerinde başlamasında ve öğrencilerin derslere girmesinden yararlanan kolluk güçleri 40'a yakın devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciye müdahale etti. Kitle müdahale karşısında kantine çekilerek kapılara barikat kurup slogan atmaya başladı. Kolluk güçleri bu direniş karşısında kantinin camlarını kırarak aralarında yaralananlarında olduğu 40'a yakın devrimci demokrat yurtsever öğrenciyi gözaltına aldı. Müdahale sırasında okul yönetimi tarafından dersliklerin kapıları kilitleyerek öğrencilerin sınıflardan çıkmaları engellendi. Bu sert müdahaleyi cep telefonlarıyla çeken öğrenciler, şiddete maruz kaldı. Aynı günün akşamı gözaltılar protesto amaçlı adalarda kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Polisin ve okul idaresinin tutumu teşhir edildi. 5 Kasım Cuma günü Yunus Emre Kampüsünde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler hem 6 Kasım hem de 2 Eylül kampüsündeki saldırı yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi. Yunus Emre Kampüsü ana kapısında 500 aşkın kitle toplanarak rektörlüğe doğru yürüyüşe geçti. Kolluk güçleri ve ÖGB'ler rektörlük binasının önünde yoğun bir yığılmak yaptığı dikkatlerden kaçmadı. Okunan basın metninin okunmasından sonra gözaltıların serbest bırakıldığı öğrenildi.

Anadolu Üniversitesi'nden bir YDG'li

Artvin

YÖK'ü protesto etmek için 4 Kasım günü saat 12.30'da Seyitler kampüsünün kantininde Öğrenci Kolektifleri ve Genç-Sen olarak basın açıklaması yaptık. Artvin'de ulaşım yapılan zamu, bir dakika alkışlayarak protesto ettik. Sonra kantinden rektörlük önüne kısa bir yürüyüş yaptık. Burada basın metnini okuduk. Seyitler kampüsünde ve rektörlük önünde ilk kez eylem yapılıyor olması, ayrıca öğrencilerin olumlu tepkilerinin yanında, ÖGB'lerin sayıla-

rının 4-5 katı olması ve daha önce yapılmayan öğrenci kimlik kontrollerinin kampüs girişinde yapılması, aydın ilerici üniversite öğrencilerinden ne kadar korktuklarını gözler önüne seriyordu.

Artvin YDG

Kocaeli

5 Kasım günü, Umuttepe Yerleşkesi yemekhanesi önünde biraraya gelen öğrenciler, faşist sistemin üniversitelerdeki uzantısı olan YÖK'ü protesto etti.

Yemekhane önünden Rektörlüğe yürüyen kitle, yol boyunca "Be zıman jıyan nabe!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Zone xo vir meke wira meke!" gibi Kürtçe, Türkçe ve Zazaca sloganlar attı. Kürtçe ve Türkçe okunan basın bildirisinde, "YÖK'ün baskı, soruşturma, parasız eğitim, üniversitelerin piyasalaşması, anadilin yasaklanması ve geleceksizlik anlamına geldiği" vurgulandı. Biz de YDG olarak eylemde yerimizi aldık.

Çanakkale-Biga

30 Ekim günü, Biga Eğitim-Sen Şubesi'nde devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından düzenlenen panelde; DYG ve YDG'den birer kişi konuşma yaptı. YDG adına yapılan sunumda YÖK'ün tarihi, Bologna süreci, yeni YÖK düzenlemesine anlatıldı. DYG ise üniversiteler ve ilerici gençliğe yönelik saldırılara değinilmiş ve Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin, Hakilerin, Mazlumların devrimci ruhuna vurgu yapılmıştır.

Bölgedeki sınırlı devrimci faaliyet göz önünde bulundurulduğunda gerek ortak iş yapma kültürünün yaratılması, gerekse YDG olarak uzun zaman sonra bölgede kendimizi örgütsel olarak ifade edişimizin pratik ayağı olması bakımından; bu panel önemli bir yerde duruyor. Çalışmanın örgütleyenlerinden biri olan YDG, önüne koyduğu bu çalışmayla istediği faaliyet sürecine girmiş, çalışmalar sonucu gerekli katılımı sağlayarak istediği verimi elde etmiştir.

Çanakkale Biga YDG

“GÜVENLİ VE ÖZGÜR ÜNİVERSİTE” İÇİN DAHA FAZLA SALDIRI!

Üniversitelerde saldırıların yoğunlaşması ifade ettiğimiz gibi tesadüf değildir. Bu süreç bütünlüklü bir süreçtir. Sistemin çıkmazı her geçen gün büyümektedir ve elbette en büyük tehdit unsurlarından biri de üniversiteler alanıdır.

Referandum sonrasında her kesime yönelik saldırılar oldukça dikkat çekici bir şekilde arttı. Üniversite gençliği ise payına düşeni dönem başında “özgür ve güvenli üniversite” söylemiyle üniversitelerde sivil polisler oda tahsis edilmesini içeren genelgeyle aldı. Dönemin başından bu yana üniversitelerde sivil polislerin yoğunluğu artmakla birlikte birçok üniversitede gerginlik hat safhaya ulaşmış durumda. Referandumdan bu yana özgürlük ve demokrasiden dem vuranlar üniversitelerimizin kantinini, bahçesini, amfisini sivil polislerle ve çevik kuvvetle dolduruyor.

Geçtiğimiz yıllarda da özellikle dönem başında polis-idare-ÖGB işbirliğiyle üniversitelerde devrimci-demokrat öğrencilere saldırılmaktaydı. Hem genel kitleye hem de devrimci-demokrat öğrencilere gözdağı vermek amacıyla dönem dönem saldırılar yoğunlaşmaktaydı. Ancak bugün saldırıların çok daha kapsamlı ve yoğun olduğu aşikârdır. Çoğu üniversite öğrencisi okulun ilk gününde elinde otomatik silahıyla çevik kuvvetle karşılaştı. Birçok üniversitede turnike uygulamasının yanında kimlik sorgusu ve çanta araması dayatmasıyla karşılaşılmakta. Öğrencilerin bir araya gelmesini dahi tehlikeli bulan bu çürümüş, korkak, asalak sistem fakülteler arası geçişi birçok üniversitede turnikelerle ya da Berlin duvarını andıran duvarlarla engellemektedir.

Bu yazıyı kaleme aldığımız sırada bile Dumlupınar Üniversitesi ve Boğaziçi Üniversitesi’nde saldırı haberlerini aldık. Boğaziçi Üniversitesi tarihi boyunca devrimci-demokrat çalışmaların yapıldığı, birçok üniversitenin içinde çevik kuvvetin elini kolunu sallayarak gezdiği dönemde dahi üniversite içerine polisin alınmadığı bir üniversiteydi. Üniversiteye gelen Başbakan Erdoğan’ı protesto eden öğrencilere üniversite içinde çevik kuvvet saldırmış, biber gazı sıkarak eylem yapan öğrencileri dağıtmaya çalışmıştır. Şimdiye kadar üniversite içerisine polisin girmesinin söz konusu olmadığı Boğaziçi’nde bu süreçte saldırı yaşanması elbette tesadüf değildir. Egemenlerin tüm alanlarda olduğu gibi üniversitelerde de de-

mokrasinin kırıntısına dahi tahammül edemediği gözler önündedir.

Bu süreçte Mersin Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, Dicle Üniversitesi, Dumlupınar Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi, Marmara Üniversitesi ve daha birçok üniversitede sivil faşistlerin ve çevik kuvvetin azgın saldırılarının merkezleri olmuştur. Faşistler devrimci-demokrat öğrencileri ders çıkışında bıçaklıyor, polis hastaneye giden arkadaşlarını gözaltına alıyor. Devrimci-demokrat öğrenciler afiş asıyor, bildiri dağıtıyor sivil polis taciz ediyor, rektör kendi odasında öğrenciyi “bu okulu sana zindan ederim” diyerek tehdit ediyor.

Üniversitelerde saldırıların yoğunlaşması ifade ettiğimiz gibi tesadüf değildir. Bu süreç bütünlüklü bir süreçtir. Sistemin çıkmazı her geçen gün büyümektedir ve elbette en büyük tehdit unsurlarından biri de üniversiteler alanıdır. Sistemin ideolojik-politik saldırılarına rağmen üniversite gençliği sistemin çizdiği profilde değildir. Bu tek başına devrimci-demokrat öğrencilerle de sınırlı değildir. Egemen kılığın kendi gibi düşünmeyen tüm kesimlere öfkesi büyüktür. Onlar gibi düşünmeyenlerin ise öfkesi yine büyümektedir. Örneğin açık kıyafetler giydiği gerekçesiyle dans kulübü kapatılabiliyor, çoğu kulüp ise gerekçesiz bir şekilde kapatılmaktadır. Özcesi üniversitelerimizdeki sosyal alanlarımıza tümten saldırılıyor.

Tüm bu saldırılar devam ederken devrimci-demokrat güçler tarafında neler yaşandığına da kısaca değinmek gerekiyor. Evet sistem azgınca saldırıyor ancak kendi yarattığı çıkmazla da karşı karşıya geliyor. Saldırdıkça geniş bir kesim tarafından teşhir oluyor, tepki görüyor. Saldırdıkça örgütlü/örgütsüz devrimci-demokrat kesimin birleşmesine ve büyümesine neden oluyor. Ortak bir mücadele örme noktasında hala çok ciddi zaafı barındırmasına rağmen artan saldırılarla birlikte bu iradenin zorlandığı açıktır. Bizlere düşen tüm bu alanlardaki saldırılara karşı yaratılan ortaklığı ve oluşan tepkiyi büyütme-
mektir.

YTÜ'DE POLİS-İDARE-ÖGB İŞBİRLİĞİNDE SALDIRI!

Üniversiteler döneme bilindiği gibi “özgür ve güvenli üniversite” söylemiyle üniversitelerde sivil polisler oda tahsis edilmesini içeren genelgeyle başladı. Genelge birçok kesim tarafından tartışılırken daha uygulamaya konmadan üniversitelerde artan sivil yoğunluğu dikkatlerden kaçmadı.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde de artık sivil polisler kantinde, bahçede, amfilerde, üniversitemizin her köşesinde hiç olmadıkları kadar rahat bir şekilde üniversitemizi kuşatma altına almış durumdadır. Biz devrimci-demokrat öğrencileri adım adım takip ederek gözdağı vermeye çalışıyorlar. Daha kayıt haftasından masa açtığı gerekçesiyle arkadaşlarımızı soruşturma yağmuruna tutuldu.

Böylesi gergin ve terörize edilmiş bir ortamda döneme başlamışken gerginlik kamuoyuna da çokça yansıdığı gibi 21 Ekim günü tırmandı. 20 Ekim günü kendilerini Müslüman Öğrenciler olarak ifade eden bir grup TKP ve Öğrenci Kolektifleri'nin türbanla ilgili astıkları afişlere hakaret içerdiği gerekçesiyle müdahale etmiş ve kısa süreli bir gerginlik yaşanmıştı. Bu gerginliği bahane eden rektör ertesi gün üniversitemizin kapılarını çevik kuvvete sonuna kadar açtı. Tüm afişlerin yapılmasının ardından Müslüman Öğrenciler toplanarak TKP ve Öğrenci Kolektifleri'nin afişlerini indirmelerini istedi, onlar da afişlerini indirmemekte kararlı olduklarını ifade ettiler. Ardından ÖGB şefi rektörün 15 gün boyunca okulda hiçbir afişi istemediğini ifade etti. Bizler de bu gerginliğin bahane edildiğini ve 6 Kasım çalışmalarına yönelik polis-idare ve ÖGB'nin saldırılarına karşı kendimizi ifade ettiğimiz alanlarımızı koruyacağımızı ve en meşru ve demokratik hakkımızdan hiçbir şartta taviz vermeyeceğimizi ifade ettik. Olaya polisin de dahil olmasına karşı Müslüman Öğrenciler tavır alarak ellerindeki taş ve soda şişelerini bırakıp idare ve polisin bahanesini ortadan kaldırdılar. Buna karşın saldırmakta niyetli olan polis hazırlığını yaptı, üzerimize önce ÖGB saldırdı, geri çekilmediğimizi görünce ardından polis üzerimize saldırdı. Cop ve tekmeler rağmen afişlerimizin önünden bir adım bile geri atmadan karşılık verdik ve kolluk kuvvetleri çareyi kimyasal bir silah olan portakal gazını sıkırmakta buldu. Yakın mesafeden sıkılan bu gaz etkisini gün boyunca gösterdi. Gazın ardından geri çekilmek zorunda kaldık, hepimiz gazdan yoğun bir şekilde etkilenirken 5 arkadaşımız da cop ve tekmelerden dolayı yaralandı. Geri çekilmenin ardından alacağımız ortak tavır noktasında tartışmalarımız uzun sürmüş ve saldırılan alanımıza bir an önce geri dönmememiz olumsuzluk olmuştur. Afişlerimizi asmak üzere alana topluca geri dönüp her köşeyi 6 Kasım afişlerimizle donattık. Ardından saldırıya karşı Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Kurtuluş Yolunda Dev-Genç ve TKP ile refleks bir eylem tartışmasına başladık. Türbanla ilgili

görüşlerimizin temelden farklı olması ve olayın çıkış noktasından çok daha farklı ve kapsamlı bir noktaya gelmesinden kaynaklı ortaklık temelimizi faşist saldırı olarak belirledik. Bu belirlememize ve bu noktada açıkça ve ısrarlı bir tartışma yürütmemize rağmen açıklamada söz alan TKP'li ve Öğrenci Kolektifleri'nden arkadaşımız ortak temelden oldukça uzak açıklamaları toplam adına ifade ettiler. Açıklamaların ardından biz de söz alarak saldırının teşhir edildiği ve üniversitemizde sene başından bu yana yapılan anti-demokratik uygulamaları ifade ettik.

Saldırının ardından belli istisnalar olsa da ortak hareket etmede ve birlikte bir süreç örmeye oldukça olumlu bir tablo oluştu. Faşizmin çelişkisi ve çıkmazı bir kez daha açığa çıkmış oldu, doğası gereği saldırmak zorunda ancak saldırının sonucunda büyüyen ve birleşen bir cepheyle karşılaşmakta. Fiili saldırının ardından öğrenci kitleleri cephesinden de polis-idare ve ÖGB teşhir olmuş, buna karşı fiili müdahaleden imtina ederek soruşturma terörüne başvurdular. YTÜ idaresi tarafından 21 arkadaşımıza soruşturma açıldı ve soruşturma süresince hukuksuzca okula alınmayacakları bildirildi. Hangi gerekçeyle soruşturma açıldığı dahi belli değilken okula alınmama nedenleri olarak soruşturmanın ve kampüsün güvenliği ifade edildi. Yani polisin ve ÖGB'nin saldırısına karşı hem kendimizi hem de afişlerimizi korumamız kampüs güvenliğini belikli tehdit etmiş. Bu hukuksuz uygulamanın ve saldırıların ardından bizler hem içeride hem de dışarıda ortak bir süreç ördük. Hem içeride hem de dışarıda kampüs güvenliğini sivil polis, çevik kuvvet, ÖGB ve idarenin tehdit ettiğini belirttik. 21 arkadaşımızın dışarıda bıraktığı 3 gün boyunca dışarıda oturma eylemi yapıldı içeride ise yoğun bir şekilde afişler asıldı, bildiriler dağıtıldı, ajitasyon konuşmaları yapıldı. Bir çok öğrenci arkadaşımız çalışmalarımız sırasında saldırı ve soruşturmalarla ilgili ayrıntılı sorular sordu ve tepki gösterdi. Çalışmalarımız boyunca okulumuzda yaşanan duruma büyük bir kesimin tepkili olduğunu gördük. Tüm bunlarla birlikte üniversite içinde kararlı ve saldırdan öncesine nazaran daha yoğun bir çalışma yürütülmesi sivil polislerin biz devrimci-demokrat öğrenciler üzerinde daha fazla yoğunlaşmalarına neden oldu. Hem içeride ki yoğun çalışmaların hem de dışarıda kamuoyu yaratan kararlı bir çalışmanın olması YTÜ idaresinin 3 gün sonra ihtiyati tedbiri kaldırmasını sağladı. Tedbirin kalkmasıyla birlikte arkadaşlarımız okula girerken haklarında açılan haksız soruşturmanın ve masa açmak, bildiri dağıtmak gerekçesiyle yaklaşık bir senedir okula alınmayan arkadaşımızın cezasının devam edeceği bildirildi. Ancak bizler YTÜ'de soruşturmalar ve cezalar geri çekilene kadar çalışmalarımıza devam edeceğiz.

YTÜ'den Bir YDG'li

EĞİTİM VE ÖĞRETİM YILI BAŞLARKEN

Eğitim ve öğretim yılı başlarken ülke gündeminde çarpıcı konular yer aldı. Bildiğiniz gibi geçen yıl yaz döneminde harç ücretlerine fahiş zamların getirilmesi girişimi birçok üniversiteliyi sokağa dökmüştü. Eylemlerin ardından % 8 zam yapılmasıyla öğrencilerin hareketliliği sona ermişti. Bu yıl ise “harç ücretleri ne olacak” sorusu kafalardayken birçok üniversite öğrencisi harçlara gelen ciddi zammı, ödeme sırasında öğrendi. Ege menler geçen yılın deneyiminden kaynaklı olacak zamları sessiz sedasız yürürlüğe koymuşlar! Azımsanmayacak miktardaki zam özellikle ikinci öğretim öğrencilerini daha fazla etkilemektedir.

Diğer taraftan bilindiği gibi birçok üniversite öğrencisi ailesine yardımcı olmak, harç parasını çıkarabilmek için yaz dönemini çalışarak geçiriyor. Türk Dili ve Edebiyatı öğrencisi Ömer Çetin ise bu yaz İstanbul’da bir inşaatta çalışıyordu ve çalıştığı inşaatın 3. katından düşerek hayatını kaybetti. Ömer Çetin ekonomik sorunlardan kaynaklı güvencesiz olarak çalışmaya mahkum edilen üniversite öğrencilerinden sadece bir tanesi ve bu zorunluluk, onun yaşamını kaybetmesine yol açtı. Paralı eğitimin, eşitsizliğin, sömürünün tarifi oldu Ömer Çetin.

Diğer yandan gündem ÖSYM’nin bir dizi skandalında takılı kaldı. Uzunca bir süredir YÖK, ÖSYM ve MEB 10-11 Temmuz’da yapılan KPSS’deki kopya çekilmesi nedeniyle tartışılmaktadır. KPSS’nin ardından kopya şüphesini 120 sorunun tamamını doğru cevaplayan çok sayıda kişi olduğu gerekçesiyle ilk olarak Türk Eğitim-Sen ortaya atmış ve ardından kamuoyunda ciddi bir etki uyandırmıştı. ÖSYM sendikasının iddialarına ve kamuoyunun baskısına karşın uzunca bir süre konuyla ilgili tek kelam dahi etmeyerek soruları yanıtsız bırakmayı yeğlemiştir. Uzunca süren direncin ardından konuyla ilgili araştırma başlatıldığını ancak kopya girişimine ihtimal vermediklerini ve tedbir amaçlı araştırma

yürütüldüğünü ifade etmişlerdi.

Araştırma süresi boyunca KPSS’ye giren binlerce aday geleceklerin ne olacağından habersiz bir bekleyişe girdiler. Araştırma sürerken kimi yetkililer sınavın iptali durumunda oluşacak öğretmen açıklarına karşın öğretmenleri mevsimlik işçi gibi çalıştıran ücretli öğretmenlik uygulamasını öne sürerek sistem için çözüm bizler için çözümsüzlüğü bir kez daha ortaya koydular. Soruşturma sonucunda soruların sınavdan önce temin edildiği dolayısıyla ÖSYM’den bu soruların sızdırıldığı sonucuna varıldı. Bu sırada LYS, YGS, TUS, ALES ve

Açık Öğretim Sınavlarında da kopya çekildiği anlaşıldı. Tüm bunların ardından soruların sızdırıldığı kesinleşen Eğitim Bilimleri Sınavı iptal edildi, atamalar ertelendi.

Tüm bunlar yaşanırken yetkililerin açıklamalarından tutalım da burjuva basına kadar yorumlar kopya çeken bireylere indirgenerek sınav sistemine dokunmadı. Sorunun kaynağı kopya çeken adaylar ya da ÖSYM’den soruları sızdıran kişiler değil bu kurumu var eden sistemin ta kendisidir.

Sorun binlerce öğrencinin, üniversite mezununun geleceklerinin sınavlara mahkum edilmesidir. Sorun bu sınavlarda başarılı olabilmek için adayların ders-

hanelere para akıtmak zorunda kalmasıdır. Sorun sınav puanı ne olursa olsun binlerce üniversite mezununun atama yapılmayarak geleceklerinin karartılmasıdır. Ataması yapılmayan KPSS birincisi öğretmenin intihar ederek hayatını kaybetmesi akıllarımızdan çıkmamıştır. Ücretli öğretmenlerin “mevsimlik işçi miyiz?” diye haykırışına, ataması yapılmadığı için bir televizyon programında diplomasını yırtan öğretmenin çılgınlığına kulaklar tıkanmaktadır. Milyonlarca öğrencinin ve mezunun sorununa ÖSYM’nin yeniden yapılandırılması çözüm olmayacaktır. Çözüm rekabetin, paralı eğitimin, sınav duvarlarının, mezuniyet sonrası sonu gelmeyen işsizliğin kaynağı olan sistemin bir bütün değişmesidir.

ASİMİLASYON POLİTİKALARININ PARÇASI OLARAK ZORUNLU DİN DERSLERİ

Zorunlu din derslerinin Sünni inancını dayatmak olduğu açıktır. Resmi tatillerin İslami şartlara göre belirlenmesi bu dayatmanın eğitim sistemine birebir yansımalarının örneğidir.

Anayasa madde 24: “Herkes din ve inanç hürriyetine sahiptir. Bu hak, tek başına veya topluca, alenen veya özel olarak ibadet, öğretim, uygulama ve ayin yapmak suretiyle dinini veya inancını açıklama ve bunları değiştirebilme hürriyetini de içerir.”

Anayasanın ‘din ve inanç hürriyeti’ başlıklı 24. maddesi böyle başlıyor. Büyük bir ‘hürriyete’ parmak basan bu maddenin özü tek başına düşünüldüğünde çok da anlaşılama maktadır. Hatta tüm somut gerçekler göz ardı edildiğinde devletin ‘demokrat’lığına büyük bir kanıt oluşturduğu söylenebilir. Anayasanın hizmet ettiği ideoloji çerçevesinden düşünüldüğünde elbette böylesi bir durum kabul edilemez. ‘Herkes’ devletin özünü aldığı dini sistem gereği yetişmeli ve bu çerçevede ‘özgür’ olabilmelidir ve böylece eğer inançları devletinkiyse örtüşüyorsa elbette bunu açıklayabilir, buna uygun ibadetini gerçekleştirebilir. Maddenin devamında;

“Kimse ibadete, dinî ayin ve törenlere katılmaya, dinî inanç ve düşüncelerini açıklamaya zorlanamaz; dinî inanç, düşünce ve kanaatlerinden ve bunları değiştirmekten dolayı kınanamaz, suçlanamaz ve farklı bir muameleye tâbi tutulamaz.” deniyor ve büyük bir aldatmacayı devlet kendi ağızıyla ortaya koymuş oluyor.

Her zaman başta Aleviler olmak üzere dini inanç açısından devletin tarafında olmayan herkes, kendi dini inancını açıklamakta ve yaşamakta baskıya, zora ve engele maruz bırakılmaktadır. Alevi gençler okullarında dini kimliklerinden ötürü ezilmekte ve çeşitli ‘yasal’ saldırılarla da ellerine hiç almadıkları inanç özgürlüklerinin önüne bir kez daha set çekilmektedir. Alevi kimliğini ortaya koymak, ibadetini yapmak “devleti bölmek, ayrımcılık yapmak” oluyor. Her ne kadar 24. Maddenin ilk kısmı ‘özgürlükçü’ de olsa maddenin devamında devlet kendini ele vermektedir:

“İbadet ve dinî ayin ve törenler, kamu düzeninin, genel sağlığın, genel ahlâkın veya başkalarının hak ve hürriyetlerinin korunması amaçlarıyla sınırlanabilir.”

“Genel ahlak ve kamu düzeni” olarak tanımlananın “devletin dinine uygunluk” olduğu açıktır. Bunun somut örnekleri hergün okul sıralarında Alevi öğrencilere yönelik saldırılarda görülmektedir.

Zorunlu din dersi olarak vücut bulan devletin kendi dini-Sünni Müslümanlığı dayatma amacı da Anayasada sarsılmaz yerini almıştır!

Zorunlu din derslerinin Sünni inancını dayatmak olduğu açıktır. Resmi tatillerin İslami şartlara göre belirlenmesi bu dayatmanın eğitim sistemine birebir yansımalarının örneğidir. ‘Alevi’ sözcüğüne dahi ‘bölücülük’ anlamının yüklendiği bir sistemde büyük bir ezilen kesimi oluşturan başta Aleviler olmak üzere çeşitli inanç ve mezhep gruplarından halkımızın bu inanç sistemlerini öğrenmeleri ve yaşamaları önüne set çekiliyor.

Devletin asimilasyon politikalarının en önemli ayağını oluşturan Türkleştirme, Sünni-Hanefileştirme Alevi, Hıristiyan ve diğer inançlara mensup halkımızın üzerinde zalimin kılıcı gibi sallanmaya devam ediyor.

Ezilen inanç ve mezheplere mensup öğrenciler de 4. sınıftan itibaren asimilasyon politikalarının bir parçası olarak uygulanan zorunlu din derslerinin kaldırılması talebi 9 Ekim Cumartesi günü Alevi Bektaşî Federasyonunun düzenlediği bir günlük oturma eylemi ile tekrar gündeme taşındı. Eyleme çeşitli siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri destek verdi. Biz de YDG olarak eyleme destek verdik.

Öğrenci velilerinin açtığı zorunlu din dersinden muaf olmayı kapsayan çeşitli davalarla da sık sık gündeme getirilen bu talebe karşı göstereceğimiz duyarlılık, çeşitli inanç ve mezheplerden halkımızın büyük bir bölümünün demokratik bir talebine karşı gösterdiğimiz duyarlılıktır. Bu sorunu sahiplenmek ve faaliyetlerimizi bu çerçevede de değerlendirmek vazgeçilemez önemdedir.

Unutulmamalı ki demokratik halk liseleri mücadelemizin önemli bir parçası da demokratik taleplerimiz için yürüttüğümüz mücadeledir. Zorunlu din dersleri sorununun birebir sahipleri olarak başta liseli gençliğin önemli bir bölümü bu sorunun yakıcılığını hissetmekte ve yaşamaktadır. Yarını bu günden kurmanın yolu kitleleri örgütlemektir. Kitlelerin talebi bir yerde anadilde eğitimken bir yerde de zorunlu din derslerinin kaldırılması olabilir. Bu sorunlar bize önümüzdeki süreç için politikalar sunmaktadır. Amaç bu sorunları sistem sorunuyla bütünleştirmek ve bu eksende faaliyet örnektir.

Ankara Liseli YDG

FORUM

Kitlelerin örgütlü mevzilerini yaratma bilinciyle, yeni dönemde, DKÖ'lere!

Bireyleri değil kitleleri ana eksenine oturtan bir faaliyete ihtiyacımız olduğunu kavramamız, bu kapsamda da üniversite öğrencilerinin öz örgütlülüklerindeki faaliyetlerimizi önümüzdeki dönem daha fazla yoğunlaştırmamız gerekmektedir.

Yaz başındaki işçi çalışmalarımız, ardından gerçekleştirdiğimiz köy çalışmamız ve Dersim Festivali ile birlikte eksikliklerine karşılık olumlu değerlendirdiğimiz bir yaz sürecini geride bıraktık. Çoğunluğu öğrenci gençlikten oluşan bünyemizin işçi ve emekçilerle buluşması, köy çalışmamızda olduğu gibi bizzat üretim sürecine katılarak niteliğimizi yükseltme konusunda adımlar atılması döneme olumlu başlamamıza neden oldu.

YDG bünyesinde, üniversitelerde sürekliliği sağlanmış kitle çalışmalarını oturtmamız, takvimsel gündemleri aşırıp refleks geliştiren bir örgütlenme halini almamız elbette önemini korumaktadır. Ancak bu yıl içinde her alanımızın esas gündemine alması gereken konu YDG dışındaki DKÖ'lerdir. Geçmiş süreçte gördüğümüz gibi üniversitelerdeki DKÖ'lerde belli başlı sıkıntılar vardır. Bu sorunların bazıları bizim dışımızda gelişmektedir. Birlikte faaliyet yürüttüğümüz gençlik örgütlenmelerinin DKÖ'lere bakış açısı, biçtiği misyon, verdiği önem elbette bizim bakış açımızdan farklı olacaktır. Ancak esas sorunun bizim yetersizliğimiz olduğu daha önce de belirtilen bir gerçekliktir. Kitleler örgütlenmeye açık bir durumdayken, DKÖ'ler konusunda nitelikli tartışmalar yürüterek oluşturduğumuz doğru bir anlayışımız varken, DKÖ'lere ilişkin diğer siyasetlerin tutumunu esas tartışma olarak ortaya koymayı geride bırakmamız artık bir zorunluluk halini almıştır. Sorunu kendisi dışında görmek, irade koyarak değiştirici misyon oynamak yerine kolayca vazgeçmek devrimci bir anlayışın uzağına denk düşmektedir.

Nitekim geçtiğimiz dönemlerde sürekliliğini sağlayamamış olsak da doğru politikalarla, doğru bir anlayışla DKÖ'lere emek verdiğimiz zaman nasıl olumlu sonuçlar aldığımız görülmüştür. Olumsuz pratiklerimiz kadar olumlu pratiklerimiz de DKÖ'lere ilişkin atmamız gereken adımları açığa çıkartmaktadır.

Önümüzdeki süreçte her alanımızda elbette esas tali ayrımı yaparak, koşullarımıza en uygun DKÖ'leri tespit etmek, DKÖ'lerle ilgili olarak tartışmalar yürütmek öncelikli işlerimizdendir. Artık DKÖ faaliyeti yürütüp, yürütmemek ya da diğer siyasetlerin tutumu değil hangi alanda hangi DKÖ'de faaliyet yürütülmeli, hangi DKÖ esasa alınmalı, hangi DKÖ'de hangi politikalar öne çıkartılmalı meseleleri tartışmamız olmalıdır. Sabırla emek verdiğimiz, gerçek manasıyla üniversite öğrencilerinin öz örgütlülüğü haline gelmeye başlamış, kendi ayakları üzerinde durabilen bir DKÖ'de demokrasi bilinci gelişmeye başlayan kitle, yanlış anlayışları yıkmak için zaten çaba harcayacaktır. Bizim odaklanmamız gereken konu DKÖ'lerin gerçek bir DKÖ halinde gelişimini sağlamak olmalıdır. Bunu yaparken de ilk işimiz alandaki faaliyetçilerimizin sayısına, durumuna, kitlenin ilgisine göre esas DKÖ'lerimizi belirlemek olmalıdır.

Burada şunu belirtmekte fayda vardır; içerisinde faaliyet yürüteceğimiz DKÖ'nün devrimcilere yakınlığından ziyade bir öz örgütlülük olmaya olan yakınlığı, kitlenin ilgisi vs. gözönünde bulundurulmalıdır. DKÖ içerisindeki yanlışlıklar esnek bir tarzda, o alanın YDG gibi bir DKÖ olmadığı bilinciyle aşılmalıdır.

DKÖ'lerin gelişiminde doğru politikaların belirleyiciliğine özel olarak vurgu yapmak faydalı olacaktır. Doğru politikalar kuşkusuz her faaliyet alanı için belirleyicidir. Ancak bu konuda geçmiş süreçte yaşadığımız tıkanıklık göz önüne alındığında DKÖ'ler özgülünde ayrıca değerlendirme yapmak olumlu olacaktır. Üniversite öğrencilerinin saymakla bitmez sorunları arasında fakülte veya üniversite özgülündeki kitlenin en yakıcı sorunları tespit edilmelidir. **Bologna süreci kapsamındaki çalışmalarımızı da besleyecek şekilde akademik ve mesleki hak gasplarına ilişkin çalışmalar önümüzdeki süreçte gündemimizde yoğun olarak yerini almaktadır.** Bir taraftan da koşullarımızın elverdiği ölçüde sendika veya meslek odalarının gençlik birimlerinde faaliyet yürütülmeli, olmayan oda ve sendikalarda gençlik birimlerinin oluşumuna önderlik edilmelidir.

Bu yönde girişimler geçmişte örgütlülüğümüz tarafından gerçekleştirilmiş ancak sürekliliği sağlanamamıştır. Bologna süreci kapsamında geçmiş yılın sonuna doğru yaptığımız sempozyumun da faydalarını daha net görebileceğimiz bir çalışma olarak mesleki hak gasplarının DKÖ'ler aracılığıyla gündemleştirilmesi önümüzdeki süreçte büyük bir gerekliliktir. Geçmiş sürece göre farklı bölümlerde okuyan, mühendislik, tıp, öğretmenlik, hukuk gibi çeşitli alanlarda öğrenci olan yoldaşlarımızın varlığı mesleki hak gasplarını gündemleştirmemiz için daha verimli bir ortam sağlamaktadır. Özellikle son süreçte YÖK'ün sivil polis uygulamasını meşrulaştırmaya, kurumsallaştırmaya dönük girişiminde de görüldüğü gibi okullarda faşist uygulamalar yoğunlaşmış, daha da yoğunlaşacaktır. Bu konuda da öğrenci öz örgütlülükleri hızlıca harekete geçirilebilir.

DKÖ faaliyetleri kapsamında Genç-Sen faaliyetlerimize değinmeden geçmek elbette doğru olmayacaktır. Genç-Sen'in olumluluklarına ve olumsuzluklarına, bizim için şu süreçte ne kadar önemli bir DKÖ olduğuna bu sayfalarda birçok kez değinildi. Tekrara düşmemek açısından burada geçmiş sürecimize atf yaparak önümüzdeki süreçle ilgili bazı öneriler ortaya koymakla yetineceğiz. Daha önceki yıla göre bu yıl Genç-Sen Genel Kurulu'nda YDG'lilerin ısrarlarının da yoğun etkisiyle daha verimli faaliyet yürütmemiz için daha olumlu bir ortam oluşturulmuştur. Üniversitelerdeki arkadaşlarımızın durumu da nitel ve nicel olarak bir çok alanda Genç-Sen faaliyeti yürütmeye elverişlidir. Tüm bu olumlulukları değerlendirme noktasında örgütlülüğümüzün pratiği çok da olumlu bir noktada durmaktadır. Özellikle olanaklarımız daha fazla olmasına rağmen birkaç olumlu pratik dışında büyük şehirlerde Genç-Sen faaliyetimizde yeterli ilerlemenin olmadığı tespitini yapmak mümkündür. Öğrenci sendikası olması bağlamında politikalarımızı gündemleştirebileceğimiz en verimli örgütlenmelerden biri olan Genç-Sen'de bu yönde harcadığımız çabaların sınırlılığı, meseleyi ele alışımızdaki sıkıntıların en net göstergelerinden biridir. Eğitimdeki piyasalaşmaya, mesleki hak gasplarına karşı önemli mevziler elde edebileceğimiz Genç-Sen çalışmalarının önemini kavrama ve bu doğrultuda daha fazla harekete geçme konusunda bütün yoldaşlarımız daha fazla çaba harcamalıdır. Bunun yanında Genç-Sen'in herhangi bir şubesinin olmadığı alanlarda da bu yıl Genç-Sen'in şubelerinin oluşumuna önderlik etmek gibi bir görevimiz vardır. Özellikle T. Kürdistanı'nda Genç-Sen, örgütlülüğümüzce bu zamana kadar çok fazla gündeme gelmemiştir. Bu alanlardaki yoldaşlar da önümüzdeki süreçte Genç-Sen faaliyetlerini gündemine almalı, pratik adımlar atmalıdır.

Demokratik halk devrimi perspektifiyle faaliyet yürütme çabası içerisinde olan YDG'lilerin halkımızın söz-yetki-karar haklarını kullandıkları, demokrasi bilincinin geliştirildiği alanlar yaratma, var olan alanları geliştirme görevi, en önemli görevlerinden biridir. Bu alanların üniversiteler ayağını örebilmenin koşulları vardır. **Bireyleri değil kitleleri ana eksenine oturtan bir faaliyete ihtiyacımız olduğunu kavramamız, bu kapsamda da üniversite öğrencilerinin öz örgütlülüklerindeki faaliyetlerimizi önümüzdeki dönem daha fazla yoğunlaştırmamız gerekmektedir.**

Anayasa tartışmaları üzerine...

Anayasa devletin temel organları ve bunların işleyişini; birbirleri arasındaki ilişkiyi ve devletle birey arasındaki ilişki temelinde temel hak ve özgürlükleri düzenleyen ideolojik manifestodur.

'Uygulanmayan yasalar kâğıttan saraylar' olsalar da, anayasa genel anlamıyla mevcut devlet gerçekliğinin özünü ifade ediyse; bir baskı aygıtı olan devletin varlık teminatı olmasıyla önemli bir yere sahiptir. Bu sebeptendir ki yeni kurulan devletler ilk iş olarak bir anayasa hazırlarlar ve çoğunlukla devletlerin ilanı bu anayasa yoluyla gerçekleşir.

Faşist TC devleti için de anayasanın yeri üç aşağı beş yukarı böyledir. İktidarlaşma sürecinde hazırlanan 1921 Anayasası, iktidarlaşma sürecinin tamamlandığı ilan eden 1924 Anayasası; askeri müdahale sonucu gerçekleştirilen ve genel konjonktüre uyulabilmesi gayesi taşıyan 1961 Anayasası ve yine Askeri Faşist Cunta tarafından oluşturulan ve salt faşist sistemin bekası anlayışına hizmet eden 1982 Anayasası... Bu Anayasalar görece farklı maddeler içerseler de hepsinin müşterek noktası özlerini oluşturan faşist mantıktır.

Şu an hala yürürlükte bulunan 1982 Anayasası'nın başlangıç bölümü ve değiştirilemez ilk üç maddesi ile garanti altına alınan faşist TC devletinin tekçi, inkarcı, şoven, faşist nitelikleridir. Gerek burjuva demokratik ülkeler cephesinden gerekse de faşist ülkeler cephesinden değerlendirildiğinde, 1982 Anayasası en anti-demokratik, başarısız, baskıcı anayasalardan sayılır.

1980 12 Eylül'ünde toplumsal muhalefetin giderek yükselmesi, örgütlenme oranının gün geçtikçe artması, ülkedeki 'kargaşa' ortamının giderek yaygınlaşması; IMF ile yapılan anlaşma doğrultusunda uygulanacak 24 Ocak kararlarını tehlikeye sokuyordu. Böylesi bir süreçte emperyalist patentli cunta planı gerçekleştirildi ve dönemin Genelkurmay Başkanı ve cuntanın liderlerinden olan Kenan Evren'in 'güçsüzleşen devlet otoritesinin yeniden tahsis edilmesi için' sözlerinde ifadesini bulan anlayış doğrultusunda toplumsal muhalefetin üzerinden silindir gibi geçilerek faşist devlet otoritesinin ömrü uzatılmış oldu.

Bu anlayışla gerçekleştirilen Askeri Faşist Cunta sonrası devlet otoritesine yönelen tehlikenin 'bertaraf edildiği'; yönetimin yeni yapılacak anayasa çerçevesinde 'sivil siyasete' bırakılabilecek kıvama getirildiğine 'ikna olundu'. Ancak temkini elden bırakmayan/elden bırakamayacak olan egemenler, hazırlanacak yeni anayasa ile faşist sistemi garanti altına alabileceklerinin bilinciyle '82 Anayasası ile TC'ye kan taşımış olmanın

rahatlığıyla 'köşelerine çekilmeyi' tercih ettiler.

1982 Anayasası mantığı ülkenin sürüklendiği 'kaos'tan '61 Anayasası'nı sorumlu tutuyordu. 61 Anayasası ile 'garanti altına alınan' temel hak ve özgürlükler halka fazla gelmiş, örgütlenme ve hak arama düzeyinde yoğun bir artış olmuştu. Bu hal sonucu dizginlenemeyen bir halk gerçeği ortaya çıkmıştı. Öyle ki IMF gibi emperyalist efendilerin 24 Ocak kararları gibi emirlerine dahi itaat edilemez duruma gelinmişti. Sadık uşaklar ise mevcut 'kargaşa ortamından' faydalanarak bu duruma dur demeyi marifet saydılar. İlk iş olarak da '61 Anayasası'nın 'sağladığı' hak ve özgürlükler budanmalıydı. Başlangıç bölümünde devletin özü, faşist Kemalist anlayışı, şoven yapısı garanti altına alındıktan sonra, değiştirilemez ilk üç maddesi ile inkâr ve tekçi yapı iyice perçinlendi. 'Amayasa' olarak da anılan 82 Anayasası ile güya tanınan her özgürlükten sonra 'ama' ile başlayan cümleler ile bu özgürlüklerin kullanımı milli güvenliğe, kamu düzenine, genel ahlaka, genel sağlığa aykırı olamamak kaidelerine bağlanmıştır. Böylece zaten hâlihazırda yalnızca kâğıtta

yazılı olma işlevi olan 'özgürlüklerin' kullanımı boşluk bırakılmaksızın imkânsız hale getirildi.

Bir bütün olarak anti-demokratikliği yedi düvelce tescillenmiş olan '82 Anayasası bu zamana kadar defalarca değiştirildi. Girdiğimiz son süreçte daha kapsamlı bir değişiklik planı referanduma sunuldu. Referandumun bir tezgah olduğu, egemen klikler arası çatışmada halkımızın taraf olmaya zorlandığı, sistemin özünde bir değişiklik olmadan kimi yazılı metinlerde (anayasa, yasa, tüzük, yönetmelik vb.) yapılacak değişikliklerin işlevsiz olacağı tarafımız cephesinde net olmakla beraber; yaratılan bilgi kirliliği, göz yanıltması durumuna karşı değiştirilen Anayasa metni ile '82 Anayasası'nı burjuva-feodal hukuk kuralları çerçevesinde karşılaştırmasını yapmanın ulaşmak istediğimiz sonuçta anlamlı bir yer işgal ettiğini düşünüyoruz.

Buradan doğru kimi maddeleri tek tek incelemeye kalkacak olursak;

1982 Anayasası'nın 10. Maddesi'nde 'kanun önünde eşitlik' başlığı altındaki düzenlemeye göre ülkemizde kadın ile erkeğin eşitliği 'sağlanmıştı'. Değiştirilen maddede ise töre cinayetlerinin hız kesmeden sürdüğü, kadınların ucuz iş gücü olarak çift sömürüye tabi tutulduğu, kadının reklamlarda, film-

lerde, bilbordlarda cinsel bir meta olarak 'pazarlanmaya' devam edildiği ve 'eşitliğin' bu yöntemlerle sağlandığı gerçekliğine inat; mevcut sayıldığı kabul edilen 'eşitlik' halini 'perçinlemek' adına düzenlemeler yapılmış. Şöyle ki; kadına yapılacak 'ayrımçılık' eşitlik ilkesine aykırı kabul edilemezmiş. Toplumsal olarak 'kadınlara ayrımcılık yapılıyor, bu eşitlik ilkesine aykırıdır' gibi bir serzenişteymişiz algısına kapılarak yaptıkları bu düzenleme pratikte hiçbir anlam ifade etmemektedir. 'Eşitliğin' pratikteki gerçekliği durumun vahametini görmemiz açısından yeterlidir. Hiçbir somut ayağı olmayan yeni düzenleme de en az 'eşitlik' kadar anlamsız ve değersizdir.

'82 Anayasası'nın 20. Maddesi ise 'özel hayatın gizliliği' başlığı altında temel hak ve özgürlüğü düzenliyor. Maddede herkesin bu hakkı olduğu ancak bu hakkın milli güvenlik, kamu düzeni, genel sağlık, genel ahlak ve suç işlenmesinin önlenmesi amaçlarıyla sınırlanabileceği ifade ediliyor. Yeni halinde ise bu durum aynen korunmakla eklenen bir paragrafı 'özel ha-

yatın gizliliği ve kişisel verilerin korunması'nın sağlandığı yarınlmacası ile kişisel verilerin kanunda öngörülen biçimlerde devlet tarafından kolaylıkla kullanılabilmesinin önü açılıyor. Yüz binlerce insanın telefonlarının dinlendiği, yargı süreçlerinde hazırlanan iddianamelerinin büyük çoğunluğunun mesajlardan ve telefon görüşmelerinden ibaret olduğu günümüzde hangi özel hayatın korunduğu bir muallâklık taşırken getirilen düzenleme ile minare çalınmış kılıf da hazırlanmış olunuyor.

İncelenmeye değer olduğunu düşündüğümüz bir diğer madde ise 82 Anayasası'nın 'toplu iş sözleşmesi hakkı' başlıklı 53. maddesi. İşçilerin toplu sözleşme yapma hakkını düzenleyen bu madde şimdiye kadarki haliyle ziyadesiyle ikiyeüzlü iken; yeni metinle işçilerin zaten 'sahip olduğu' toplu sözleşme hakkı memurlar için de tanınmış oluyor. Anayasal bir hakları olan greve katıldıkları için işlerinden atılan binlerce işçinin çilesi sürerken, emekçiler üzerindeki sömürü çarkları aymazlığın doruklarında çevrilirken, kayıtlı kayıtsız 10 milyon işsiz varlığından bahsedilirken, insanlar bu yoğun sömürü ve güvencesiz çalışma koşulları ile aç kalmak arasında bir tercih yapmaya zorlanırken hangi toplu sözleşme hakkının işçi lehine oluşundan söz ediyorlar anlam vermek mümkün değil. Hal böyleyken grev

hakkı olmayan memura toplu sözleşme hakkı tanıyıp, 'anlaşmazsanız uzlaştırma kurulu araya girer, nasıl olsa grev gibi bir silahın yok, uzlaştırma kurulu egemen lehine kararını verir, kararları ise kesindir, yargı yoluna da başvuramazsın' pişkinliği ile yapmak istedikleri göz boyamak, umut tacirliği yapmak değil de nedir?

Bunlar dışındaki değişiklik tekliflerinin birçoğu egemenler arasındaki dalaşın anayasa metni üzerinde tepişmeye dönüşmesinden başka bir şey değildir. Güya yargı bağımsızlığını sağlamak adına Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun yapısında değişiklik yapmayı önerenlere hatırlatmakta fayda var; işkencede insanlar katledilmeye devam edilirken, bir tedbir olarak uygulanması gereken tutukluluk hali, binlerce insan için cezaya dönüştürülecek kadar uzatılmışken, adliyeler bir türlü hazırlanamayan iddianamelerle, başlatılmayan mahkeme süreçleriyle doluyken, yargı yolu hak arama yolundan iyice uzaklaştırılmış, bir lüks haline getirilmiş; rüşvetin, hilenin, hürdanın biri bin parayken, insanlar saçma sapan gerekçelerle tutuklanırken, hapishanelerde ağır tecrit koşulları inatla sürdürülürken hangi yargı bağımsızlığının perçinleneceğini ya da tam tersi bakışla elden gittiğini savunabiliyorlar?

"HSYK'da AKP kadrolaşacak" çığırtaçlığıyla HAYIR'ı haykıranlar adil yargılanma, tarafsız yargı, hukuk devleti, kanunilik gibi değerler önündeki tek engelin AKP kadroları olduğunu mu düşünüyorlar? 'Sevdası millet derdi EVET' olanlar 8 yıldır süren AKP'nin hükümet eyleme icraatında yargının bağımsız olduğunu iddia edebilecek kadar görmez, duymaz, bilmez mi kalıyorlar?

Yeni Anayasa'nın ve eski halinin aynı özün ifade ediliş biçimi olduğunu gün yüzüne çıkaran bir diğer değişiklik ise Geçici 15. Madde'nin kaldırılmasıdır. 80 AFC'sini gerçekleştiren klikte yer alan Milli Güvenlik Konseyi üyesi 5 paşanın ve Danışma Meclisi üyelerinin o zamanki icraatlarından dolayı yargılanamayacağını düzenleyen bu madde yeni metinde yer almıyor. Yani geçici madde 30 yıl gecikmeyle kaldırılmış oluyor. Ancak 'darbeciler yargılanacak' çığırtaçlığına soyunanlar AFC'yi yalnızca 5 paşanın ve Danışma Meclisi üyelerinin yaptığını mı savunuyorlar? O dönemin aktörlerinden olup sağ olan üç beş 'insanın' kaldığını, bu insanların 90 yaşın üzerinde olduğunu ve yargılanma önündeki 'zamanaşımı' engelini korunduğunu bilmiyorlar mı?

İkiyüzlülüğün, yalanın, talanın, aldatmacanın her iki anayasa metninde de ifade edildiği ve bu faşist devletin varlık zeminini olduğu aşıkardır. Bizi bir tercih yapmaya zorlayanlara söyleyecek çok sözümlü olmalı. Referandum tezgâhıyla alet edilmeye çalışıldığımız oyun bir aldatmacadan öte değildir. Tüm hücrelerimize kadar işlettikleri zulüm sultanı ve bize reva gördükleri bu kadar çile karşısında uslu uslu sandıklara gitmemizi ve böylece toptan sistemlerine rıza vermemizi bekleyerek çok yanıldılar. Bizler onların beklentilerini boşa çıkararak yine sandığa gitmedik.

Denge
Ciwanê

Anadil bir haktır kazana zağız!

En önde gelen hassasiyet noktası olan Kürt sorunu çerçevesinde anadil meselesinin Türk hâkim sınıfları nezdinde önemi 90 yıllık asimilasyon sürecinden bilinmektedir. Bugünlerde sahnelenen demokratikleşme oyununda perdeyi her kaldırdığımızda, her söylemin ve her uygulamanın ardından tasfiyenin, yani yok etme ve boğma girişiminin bulunduğu defalarca kez gördük. KCK davasında yaşanlar da bu minvalde değerlendirilmelidir.

Demokratik açılım adı verilen şekere bulanmış tasfiye sürecinin gölgesinde Kürt ulusuna yönelik imha inkâr saldırısı biçim değiştirmiş haliyle yükselerek devam ediyor. Referandum sonrası boykot tavrına yönelik açığa çıkan karalama politikaları, anadilde eğitim hakkına yönelik okulların açıldığı süreçte gerçekleşen boykot karşısında korkuya kapılan egemenlerin söylemleri, artık “sıradanlaştırılan” tutuklama terörü, kolluk kuvvetleri eliyle öldürülen Kürt çocukları, sokak ortası infazlar T.C. nin demokratik açılım adı altında nasıl bir politika izlediğini kanıtlamaya devam ediyor.

Bu sürecin ana halkalarından birisi ise 1 yılı aşkın süredir devam eden “KCK operasyonları” olmuştur. Bir taraftan gerillaya dönük operasyonlar yükseltilip, kırsalda karakol v.s lerin artırılması ile gerillanın gücü kırılmaya çalışılırken, bir yandan şehirlerdeki demokratik çalışmalar yürüten, Kürt ulusuna yönelik yıllardır süren zulme karşı çıkan, içlerinde belediye başkanlarının, BDP yöneticilerinin de bulunduğu, yurtseverlere yönelik “KCK operasyonu” adı altında ciddi bir devlet terör estirilmiştir. Bir hukuk devleti olmaktan fersah fersah uzakta olan T.C. Kürt sorununa yönelik inkârcı tavrını “KCK ana davasında” da sürdürmüştür. 1 yılı aşkın süredir mahkemeye çıkartılmadan, ne “suç” işledikleri belli olmadan tutsak edilen yurtseverler mahkeme sürecinde de benzer bir muameleye maruz kalmışlardır. 1 yıldan fazla bir süredir devam eden “yargısız infaz”ın ardından çıkartıldıkları mahkemede en doğal hakları olarak anadilde savunma yapmak isteyen tutsaklar engellenmek istemiş, yok sayılmıştır. Mahkeme heyeti Kürtçeyi “bilinmeyen bir dil” olarak tanımlayarak tutsakların haklarını gasp etmiş, aynı zamanda tutsaklardan Ramazan Morkoç’un dediği gibi Kürt ulusunun diline ve kültürüne hakaret etme cüretini göstermiştir.

Mahkemede yaşananlar kuşkusuz devrimciler ve yurtseverler cephesinden şaşırtıcı değildir. Tek dil tek millet tek bayrak anlayışından bir adım bile öteye gidilemediği, bu anlayışın sadık

koruyucularının sadakatlerinden ödün vermeyecekleri bir kez daha anlaşılmıştır. “KCK operasyonları” başından beri devletin genel politikalarına uygun bir gidişat izlemiş ancak söz konusu Kürt sorunu olunca devletin hassasiyetlerinin boyutunun artışı da gözler önüne sermiştir. Daha davanın ilk günlerinde itirazlara rağmen polisin mahkeme salonuna alınmasıyla mahkeme sürecindeki saldırganlığın ilk adımı atılmıştır. En önemli hak gaspı ise anadile yönelik olmuştur. En önde gelen hassasiyet noktası olan Kürt sorunu çerçevesinde anadil meselesinin Türk hâkim sınıfları nezdinde önemi 90 yıllık asimilasyon sürecinden bilinmektedir. Bu açıdan mahkeme sürecinde ortaya çıkan yok sayma uygulaması yılların politikaları ile tutarlı bir şekilde egemen zihniyetle uyum içindedir. Uzun süredir gündeme gelen özgürlükler, Kürt açılımı v.s yalanı da bu uyumun dışında değildir. Bu sayfalarda birçok kez dile getirdiğimiz gibi egemenlerin değişen ihtiyaçları bağlamında düşündüğümüzde Kürt sorununa yönelik çözüm tartışmaları Ulusal Hareket’in yıllardır yükselttiği savaşın da çok ciddi etkisiyle egemenler için bir ihtiyaçtır. Değişen ihtiyaçlara göre, bazı reform bile dene-meyecek yeni uygulamaların gündeme gelmesi “KCK operasyonları ve davasında” açığa çıkan saldırganlıkla çelişkili olmak bir yana tam bir uyum göstermektedir. Sahnelenen demokratikleşme oyununda perdeyi her kaldırdığımızda, her söylemin ve her uygulamanın ardından tasfiyenin, yani yok etme ve boğma girişiminin bulunduğu defalarca kez görülmüştür. KCK davasında yaşanlar da bu minvalde değerlendirilmelidir.

Bu yok sayma tavrına karşı mahkemenin tutumu ilk günden açığa çıkmıştır. Ancak gittikçe daha fazla aymazlaşan mahkeme heyeti karşısında başından beri Kürtçe savunma yapma konusunda ısrarcı olan tutsakları ilerleyen süreçte tepkilerini yükseltmiştir. Başından beri ciddi bir kamuoyu desteği alan tutsakların tepkisi artarken, BDP’nin çağrılarının da etkisiyle, anadil konusunda devletin hassasiyeti karşısında Kürt ulusu kendi hak-

lı ve meşru hassasiyetini daha çok açığa çıkartmaya başlamıştır. Anadilde konuşma kampanyaları başlatılmış, anadilde savunma hakkına sahip çıkmak ve tutsakların gayrimeşru tutuklamalarına son vermek için kitlesel eylemler gerçekleştirilmiş, nöbetler başlamıştır. Bugüne kadar elde ettiği tüm hakları mücadeleyle kazanan Kürt halkı, Kürtçe savunma hakkının tanınmasının, tutsakların hukuksuz tutuklamalarına son verilmesinin yolunun mücadeleden geçtiğini bir kez daha göstermeye çalışmakta; kendi iradesinin bir yansıması olarak seçtiği belediye başkanı, milletvekilleri v.s lerin de içerisinde bulunduğu tutsaklara sahip çıkmaktadır. Kuşkusuz bu karşı koyuşa karşı T.C. nin kırmızı çizgilerinin aşmaya çalışanlara ve bunların destekçilerine bugüne kadar gösterdiği tahammülsüzlük bilinmektedir. Bir süre ara verilen “KCK davası”nın devamında mahkemenin “vatanın bölünmez bütünlüğünü korumak adına” anadili hakkını yok saymaya devam edeceği de, Kürt ulusunun başlattığı bu uygulamaya karşı ortaya koyduğu mücadeleye devam edeceği de öngörülebilir niteliktedir.

Bu “KCK davası” sürecinde Kürt sorunu cephesinde dikkat çeken bir başka yan ise elbette bu yazının ana konusu olmayan Öcalan’ın açıklamaları eşliğinde süren “müzakere” sürecidir. Uzun süredir çeşitli eleştirilerimize de konu olan bu sürecin nasıl sonuçlanacağı konusunda devletin Kürt sorunu konusunda

atacağı adımlar bizim cephemizden öngörülebilir niteliktedir. T.C’nin derdinin yukarıda da belirtildiği gibi 90 yıllık geçmişle uyum içinde faşist zihniyeti yeniden üretmek olduğu ortadadır. Kürt sorunun çözümü, yıllardır süren ezilen ulus gerçekliğinin son bulması, T.C. nin var olan durumunda doğasına aykırıdır. Yıllardır bedeller ödenerek süren mücadele gerçekliği devleti bugün bu noktaya itmiştir ve bundan sonra da ancak mücadele itebilecektir. KCK ana davası sürecindeki uygulamalarla özellikle anadil konusunda yükselen duyarlılık bu çerçevede daha fazla önem taşımaktadır. Sistemi teşhir etmenin, Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesine sahip çıkmanın anadile indirgenemeyeceği ortadır ancak anadil hakkı gibi demokratik bir hakka sahip çıkmak duyarlı olan herkesin sorumluluğudur.

Sonuç Yerine

“KCK davası” olarak adlandırılan bu saldırı dalgasının son halkası olarak Kürtçe bir kez daha yok sayılmış, anadilde savunma yapma hakkı gasp edilmiştir. Başından sonuna hukuksuz bir şekilde süren bu sürece karşı çıkmak, anadil nezdinde açığa çıkan bu yok sayma girişimi karşısında tepkimizi ortaya koymak, anadil hakkının üniversitelerdeki önemi de göz önüne alındığında anadilde eğitim hakkını daha fazla sahiplenmek gerekmektedir. **“Anadil bir haktır kazanazağız!”**

Y D G Divan Toplantısı Gerçekleştirildi...

Her yıl gerçekleştirdiğimiz bu yıl 5.sini düzenleyeceğimiz YDG Konferansımızı şekillendirmek için her alandan YDG’lilerin bir araya gelerek kararlar aldığı YDG divan toplantısı 23 Ekim Cumartesi günü Ankara’da gerçekleştirildi. Divan toplantımızın ana gündemi Konferansımızdı ancak 6 Kasım, 25 Kasım, Genç- Sen Genel Kurulu gibi önemli gündemlerde tartışma konumuzdu.

YDG Konferansımızın misyonunu en iyi şekilde yerine getirmesi için canlı tartışmaların olduğu, ihtiyaçlarımıza uygun kararların alındığı bir divan toplantısı gerçekleştirmeyi amaçladık. Hızlı bir şekilde örgütlendiği için bazı eksiklikleri olsa da divan toplantımız verimli geçti. Farklı alanlardan gelen hemen her yoldaş tartışmalara canlı bir şekilde katıldı.

Aralık ayın ve Ankara’da yapmaya karar verdiğimiz Konferansımızın içeriğini belirlerken geçen yıl tartıştığımız “militanlık” konusundaki eksikliklerimizi değerlendirerek tartışmalara başladık. Militanlık konusunda geçen yıl ki konferansta ortaya koyduğumuz tartışmaların da etkisiyle doğru bir anlayış oturttuğumuz tespitinde hemen hemen ortaklaştık. Ancak militanlığı kitleselleştirme, sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyeti örme, militanlığın olmazsa olmaz parçası olan kitle faaliyetinde ısrar konusunda ciddi sorunlar yaşadığımız belirlemesini yaparak konferansımızın ana

gündemini bu minvalde belirledik. Anlayışımızın pratik ayaklarını örme ve bu noktada en büyük eksikliğimiz olan kitle çalışmalarına vurgu yapma konusunda oybirliği ile karar aldık. Bunun yanında zaten her konferansta olduğu gibi geçmiş süreç ve önümüzdeki süreç değerlendirmeleri de Konferansımızın ana başlıklarından olacak. Tartışacağımız diğer konular için ise halk gençliğinin, devrimci demokrat kamuoyunun gündeminde öne çıkan konularda sunumlar belirledik, görevler aldık. Kürt ulusuna, özelde Kürt halk gençliğine yönelik saldırılar, barajlar meselesinde daha çok somutlanan çevre sorunu, öğrenci sendikaları ve Genç-Sen, siyasi iletişim ve A/P, üniversitelerde yükseltelen faşist baskılar, lise çalışmalarımız, kadın çalışmalarımız ve kültür sanat çalışmalarımız konularında sunumlar hazırlama görevini önümüze koyduk. Geçtiğimiz yıl Ceylan Önkol’a atfettiğimiz konferansımızı bu yıl da geçtiğimiz yaz şehit düşen Çiğdem Yılmaz atfetme kararı aldık.

Bizim için büyük bir önemi olan konferansımıza iyi hazırlanmak, iyi bir düşünsel yoğunlaşma ve yoğun bir kitle duyurusu ile konferansımıza kitlesel katılım göstermek önümüzdeki sürecin en büyük görevidir. Şimdiden konferansı gündemleştirmek, konferansın özellikle ana gündemini tartışmak ve tartıştırmak konferansımızın niteliğine ciddi katkılar yapacaktır.

TMLGB 3. KONGRESİ'Nİ GERÇEKLEŞTİRDİ

“ŞAN OLSUN 3. KONGREMİZE!”

Önde pankart tutan militan, Haziran 2010'da Ovacık'ta şehit düşen Çiğdem Yılmaz (Kinem)'dir. Kinem, militanlığıyla hep en ön saflarda yer almıştır.

Elimize e- posta yoluyla ulaşan aşağıdaki yazıları haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz.

**Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden
Emekçi Halkımız;**

Emekçi halkımızın yiğit oğulları ve kızları;

TKP/ML'nin önderliğinde 20 yılı aşkın süredir mücadele veren, halk gençliğinin komünist önderliği misyonunu yüklenmiş TMLGB örgütlülüğümüz yakına ama ileriye attığımız adımlarını büyüme kararlılığı ile yaklaşık 6 yıl aradan sonra 3. Kongresi'ni gerçekleştirmiştir. GB'miz devrim ve komünizm mücadelesi açısından mütevazî, ancak iddia ve kararlılığı ile

etkili ve büyük bir adım olarak, halk gençliğinin umutlarını büyütecek, emperyalizm ve ona göbekten bağımlı faşist TC devletinin korkularını yükseltecek bir misyonu kuşanmış olarak 3. Kongresi ile daha şimdiden tarihe yeni bir not düşmüştür.

İddiaları, kararlılığı yanında GB'mizin 3. Kongresi'ni gerçekleştirdiği süreç de Kongremizin anlamını ve önemini artırmaktadır. Emperyalist devletlerin en başta geleni ABD, demokrasi adı altında kan ve göz yaşından başka bir şey götürmediği Irak'tan “çekilir-

ken”, azgınca saldıracakları yeni ülkelere yönelik girişimlerine çoktan başlamış bulunmaktadır. Emperyalizmin krizinin etkileri yoğun şekilde devam ederken parababaları sefahat sürmekte, binlerce insan sadece susuzluktan ölmekte, açlık ordusu çığ gibi büyümektedir. Kurulduğu günden bugüne emperyalizme göbekten bağımlı olan ülkemizde de durum farklı değildir. Sistemin derinleşen krizi karşısında korkuya kapılan egemenler, doğaları gereği emekçi halkımıza yönelik ekonomik saldırılarını her zamankinden fazla yükseletmektedir. Sosyal yıkım yasaları, işten atmalar, güvence-sizlik gibi saldırılarla emekçi halkımızın sofrasındaki son ekmeğe göz dikilmiş, işçiler, emekçiler açlık ve yoksullukla daha fazla boğuşmaya mahkûm edilmiştir. 4/C, 4/B gibi uygulamalarla halkımızın elinde kalan son

hakları da yağmalanmakta, kölece bir yaşam, işçi ve emekçilere dayatılmaktadır. Zulüm saltanatının efendileri bir taraftan halkımızı açlığa, yoksulluğa mahkûm ederken bir taraftan da hepimizin gözleri önünde “demokrasi” kisvesi altında sahtekârca bir açılım oyunu oynanmaktadır. “Demokrasi havarileri” demokrasi dedikçe halkımızın üzerindeki baskılar artırılmaktadır. Faşist Kemalist Diktatörlüğün hayat damarlarından olan “tek dil, tek din, tek millet” dayatması, açılım yalanının arka planında yoğun şekilde sürdürülmektedir. Kürt ulusunun en temel haklar bile hala hiçe sayılmakta, en önde gelen “demokrasi havarisi” Başbakan Erdoğan, “ya sev ya terk et” diyerek faşist TC’nin anlayışını bir kez daha ortaya koymaktadır. Bu anlayış “KCK operasyonları”, T. Kürdistanı’nda çocuklara ağır “cezaların” verilmesi gibi uygulamalarla çok daha net açığa çıkmaktadır. Yıllardır laiklik perdesinin altında halkımızın Alevi kesimlerine yönelmiş politikalar, bu kez de Alevi açılımı kisvesinin ardında sürdürülmekte, zorunlu din dersinin kaldırılması gibi çok temel bir talebe karşı

bile tahammülsüzlük ortaya dökülmektedir. Sokak ortası infazlarla onlarca genç; kimi zaman Kürt olduğu için, kimi zaman polisin “dur ihtarına uymadığı” için katledilmiş ve katledilmektedir. Katliamların bir başka merkezi ise elbette hapishanelerdir. Katliamcılıkta usta egemenler ve onların uygulayıcıları, 19 Aralık “hayata dönüş” geleneğini F tipi tabutluklarda sürdürmekte; hasta tutsaklar tedavi hakları engellenerek resmen öldürülmektedir. Müebbet hapis “cezası” alan tutsaklara ağır tecrit koşulları altında sürekli işkence koşulları dayatılmaktadır. Tüm bu saldırılara karşı emekçi, ezilen halkımız egemenlerin planlarını çoğu zaman boşa çıkarmayı başarmıştır. Günler süren TEKEL direnişinde kolluk kuvvetlerinin saldırılarına, sendika ağalarının tehdit ve yalanlarına rağmen günlerce kar, kış demeden işçiler direnmiştir ve hala

direnmektedir. TEKEL direnişinden önce DESA’dan Emine Arslan’ın başını çektiği direniş belleklerimize kazınmış, TEKEL’den sonra dalga dalga direnişler, Türkiye’nin dört bir yanına dağılmıştır. Bu direnişlerin de kattığı güçle yıllardır ödenen bedellerin ve ısrarın sonucu Taksim’e 1 Mayıs’ta girilmiş, geçtiğimiz mayıs ayında binlerce insan Taksim’e akın etmiştir. Devletin onca sindirme politikasına rağmen Kürt halkı milyon olup Newroz alanını doldurmuş, Barış Gerillaları “gerilla gücümüzdür” sloganlarıyla karşılanmıştır. Gerillaya dönük sınır içi dışı operasyonlar artırılırken gerilla cenazeleri, binlerce insan tarafından sahiplenilmiştir. Hrant Dink’in katledilmesinden sonra binlerce insan şovenizme karşıtlığını ortaya koymuş, kitlesel eylemlerle Hrant şahsında kardeşlik için sloganlar haykırılmıştır.

Emekçi halkımıza yönelik böyle bir zulüm ve sömürü reva görülürken, kitlelerin sistem karşıtlığının geliştiği koşullarda Kongremizin gerçekleştiği sürecin bir başka önemli yanında ise tasfiye dalgası bulunmaktadır. Bir süredir iktidar perspektifinden, devrimci id-

diadan yoksunluk temelinde gelişen tasfiye süreci, egemenlerin saldırı biçimlerini değiştirmesi, daha ikiyüzlü hareket etmesi ile birlikte yüzeye çıkmış bulunmaktadır. Halkımıza yönelik azgın saldırıların arttığı bir süreçte devrimci mücadele küçümsenmekte, silahlı mücadele biçimlerinin geride kaldığı belirtilmekte, kültürel dejenerasyonla iktidar bilincimiz dumura uğratılmak istenmektedir. Sistem içi bir mücadele hattına çekilmeye çalışıldığımız şu süreçte, can bedeli bir mücadele sonucu şehit düşen yoldaş ve siperdaşlarımız tasfiyecilerle saldırılara da en güzel cevabı vermişlerdir. 2. Kongre'mizden bugüne şehit düşen yoldaşlarımız **Aşkın Günel, Cafer Kara, Muharrem Yiğitsoy, Dilek Polat, Mehtap Kara** ve en son Dersim dağlarında çatışarak şehit düşen, **Ferdi Karacan, Çiğdem Yılmaz**; siperdaşlarımız **Kevser Mızrak, Güler Zere, Alaattin Karadağ**, 17'ler olarak hafızalarımıza kazınan, Dersim dağlarında ölümsüzleşen 17 yiğit devrimci ve Kürdistan dağlarında şehit düşen Kürt halkının yiğit evlatları... devrimci direniş geleneğinin sürdürdüğünün açık ve net ifadeleri olmuştur.

3. Kongre'miz başta önder yoldaş **İbrahim Kaypakkaya** olmak üzere önderlerimizden ve tüm şehitlerimizden aldığı güçle gerek emekçi halkımıza yöneltilen bu sömürü ve baskı politikalarına gerekse de üzerimizde estirilmeye çalışılan tasfiyecilerle rüzgârlara karşı kurulacak barikatlardan biri olma misyonunu üstlenmiştir. Kongremiz boyunca halk gençliğinin komünist önderliğini yapma iddiasında olan, askerleşmiş politik bir örgüt olan GB'miz, niteliğine ve iddiasına uygun bir örgüt olma hedefine yaklaşmayı tartışmış, somut görevlerini derinleştirmiş ve çoğaltmıştır. Partimizin

İşçi, öğrenci gençlik, genç kadınlar ve Kürt Halk gençliği içerisindeki çalışmalarını da tartışan Komsomolumuz, halk gençliğini örgütlenme iddiasını pekiştirmiştir. Sonuç olarak GB'mizin 3 Kongresi'nden de savaçı militan bir örgütlenme yaratmaya yönelik ısrar, devrim ve komünizm iddiasına yönelik sarsılmaz bir inanç ve kararlılık, halkımıza ve Partimize yönelik ise kopmaz bir bağlılık ortaya çıkmıştır.

8. Konferans'ında da ana gündemlerden olan "savaşa göre şekillenme", "kitle çizgisi", gibi konularda Partimizin 8. Konferans'ının ışığında verimli tartışmalar yürütülmüştür. Örgütlülüğümüz 20 yıllık birikimini 3. Kongresi ile ileriye taşıma iddiasına uygun şekilde, eksikliklerine karşı acımasız bir tavır ortaya koymuş, bu süreçte öne çıkan örgütsel eksikliklere müdahalede bulunmak, özellikle 8. Konferans'ın ışığında atılan olumlu adımları büyütme amacıyla kararlar almıştır. İşçi, öğrenci gençlik, genç kadınlar ve Kürt halk gençliği içerisindeki çalışmalarını da tartışan Komsomolumuz, halk gençliğini örgütlenme iddiasını pekiştirmiştir. Sonuç olarak GB'mizin 3 Kongresi'nden de savaçı militan bir örgütlenme yaratmaya yönelik ısrar, devrim ve komünizm iddiasına yönelik sarsılmaz bir inanç ve kararlılık, halkımıza ve Partimize yönelik ise kopmaz bir bağlılık ortaya çıkmıştır.

TKP/ML'ye bağlı gençlik örgütümüz TMLGB'nin 3. Kongresi ışığında, halk gençliğine çağrımızdır; Hemen her yerde gündeme gelen piyasalaştırma uygulamaları sonucu binbir zorlukla okumaya çalışan; her gün bir yenisi eklenen faşist uygulamalarla, kameralar, ÖGB'ler, soruşturmalarla, sivil faşist unsurlar vb. eliyle üniversiteleri açık hapisanelere çevrilen; cinsiyetçi, şoven, ezberci, anti-bilimsel eğitim müfredatı ile yetenekleri öldürülen, sindirilen; mesleki hak gaspları ile güvencesizleştirilen, geleceği çalınan üni-

versite öğrencileri...

Daha ilk adımda kayıt parası adı altında cepleri boşaltılan; dersane, özel ders ve ardından gelen eleme sınavları ile hayatının baharında hem büyük bir stres altına giren hem de birçok ailenin karşılayamayacağı masraflarla karşı karşıya kalan; özellikle fuhuş ve uyuşturucu olarak kendini gösteren yozlaştırma politikalarının en önde gelen hedefi olan; daha küçük yaşlarda umutları çalınmak istenen liseli gençler...

Hem genç hem işçi olmanın beraberinde, en güvenceden yoksun çalışma koşullarına mahkum edilen; çoğu zaman taşeronlarda, hizmet sektöründe düşük ücretlerle çalışmak zorunda kalan; iş bulabilmenin büyük bir şans olduğu ülkemizde her an işsizlik tehlikesi ile karşı karşıya olan, sendikal hakları yok sayılan genç işçiler...

Yıllardır en temel talebi olan anadilde eğitim görme hakkı görmezden gelinen; Aydın Erdem ve Şerzan Kurt'u katledildiğinde olduğu gibi, sistem eliyle kimi zaman sırf Kürt olduğu için yaşamı bile hiçe sayılan; köyleri yakılan, topraklarından, kültüründen kopartılmak istenen, ekonomik sorunların da en katmerlisiyle karşı karşıya olan Kürt gençleri...

Bizzat devlet eliyle meşrulaştırılan taciz, tezcavüz ve şiddet olaylarına sürekli maruz kalan; fabrikalarda iki kat sömürülen, eğitim hakkından iki kat mahrum bırakılan; feodal baskı ile metalaştırma saldırıları arasında sıkıştırılmak istenen; töre, namus söylemleriyle yaşamları ellerinden alınan genç kadınlar...

Artık bunca saldırı karşısında, geleceğimiz ve hatta kimi zaman yaşamlarımız ellerimizden alınırken mücadele etmekten başka çaremiz, örgütlü mücadeleden başka alternatifimiz kalmamıştır. Çürüyen kapitalizmde bizler için bir gelecek yoktur. Bu düzende geleceği olanlar ancak ve ancak soframızdaki son ekmeğe göz dikmiş emperyalist egemenler ve onların uşaklarıdır. Sorunlarımızın kaynağı olan bu sistem asla sorunlarımızın çözümü olamaz. Bu bilinçle sistemi yıkmak ve yerine yeni ve aydınlık yarınlar inşa etmek, sorunlarımızın çözümü için bir zorunluluktur. Var olan bu köhnemiş düzeni yok edip, yepyeni yarınlara kapı açmanın yolu Partimiz TKP/ML önderliğinde örgütlenmiş kitlelerin ortaya koyacağı devrimci bir savaştır.

Bu bilinçle, Kongremizden bir süre önce şehit düşen Ovacık şehitleri Çiğdem Yılmaz, Ferdi Karacan ve tüm devrim ve komünizm şehitlerine atfettiğimiz Kongremizden de aldığımız güçle halk gençliğini bir kez daha Komsomol saflarına çağırıyoruz. Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulmuş Partimiz TKP/ML ona bağlı Ordumuz TIKKO ve Gençlik Örgütümüz TMLGB, kuruldukları günden bugüne Türkiye halkının kurtuluş davasının sahipçisi ve uygulayıcısıdır. Sizi de bu davanın sahipçisi ve uygulayıcısı olmaya, kendi geleceğimizi kendi ellerimizle yaratmaya çağırıyoruz.

Gençlik Örgütümüz TMLGB 3. Kongresi ile devrimci

iddia ve kararlılığını, Bolşevik-Maoist örgütlenmede, devrimci savaşı Partimiz önderliğinde yükseltmedeki ısrarını bir kez daha ortaya koymuştur. Bu iddia, kararlılık ve ısrarı büyütme, hayata uygulamak, halk gençliğinin komünist önderliğini yerine getirme ve parti okulu olma işlevini daha nitelikli bir şekilde gerçekleştirmek Komsomolumuz için tarihi bir görevdir. GB militanları bu tarihi göreve 3. Kongre ile birlikte daha fazla sarılacaktır. Partimizin 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın belirttiği gibi "Yapabiliriz, Yapmalıyız, Yapacağız!"

ŞAN OLSUN 3. KONGREMİZE!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML,

HALK ORDUSU TIKKO TMLGB!

SAVAŞ ÖĞREN İLERLE GÜCÜMÜZ TMLGB!

TMLGB 3. KONGRESİ'NİN DEVRİMCİ VE KOMÜNİST TUTSAKLARA MESAJI

Zindanlarda önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'dan aldığı direniş geleneğini tüm tecrit, treatment ve yalnızlaştırma politikalarına karşı direnerek taşıyor olmanızın bizlerde yarattığı coşku ve inanç tüm Kongremizi sarmıştır.

Devrimci tutsaklara,

İnsanın sınıflı toplumlardan yana hayallerini süsleyen sınırsız ve sömürsüz bir dünya yaratma isteğini, ülkemiz özgülünde ete kemiğe büründüren TKP/ML'ye bağlı Komünist Gençlik Örgütümüz TMLGB 3. Kongresi'ni gerçekleştirmiştir.

Kongremiz, emperyalist- kapitalist sistemin gün be gün çıkmazlara girdiği, haksız savaşlar eliyle “çağdaşlaşma” oyunlarının yerini büyük petrol şirketleri eliyle elde edilen rantın ve mazlum halklar üzerinde katmerleşen zulüm ve sömürünün aldığı, güzele dair ne varsa gözünü kan bürümüş haydutlarca kirletildiği, dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunun açlığa, salgın hastalıklara, ölümlere terk edildiği, yeryüzünün kâr hırsıyla ağızlarından salyalar saçan bir avuç asalak tarafından yok edilmeye yüz tuttuğu, artık “ideolojilerin bittiği, tarihin sona erdiği, sosyalizmin yenildiği” palavralarının egemenlerce kulaktan kulağa aktarıldığı bir süreçte ezilenlerin isyan çılgılığı olarak karanlığı parçalama iddiası ve cüreti ile devrim yolunda çok önemli bir adım olarak atılmıştır.

Kongremiz, demokratik açılım yalanları ile halkımızın umutlarının sönmelenmeye çalışıldığı, bir yandan güvencesizleştirme, geleceksizleştirme saldırıları ile sömürü çarklarının acımasızca döndürüldüğü, bir yandan da demokrasi yalanları ile baskı ve zulmün soslanmaya çalışıldığı, krizin giderek emekçinin sofrasını daha fazla vurduğu, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, bir lüks haline getirilen çalışmanın ise dayatılan koşullar ile ücretli kölelikten farklı olmadığı, Kürt ulusu üzerinde imha ve inkar politikalarının “iyi şeyler olacak” aymazlığıyla beraber inatla sürdürüldüğü, bölgeden yeni bir tutuklama ya da katledilme haberinin gelmediği neredeyse bir günün bile olmadığı, resmi din ve mezhebin palazlandırılmasıyla farklı inanç ve mezhepler üzerindeki baskıların giderek

arttığı ve tüm bu kapsamlı saldırılardan halk gençliğinin de güvencesizliğe, geleceksizliğe mahkum edilerek, anadilde eğitim hakkı gaspedilerek, yozlaşmaya teslim edilerek nasibini aldığı bir süreçte, tüm sorunlarımızın nihai çözümü olacak Demokratik Halk Devriminin küçük ama önemli bir parçası olarak gerçekleştirilmiştir.

TKP/ML Tutsağı Yoldaşlar,

Kongremiz, açılım yalanlarının, demokrasi aldatmacalarının havada uçuştugu, tasfiye saldırılarının azgınca devrimci ve demokrat kamuoyuna yöneldiği bu süreçte tüm saldırılara ve aldatmacalara karşı devrimde ısrarın ifadesi olarak gerçekleşmiştir.

Kongremiz, tasfiye rüzgarlarının devrimci saflarda da adeta veba gibi yayıldığı şu süreçte illegal mücadelenin esas olmasının, silahlı mücadele olmaksızın devrim yolunda yürünemeyeceğinin dosta düşmana ilanı olarak illegal gençlik örgütümüzü güçlendirmek, savaşta ısrar bilincini en üst seviyeye çıkararak nihai zafere giden yolları sağlam taşlarla örmek iradesinin ete kemiğe bürünmesi şeklinde gerçekleştirilmiştir.

Yoldaşlar,

Zindanlarda önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'dan aldığı direniş geleneğini tüm tecrit, treatment ve yalnızlaştırma politikalarına karşı direnerek taşıyor olmanızın bizlerde yarattığı coşku ve inanç tüm Kongremizi sarmıştır. Devletin komünist iradeyi teslim almak için geliştirdiği tüm sistematik saldırıları çelikten iradenizle bertaraf ediyor olmanızın görkemini tüm kalbimizde hissediyoruz. Bu büyük coşku ile tekrar ifade ediyoruz ki sizleri tutsak ederek teslim alacağını sanan faşizme karşı mücadelemiz katmerlenerek sürecektir. Mücadelemizin önemli bir sıçrayışını ifade eden 3. Kongremizi müjdellemenin gururunu yaşıyoruz.

TKP/ML TMLGB 3. KONGRESİ

ŞEHİRLERDE HALK SAVAŞI VE KOMSOMOLUN GÖREVLERİ

Komünist Gençlik'in Temmuz sayısından aldığımız yazıyı güncelliğinden kaynaklı olduğu gibi yayınıyoruz:

Lin Biao Yaşasın Halk Savaşının Zaferi adlı eserinde halk savaşının temel yasalarına değinmeden önce, Engels'ten şu alıntıyı yapmaktadır: Proletaryanın kurtuluş hareketi askerlik alanında da kendi özgül ifadesini bulacak ve kendi özgül yeni askeri yöntemini yaratacaktır. Ve devamla "(o)nun bu derin sözü, Çin halkının, Çin Komünist Partisi önderliğinde verdiği devrimci savaşlarda gerçekleşti" demektir.

Halk Savaşı teorisi her ne kadar Başkan Mao tarafından geliştirilip tüm yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde

evrensel devrim stratejisi ve Engels'in işaret ettiği proletaryanın özgül savaş stratejisi halini almış olsa da her ülkenin somut pratiğinde de kendi özgül ifadesini bulmak zorundadır. Bu nedenle ülkemiz özgülünde Halk Savaşını ve ona bağlı olarak Komsomolun durumunu tartışacağımız herhangi bir konuda temel teorik ve evrensel doğruların ötesinde bir şeyler söyleyebilmek, bir ihtiyacın ötesinde bir zorunluluktur.

Partimiz ve Komsomolumuz açısından mücadeleden varmış olduğu boyut göz önüne alındığında; yarım yüzyıla yakın sürekli bir mücadele pratiğinin yarattığı birikim ve deneyim olgusu bunu yapmamıza fazlasıyla olanak tanımaktadır. Bunun zıddı olarak ise savaşımızın

varmış olduğu boyut ve halihazırdaki örgütsel durumumuz bu konuda bir dezavantaj sunmaktadır. Şüphesiz avantajlarımız ve dezavantajlarımız yukarıdaki cümlelerde belirttiğimizden fazlasını oluşturmaktadır. Bu nedenle 8. Konferans ışığında Partimizin belirlediği dönemsel yönelime uygun bir çizginin hayat bulmasını sağlamak ve sürekli bir sorgulama, birikim yaratma ve deneyimleri sentezleme üzerinden savaşımızı ilerletmek Halk Savaşının ülkemizde gelişim biçimine yapılacak en önemli katkı zeminini doğuracaktır. Fakat bu iki esas üzerinden söyleyebiliriz ki, burada tartışılacak konular hem kendi içinde bir iddiayı temsil edecek hem de fazlasıyla eksik olacaktır. Konunun önemi göz önüne alındığında, üzerinde titizlikle yapılacak her türlü tartışma ve eleştiri Komsomolumuz açısından canlı bir tartışma ortamı yaratmanın yanısıra, çözülmeyi bekleyen birçok sorunumuzun çözümüne kapı aralayacaktır.

8. Konferansla yakalanan seviyenin derinleştirilmeye ve geliştirilmeye ihtiyacının olduğu bir gerçekliktir. Bu konuda Komsomolun üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmesi Partimizin dolayısıyla devrimimizin bizlerden beklentilerine daha net cevap olmasını sağlayacaktır. Ayrıca metin boyunca tartışacağımız konular sadece Komsomolu değil Partimizin tüm şehir faaliyetinin yakından ilgilendirdiği için de ayrı bir önem kazanmaktadır.

Genel olarak Komsomolun Halk Savaşı karşısındaki konumlanışı tarihsel ve güncel olarak birçok olumlu ve olumsuz süreci barındırmaktadır. Fakat halihazırda mevcut Komsomol bileşeninin Halk Savaşının teorik ve pratik sorunları karşısında net bir şekillenişe sahip olmadığı ortadadır. Savaşta gençliğin rolü düşünüldüğünde devrimimizin geleceği açısından Komsomolun yetersizliklerini yeterliliğe dönüştürmesi, hatalarından arınması ve savaşımızın teorik ve pratik sorunlarına hakim hale gelip çözücü bir rol oynaması elzemdir.

Bu nedenle, metin boyunca tartışılacak konular, Komsomolun savaşta konumunun daha net anlaşılma-

sını sağlamaya, görev ve sorumluluklarını rafine bir biçimde sunmaya ve ek olarak güncel sorun ve sorumlulukları üzerinden çeşitli somut önerileri tartışmaya açmaya hizmet etmeyi amaçlamaktadır.

1-Halk Savaşının Genel Mantığı

Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin devrim yolu olan Halk Savaşı, zayıf kuvvetlerin kendinden daha güçlü düşman kuvvetlerine karşı uzun soluklu bir mücadele içerisinde iktidarı ele geçirme stratejisidir. Dağınık ve düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine evrilen bir süreci izleyen Halk Savaşında komünist partinin önderliği şarttır. Diğer bir ifadeyle komünist partisinin önderlik etmediği gerilla mücadeleleri Halk Savaşı sıfatını alamazlar. Savunma, denge ve saldırı olmak üzere üç stratejik aşaması bulunan Halk Savaşının temel mantığı kendi güçlerini koruyup geliştirmekken düşmanı yok etmektir. Savaş düşmanın en güçsüz olduğu yerden (kırsal alanlardan), en güçlü (büyük kentler) olduğu alanlara doğru eşitsiz bir gelişim seyri izler. İktidarı elde etmek için bir araç olarak var olması gereken en temel örgüt Komünist Partisi'dir. Onun önderliğinde Halk Ordusu ve yine KP'nin önderliğinde Halkın Birleşik Cephesi... Bu üç önemli örgütlenme devrimin gerçekleşmesi için en önemli ve esas araçlarken savaş boyunca halkın sayısız örgütlenmesi söz konusudur. Ayrıca eklenmelidir ki Halk Savaşı salt askeri bir strateji değildir.

Bu kısa ve genel tanımlardan sonra halk savaşının genel mantığı üzerinde biraz daha durabiliriz. Başkan Mao'nun yarı-feodal, yarı-sömürge Çin koşullarında geliştirdiği bu teori esas olarak düşmanın taktiksel üstünlüğünün yarattığı dezavantajlı durumun uzun soluklu bir mücadele yoluyla tersine çevrilmesi anlayışına dayanmaktadır. Başkan Mao bu teoriye Çin'de egemen olan sınıfların ve ezilenlerin durumunun uzun ve bilimsel tahlilinden sonra varmıştır. Düşmanın güçlü olduğu yer, devrimin güçsüz, düşmanın zayıf olduğu her yer ise devrimin güçlü olduğu yerdir. Bu nedenle sabit bir cephe olmaksızın halkın savaşın içerisinde örgütlenerek ve kendi iktidalarını yaratarak, kimi zaman geri çekilerek kimi zaman saldırıya geçerek düşmanın moralini bozduğu, inisiyatifi kırıldığı ve düşmanı yok ettiği bu strateji düşmanın taktiksel üstünlüğünü boşa çıkarmaktadır.

Savaşın genel mantığı üzerinden düşmanın güçsüz olduğu yerlerde güçlenmek ve savaşı bu esas üzerinden yükseltmek bir zorunluluktur. Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkeler için düşmanın en yumuşak karnı kırlık alanlar olduğundan dolayı savaş esas olarak kırlık bölgelere yaslanarak sürdürülür. Bu bölgelerde sürdürülen ve esas

gücünün köylülük olduğu bir gerilla mücadelesi savaşın başından sonuna kadar mücadelenin ana ayağını oluşturmak durumundadır. Bu nedenle diğer mücadele biçimleri ve mücadele örgütleri gerilla mücadelesine odaklı sürdürülmek zorundadır. Gerilla mücadelesinin gelişimi ve sürekliliği, düşmanın adım adım ve parçadan bütüne doğru zayıflatılıp yıpratılacağı ve yok edileceği gerçeği iktidar perspektifli bir düşünüş tarzının zorunlu sonucudur.

Bir diğer mesele ise Halk Savaşının stratejik yönelimlerinin net bir biçimde kavranması durumudur. Verili koşullarda Proletarya Partisi'nin ülkemizde önderlik ettiği Halk Savaşı Pratiği henüz Stratejik Savunma aşamasındadır. Bu durumu bizler henüz savaşın başındayız, şeklinde de okuyabiliriz. Halk Savaşının aşamalarına vurguda bulunurken "strateji"ye yapılan vurgu savaşın

tüm taktik ve politik yönelimlerinin duruma uygun olmasının zorunluluğuna işaret etmektedir. Yani stratejik savunma aşamasında var olan tüm taktik ve politik yönelimler bu evrenin doğasına uygun olmak zorundadır. Yoksa savaşta başarının yani zaferin gelmesini beklemek hayalcilik olur. Ayrıca stratejik evrelerin iyi kavranması çeşitli sapmaların da engellenmesine hizmet eder. Halk Savaşının bu günden yarına bir zafer stratejisi olmadığı savaşın uzun bir döneme yayılacağı gerçeğini bu nedenle kavramak önemlidir. Anlık kalkışmaların önlenmesi, doğru zamanda geri çekilmelerin yapılması asgari ön hazırlık vb. tüm konular stratejik halkanın iyi kavranmasıyla mümkündür.

Hali hazırda içinde bulunduğumuz stratejik savunma aşaması boyunca Komsomolun görevleri ve konumlanışı ile savaşın farklı bir aşamasında Komsomolun görevleri ve konumlanışı arasında önemli farkların olacağı kuşkusuzdur. Bugün için ilerleyen dönemlerde Komsomolun

savaşta yerinin nasıl olacağına dair bir reçete sunmak mümkün olmasa da asgari ilkelerin neler olacağı bir soyutlama üzerinden belirlenebilir. Fakat bundan daha da önemlisi GB'nin Stratejik Savunma evresinde misyonunu, 18 yıllık mücadele deneyimi üzerinden somut veriler ortaya çıkarmak mümkündür.

2. Komsomolun Savaşta Yeri

Mevcut durumda GB, Partimizin bir şehir örgütüdür. GB'nin partiyle ilişkisi ve bağı ayrı ve daha geniş bir yazı konusu olacağından ötürü biz yalnızca GB'nin programında da yer alan ve onun temel sorumluluğu olan ikili görevine değineceğiz. **Komsomolun birinci ve esas görevi partinin ideolojik önderliği altında Halk Gençliğine önderlik etmektir. İkinci görevi ise parti okulu olmaktır.** Yani partiye kadro, üye, savaşçı ve militan yetiştirmektir. Temel yükümlülüklerini yerine getirmek için Komsomolumuzun genel olarak Halk Savaşı teorisini ve özel olarak da şehirlerde ele alınış biçimini derinlemesine kavraması mücadeleyi ilerletmesinin teminatı olacaktır. Partimize, ülkemiz halkına ve halk gençliğine karşı sorumluluklarımızı ancak bu temelde daha nitelikli bir biçimde hayata geçirebiliriz. Bu nedenle öncelikle şehirlerde halk savaşının doğasının kavranması ve uygun bir pratik konumlanışın yaratılmasını sağlamak gerekmektedir. Şehirlerde halk savaşı nasıl yürütülür? Stratejik Savunma aşamasında şehirlerde askeri ve politik yönelimler hangi esaslara dayanmaktadır? Komsomol buna uygun bir pratik konumlanışı başarılı bir şekilde nasıl uygular?

Bu sorulara yerli yerinde ve doğru cevaplar verebilmemiz için öncelikle teorik kavrayışımızın net olması gerekmektedir. Mehmet Demirdağ yoldaş Partimizin teorimize ve stratejimize uygun adımlarla ilerlemesinin zorunluluğuna işaret ettiği bir paragrafında: (P)artimizin en büyük yanılgılarından birisi temel sorunumuzun politika ve taktik olduğu düşüncesidir. Bu kavrayış hem politika ve taktiği, teori ve stratejiden koparmaktadır hem de Partimiz açısından teori ve stratejinin doğru ve yeterince kavranılmamış olduğu subjektivizmini taşımaktadır, demektedir. Demirdağ yoldaş güncel taktik ve politik yönelimlerin belirlenmesinde teorimizin ve stratejimizin kavranmasının esas olduğunu ve bu kavrayışın derinleş-

mesi durumunun buna uygun yönelimleri doğuracağına vurguda bulunmuştur.

Bu vurguyla birlikte Partimizin mücadele biçimi ve esaslarının neler olduğunu İbrahim yoldaşın belirlemiş olduğu on bir ilke üzerinden açıklayalım öncelikle:

1- Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

2- Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

3- İlegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.

4- Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esastır.

5- Stratejik savunma içerisinde taktik taarruzlar esas, taktik savunma talidir.

6- Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içerisinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

7- Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir.

8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.

9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

10- Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklere dayanmak talidir.

11- Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Partimizin kuruluşundan bu yana benimsediği bu temel 11 ilkenin kavranması ve bu ilkeler üzerinden

aynı zamanda özel olarak şehirlerde mücadele ilkelerinin geliştirilmesi üzerinde önemle durulması gereken konulardır. Mevcut stratejik aşamada şehirlerde güç biriktirmenin esas olduğu yukarıdaki aktarımdan görülmektedir. Peki, güç biriktirmek nedir, nasıl gelişecektir? Bu dönemde şehirlerde askeri ve politik mücadelenin içeriği nasıldır?

Demirdağ yoldaşın konuyla ilgili gerçekleştirdiği bir polemikten alıntıyla devam edersek eğer:

- Kırlarda ve şehirlerde silahlı mücadele esastır.

- Stratejik savunma döneminde kırlardaki silahlı mücadele esas, şehirlerdeki silahlı mücadele talidir.

- Stratejik savunma döneminde kırlarda ve şehirlerde taktik saldırılar esastır.

- Bu dönemde örgütün esasının devrimci duruma,

Temel yükümlülüklerini yerine getirmek için Komsomolumuzun genel olarak halk savaşı teorisini ve özel olarak da şehirlerde ele alınış biçimini derinlemesine kavraması mücadeleyi ilerletmesinin teminatı olacaktır.

mücadelenin boyutuna, yetenek ve deneyimlerine orantılı bir tarzda basitten karmaşığa doğru silahlı mücadeleye göre şekillenmesi esastır.

Toparlarsak; stratejik savunma döneminde şehirlerde silahlı mücadele tali, şehirlerde mücadele yöntemleri içerisinde silahlı mücadele esas, taktik saldırılar esas, taktik savunma tali ve güç biriktirmek esastır.

Partimizin tüm şehir örgütlerinin yanısıra Komsomolun da bu ilkeler ışığında şehirlerde güç biriktirmeye ve fırsat kollamaya odaklanması, özel olarak ise halk gençliği içerisinde güç biriktirmeye odaklanması gerekmektedir.

3. Genel Eksiklikler Ve Görevlerimiz

Örgütümüz parti tarihinin önemli bir evresinde partinin değerli kadrolarının önderliğinde berrak bir teorik ve ideolojik temelin üzerinden ilk kongresini gerçekleştirerek vücut bulmuştur. Bu durum örgüt tarihimiz boyunca büyük bir avantaj sağlamıştır. Komsomol özellikle Partimizin kan kaybettiği, gerilediği ve çeşitli darbelere maruz kaldığı dönemlerde Partiyi tereddütte sahiplenmiş ve onun ideolojik önderliğine layık olduğunu ispatlamıştır. Ve bugüne kadar Partiyeye çok değerli kadrolar kazandıran örgütümüz tarihsel süreci boyunca özellikle parti okulu işlevini çeşitli dönemlerin dışında başarılı bir şekilde yerine getirmiştir. Fakat aynı oranda halk gençliğine önderlik etmek ve kalıcı mevziler yaratma konusunda bir süreklilik sağlandığını söylemek zordur. Şüphesiz Komsomolun gelişimi ve bu konuda yaratacağı süreklilik Partimizin mevcut durumundan bağımsız ele alınamaz. Fakat bugüne kadar yaratılan birikimlerin süreklileştirilmesinin sağlanması ve Komsomolun şehirlerde daha başarılı bir mücadele pratiği şekillendirmesi de tarihsel bir sorumluluktur. Bu sorumluluğun yerine getirilmesi güncel sorunlarımızın Halk Savaşı teorisi ışığında kavranması ve sonuç alıcı çözüm metotlarının uygulanmasıyla mümkündür.

Halk Savaşı teorisi devrim ve karşı devrim kuvvetlerinin somut analizi, zayıf ve güçlü yanlarının belirlenmesi üzerinden şekillenmiştir. Bu nedenle her şeyden önce Komsomolun kendini ve düşmanını tanıması, eksik yanlarını tespit etmesi, avantajlarını ve dezavantajlarını belirlemesi, düşmanın eksikliklerini belirlemesi, kendi yetmezliklerini gidermeye çalışarak düşmanın zayıf yanlarına yüklenmesi gerekmektedir. Halk Savaşının mantığı bunu gerektirmektedir. Bu durum sadece gerilla birliklerinin, düşman güçlerine karşı bir taktiği değil, sa-

dece askeri açıdan düşünülmesi gereken bir konu değil aynı zaman da, ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel açıdan da düşünülmesi ve uygulanması gereken bir anlayıştır. Bu nedenle mevcut durumumuz üzerinden, somut eksikliklerimizin belirlenmesini sağlamak, komsomolun mevcut örgütsel dokusunu mercek altına almak, nesnel durumun lehimize ve aleyhimize olan yanlarını belirlemek elzemdir. Aynı oranda düşmanın bahsi geçen konulardaki durumunu analiz etmek de bir zorunluluktur. Engels'in belirttiği gibi "gerçeğin bilgisine sahip olanlar ancak ona hükmedebilirler". Yine bu konuda Başkan Mao "biz nerde size üstünsek, o yanımızı tam olarak etkin bir duruma getirmeye çalışırız" demektedir.

Somut olarak düşmanın zayıf ve güçlü yanlarını sosyal, ekonomik, kültürel ve ideolojik yanlarıyla çözümlen-

mek apayrı ve çok geniş bir araştırma konusudur. Fakat genel olarak söylenmelidir ki bizim ki gibi ülkelerde düşman şehirlerde devrim güçlerinden daha avantajlı konumdadır. Özellikle düşmanın askeri, ekonomik ve teknolojik yığınlarının yarattığı taktiksel bir üstünlük söz konusudur. Fakat bu egemen sınıfların şehirlerde zayıf yanlarının olmadığına işaret etmez. Aksine sınıf çelişkinin olduğu her yer düşmanın zayıf noktalarının var olduğu anlamına gelir. Fakat şehirlerde düşmanın var olan taktiksel üstünlüğün tüm ülke devrimi açısından önemli bir anlamı vardır. Bu noktada parçalı düşünmek önemlidir. Düşman şehirlerde güçlüdür. Fakat bütün büyük şehirlerde aynı oranda güçlü müdür? Ayrıca büyük şehirlerin kendi içerisinde emekçi semtlerden, çeşitli okullara kadar düşmanın hakimiyetinin dolayısıyla gücünün değişkenlik gösterdiği de ortadadır. Temel halka ülkemiz egemenlerinin, büyük şehirlerde yapılacak ayaklanmalara daha kolay hakim olacağı gerçekliğidir.

Bütün içerisindeki hakimiyet parçalardaki zayıflıkları görmemizi engeller nitelikte değildir. Devrimci mücadeleye sempatinin olduğu ya da sınıfsal, ulusal, cinsel ve mezhepsel çelişkilerin yoğun olduğu semt, şehir ya da bölgelerin düşmanın daha zayıf olduğu yerler olduğunu ve yığınları sistemden koparmak için elverişli koşullar sunan merkezler olduğunu belirtmek gerçekçi bir yaklaşım olacaktır. Bunun bizler açısından anlamı, düşmanın bu zayıflıklarını çözümlenmek ve zayıf yanlarına yüklenerek şehirlerde güç biriktirmeye odaklı bir faaliyet yürütebilmektir. Aynı durum düşmanın şehirlerdeki askeri ve ekonomik durumu açısından da geçerlidir. Fakat tüm faaliyet alanlarında düşmanın genel durumuna dair böylesi bir çözümlenmenin önümüzde bir görev olarak bulunduğu ortadadır.

İkinci olarak ve daha somut veriler üzerinden tartış-

şacağımız bir diğer mesele elbette GB'nin mevcut durumu olacaktır.

Bu noktada en önemli eksikliğimizin savaşa göre şekillenme konusunda ortaya çıktığı açıktır.

Şehirlerde silahlı mücadele esas ve stratejik savunma döneminde taktik saldırılar esas taktik savunma talidir. Komsomol askerileşmiş politik bir örgüt olarak kendini tanımlamaktadır. Askerileşme kendiliğinden oluşacak bir durum değildir elbette. Ayrıca sürekli askeri pratiklerin gerçekleşmediği ve partimizin savaş düzeyinin nispeten düşük olduğu bir süreçte örgütlenmiş komsomol bünyesinin bu sorunu aşması daha zor olacaktır. Daha tali bir mesele olarak düşmanın özellikle son yıllarda teknolojik üstünlüğünün şehirlerde yarattığı özel durumlarda bu konuya eklenmelidir. Halk Savaşının genel mantığının kendini koru düşmanı yok et olduğunu belirtmiştik. Sorunumuz bu ilke ışığında var olan durumumuzu tersine çevirmenin gerekliliğidir. Tüm bu durumların yarattığı dezavantaj üzerinden örgütümüzün ve Partimizin "örgü-

tün esasının devrimci duruma, mücadelenin boyutuna, yetenek ve deneyimlerine orantılı bir tarzda basitten karmaşığa doğru silahlı mücadeleye göre şekillenmesi esastır" ilkesine yaratıcı bir şekilde hayat vermeliyiz.

Ana halka ideolojiktir. Düşmanın saldırılarına yanıt olmak ve iktidar mücadelesinde taktik saldırıların önemini kavramak gerekmektedir. Mao "savaşın yasaları sürekli gelişim halindedir" demiştir. Bu yasalara hakim olmanın yolu savaştan geçmektedir. Pratiksizliğin kendisinde bir pratiktir. Bizim bu "pratikten" çıkardığımız temel ders savaşın yasalarını kavramaya hizmet etmediğidir.

Bu karmaşık konunun asgari ve tatmin edilebilir bir seviye yakalanarak çözüme kavuşması bir süreç işi olacaktır. Gerçekliğimiz ve bizi çevreleyen koşullar ve bizden beklentiler sol bir kalkışmanın açmazlarını zaten baştan göstermektedir. Bu meselenin asgari çözümü için illegal ilkelerin örgütümüzün tamamına kavratılması ve örgütümüzün bu konudaki deneyimlerini zenginleştirilmesi bir zorunluluktur. Örgüt içi eğitim düşmanın ideolojik saldırılarına karşı en önemli silahımız ve örgütsel deneyimlerimizin birikime dönüştürülmesinin en iyi yoludur.

Konunun en önemli yanı olan ideolojik kavrayışın iletilemesi Komsomolun sağlam bir Bolşevik örgüt olma yolunda atacağı adımlarla çözülecektir esas olarak.

Unutulmaması gereken temel mesele komsomolun merkezi bir örgüt olduğu ve tüm olanaklarının ve kapasitesinin bu temelde de değerlendirmeye tabi tutulmasıdır.

Öznel durumumuz üzerinden temel eksikliklerimiz neler olduğunu özetlersek eğer;

...

Düşmanın şehirlerdeki üstünlüğüne ek olarak devrimci muhalefetin yetersizliği de savaş deneyimlerinin arttırılmasına hizmet etmekten uzaktır. Eksiklerimiz bunlardan daha fazlasıdır. Fakat ana halkalarıyla sıraladığımız ve önemle üzerinde durmamız gereken bu yetmezliklerimiz görülecektir aşılabilir değildir. Sürekli ve sistematik bir eğitim ve buna uygun bir pratik konumlanış saydığımız ve aleyhimize olan durumu kendi öznel gücümüz üzerinden tersine çevirecektir.

Peki, Komsomolun mevcut durumda avantajları nelerdir?

Her şeyden önemlisi Partimizin 8. Konferansı'yla girmiş olduğu yönelim Komsomol açısından en önemli avantajdır. Halk Savaşının zaferle sonuçlanmasında doğru bir siyasi çizgiye sahip olan bir partinin varlığı stratejik önemdedir.

İkinci olarak, devrimci durumun, kitlelerin kendili-

ğinden hareketinin ve ileri kitlelerin devrimci mücadeleye olan yöneliminin arttığı bir sürecin içinde oluşumuzdur. Halk gençliğinin ileri unsurlarının somut arayışlara yöneldiği, geniş yığınları etkileyen direniş ve eylemlerin yaygınlık kazandığı/kazanacağı bu süreç devrimci mücadelemizin yükseltilmesinde muazzam olanaklar açığa çıkarmaktadır.

Üçüncü olarak, Komsomolun mevcut yapısı tüm eksiklik ve yetmezliklerine ve onu çevreleyen nesnel zorluklara karşın ilerlemeye açıktır. Dördüncü olarak, Komsomol bir gençlik örgütüdür. Ve gençliğin tüm avantajlı yanlarından yararlanma imkanına sahiptir.

Beşincisi, GB'miz tüm bünyesiyle Partimizin önderliğinde devrime odaklanmış, devrimci mücadeleyi yükseltmeye odaklanmış ve tüm sorunlarını devrim perspektifiyle ele alan bir konumdadır. GB'miz kendi gerçekliğiyle yüzleşebilen, sorunların, geçmişin, aşılamayacak ketlerin değil çözümlerin, geleceğin ve yapılabirliğin tartışmasını yürüten, yıpranmamış bünyeyle geleceğe dönük şekillenmektedir.

Avantajlarımızın daha üstün hale getirilmesi ve eksikliklerimizin giderilmesi bizleri düşman karşısında sürekli daha güçlü hale getirecek ve dezavantajlı durumu lehimize çevirecektir. Bunu başarmak ellerimizdedir. Halk Savaşının temel ilkelerinden birisi de budur: Kendine güven. Mevcut tüm yetmezliklerimizin ana çözüm gücü Komsomolun kendisidir. Komsomol bu gücünü halk gençliğinden, meşru ve haklı davasından ve ezilenlerin öfkesinden almaktadır. Sorunlarımız dışımızda olmadığına göre onların çözümünün de dışarıda olduğunu beklemek hayalcilik olur. Bu bakış açısıyla yetmezliklerimize yüklenelim, avantajlarımızı büyütelim.

4. Şehirlerde Güç Biriktirme

Bizim açımızdan güç biriktirme uzun süreli ve sürekliliği sağlanmış örgütlenmelerin yaratılmasıdır. Ayrıca geniş emekçi yığınlarının sistemden koparılmasının sağlanması ve sürekli bir şekilde eğitilmesi yine bu ilkenin hayata geçirilmesinin sağlanması anlamına gelir. Halk Savaşının bu döneminde esas olan bu görevin yerine geti-

rilmesi birçok ögenin başarılmasıyla mümkündür. Devrim ve demokrasi mücadelesinin içiçe geçtiği ülkemizde şehirlerde mücadele çetin ve zorlu olmaktadır. Bu temelde mücadelenin yaratacağı kazanımların korunması ve geliştirilmesi güçlü bir muhalefetin gerekliliğini zorunlu kılmaktadır. Aynı doğrultuda ve daha önemli olarak sağlam ve sürekliliği sağlanmış bir illegal örgütün varlığı ve sürekli bir mücadele hattı bahsi geçen örgütlenmelerin yaratılmasını sağlamak için esas önemdedir.

Teker teker güç biriktirmenin yol yöntem ve araçları açısından öne çıkan sorunları tartışmak yerine bizim açımızdan öne çıkan görevlere değinmek daha faydalı bir duruma tekabül edecektir. Şehirlerde güç biriktirmenin emekçi halk içerisinde uzun süreli ve sürekliliği sağlanmış örgütlenmeler demek olduğunu belirtmiştik. GB açısından somut anlamda bu durum halk gençliğinin bu temelde ki örgütlerinin yaratılması ve geliştirilmesidir.

Öncelikli olarak halk gençliğinin ülkemizdeki en ileri örgüt olan GB'nin vücutlaşmasını sağlamak, diğer örgütlenmelerin doğru bir temelde devrim mücadelesine kanalize etmenin ve güç biriktirme ilkesinin hayata geçirilmesinin yegane yoludur.

Bu durumda yerine getirmemiz gereken en temel görev Komsomol faaliyetinin sürekliliğinin sağlanmasını başarmaktır. Bu durum ikili bir yanı vardır: Birincisi merkezi anlamda bir süreklilik, ikincisi ise faaliyet alanlarında bir süreklilik.

Bir faaliyet alanında kurumsallaşma, komite faaliyetinde kurumsallaşma demektir. Ve bu durum güç biriktirme ilkesinin hayat bulması için en önemli görevlerin başında gelmektedir. Anlatımlardan anlaşılması gereken durum halk gençliğine komünist önderlik sorununda bir sürekliliğin oluşmasını sağlamaktır. Önderlikte kurumsallaşma merkezden çevreye doğru komiteleşmede kurumsallaşmadır.

Diğer bir mesele bu ilkenin hayat bulmasının sağlanması açısından kitlelerin demokrasi bilincinin geliştirilmesinin yanı sıra, demokrasi mücadelesinin yükseltilmesidir. Bunun için, asgari demokratik taleplerden ileri demokratik taleplere doğru reformcu ve dev-

Bir faaliyet alanında kurumsallaşma, komite faaliyetinde kurumsallaşma demektir. Ve bu durum güç biriktirme ilkesinin hayat bulması için en önemli görevlerin başında gelmektedir. Anlatımlardan anlaşılması gereken durum halk gençliğine komünist önderlik sorununda bir sürekliliğin oluşmasını sağlamaktır. Önderlikte kurumsallaşma merkezden çevreye doğru komiteleşmede kurumsallaşmadır.

rimci bir mücadelenin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu durum ayrıca bizlere şehirlerde kitle örgütlerinin önemini hatırlatmaktadır. Kitlelerin örgütlenip eğitilmesinde ve sistemden koparılmasında kitle örgütlerinin önemli bir yeri vardır. DKÖ'ler bu mücadelenin yükseltilmesinde ve kalıcı mevziler elde edilmesinde olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır. Bizlerin bu araçları önem sırasına göre belirleyip son yıllarda girilen doğru yönelimi derinleştirmeye ihtiyacımız vardır.

5. Gerilla Mücadelesi Ve Komsomol

Halk Savaşı veren bir örgütün tüm çalışmaları bu savaşın esasını beslemeye ve geliştirmeye göre ele alınmak durumunda olduğunu belirtmiştik. Stratejik savunma aşamasında gerilla mücadelesi bu savaşın esasıdır. Dolayısıyla bizim özgülümüzde bu savaşı beslemek, geliştirmek, ihtiyaçlarını gidermeye azami oranda gayret göstermek zorunluluktur. Komsomolun daha nitelikli bir örgüt kurması, halk gençliğiyle bağlarını güçlendirmesi ile gerilla savaşının gelişmesi arasında diyalektik bir bağ vardır. Dolayısıyla Komsomolun halk gençliğine komünist önderlik etmesi durumunun gerçeklik bulması da ancak ve ancak gerilla mücadelesinin süreklileşmesi ve gelişmesiyle mümkündür. Ulusal hareketin ve kendi tarihimizin bu konuda zengin deneyimleri karşımızda durmaktadır. Kavranması gereken ana halka burada gerilla savaşıyla ilişkilendirme biçimimiz ve boyutumuzdur. Öyleyse gerilla savaşı Komsomol açısından elzem bir yerde durmaktadır. Öncelikle belirtilmesi gereken gerçeklik tüm Komsomol militanlarının gerilla mücadelesine aktif katılım noktasında tereddüt göstermemeleri gerekliliğidir. Bu, savaşa göre şekillenmenin bizim özgülümüzde birincil ilkesidir. Emperyalist-kapitalist sömürü sisteminin ülkemiz emekçi halkı üzerinde yarattığı sefalet çarkı, faşist Türk egemen sisteminin ülkemiz emekçi halkı üzerinde yarattığı zulüm duvarı ancak ve esas olarak gerilla savaşının yükseltilmesiyle parçalanacaktır. **Bundan ötürü ülkemizde gerilla savaşında ısrar devrimde ısrardır.** Bu nedenle öncelikli olarak bu konuda tüm Komsomol militanlarının berrak bir bilince ve sarsılmaz bir kararlılığa sahip olması gerekmektedir. Bilinmelidir ki bu konuda girilecek her türden geri tartışma ve belirsizlik örgütümüzün seviyesini düşürecek ve kararlılığına gölge düşürecektir. Bu konuda kararlı olamayan bir yapı kararlılık yaratamaz. Gerilla savaşına katılım noktasında zafiyet gösteren bir unsur gerilla mücadelesinin propagandasını nitelikli bir biçimde gerçekleştirmez ve gerilla mücadelesine katılımı örgütleyemez. Bu demek değildir ki gerilla mücadelesi karşısındaki duruşumuz salt

kişi aktarmaya ya da katılma indirgenecektir. Hayır, bu durum ideolojik açıdan Komsomolun, Partinin ve Halk Savaşının karşısında konumlanışının bir gerekliliğidir. Bu ilke ayrıca tüm Komsomolcu yoldaşların gerilla mücadelesinin asgari biçimi, gelişimi, ele alınış şekli, Proletarya Partisinin gerilla savaşını kavrayış düzeyi, savaşta öne çıkan sorunlar, ihtiyaçlar vb. konularında asgari bir teorik bilgilenmeyi de şart koşmaktadır. Savaşımızın andaki stratejik ilkesinin dışında içinde bulunduğumuz süreç açısından bu ilke daha önemli bir hal almış durumdadır. Partimizin gerilla mücadelesini ilerletmek konusunda önemli adımlar attığı şu dönemde Komsomol bu görevine daha sıkı sarılmak durumundadır. Uzun süreli gelişim açısından savaşın yasalarını doğru kavramak gerekmektedir.

İkinci olarak, gerilla savaşının nitelikli bir biçimde sahiplenişi için sistemli bir A/P faaliyetinin gerekliliğidir. Gerilla mücadelesinin somut ihtiyaçlarından, gerilla eylemlerinin etkisine kadar birçok konuda sistemleşmiş ve hazırlıklı bir propaganda faaliyeti örgütümüzün hem ideolojik saldırılara karşı kitlelerin bilincini aydınlatmasını sağlayacak hem de gerilla mücadelesini sürekli bir biçimde gündemimizde tutacaktır. Gerilla mücadelesinin sürekli bir biçimde gündemimizde olduğu daha yoğun bir kafa yoruşu ve beraberinde savaşı daha ileri boyutta hissetmeyi beraberinde getirecektir. Gerillanın hissedilmesi, savaşın ciddiyetini, görev ve sorumluluk bilincimizin savaşın ihtiyaçlarına göre şekillenmesini sağlayacak önemli bir husustur.

Üçüncü olarak, bilinmelidir ki savaş bilincimizdeki eksikliğimizin en temel göstergelerinden birisi gerillanın yeterince tanınmıyor oluşudur. Buradaki tanımaktan kasıt gerilla mücadelesinin somut ihtiyaçları konusundaki bilgililik durumudur. Anlatmaya çalıştığımız şey savaşa özelde gerilla savaşına olan uzaklığımızın boyutunu göz önüne sermektir. Ve bu durum gıdasını esas olarak savaşa göre şekillenmekteki zafiyetimizden almaktadır. Bu durumu en kısa zamanda gidermek yine savaşa göre şekillenmeyi zorunlu kılmaktadır.

Dördüncü olarak gerilla bölgelerinden göç etmiş veya gerilla bölgeleriyle ilişkisi olan halk gençliğinin çeşitli kesimleriyle sıkı bağların kurulmasına önem vermek gerekmektedir.

Bunların dışında ve beşinci olarak, T. Kürdistanı faaliyetlerinin Komsomol çalışmalarında içinden geçtiğimiz süreç açısından taşıdığı öneminin kavranmasıdır. Bölge çalışmaları hem gerilla mücadelemizin hali hazırda sürdürüldüğü alan olması ve gelişeceği alan olması itibarıyla önemlidir.

UMUT, TOPRAK VE YAŞAMIN OĞLUNA;

MUNZUR'A

Nedir gerilla? Işıklı bir geleceğe duyulan sevdanın yılmaz bir yolcusu mu? Yoksa ezilenlerin sonsuz öfkesinin en kızgın, kordan ifadesi mi?

Nedir gerilla yaşamı? Düşmana karşı mücadelenin dişe diş savaş arenasını mı? Yoksa yaşam, doğa, toprak ve halkla bütünleşmenin vazgeçilmez durağı mı? Gerilla, halk savaşçısı, gerilla yaşamı, zihin-

lere düşman, silah, öfke ve haklılık imgelerini düşüren bu sözcükler ilk anda bıraktığı imgelerden daha çok şey taşımaktadır insanlığın belleğine aslında... Hepimizin bildiği bir şeydir bu ve yine de kurtulamayız zihinlere düşen bu "ilk" imgesel anlamlardan. Çünkü gerilla demek savaş demektir her şeyden çok fakat savaşın ne olduğu ve nasıl olduğudur aslolan. Doğal olarak "o"na ve yaşamına renk veren de, "o"nda ifadesini bulacak olan savaşın biçimidir.

Büyük bir heyecanla ana birliğe katılmak için yolculuğa koyulmuştuk gerilla yaşantımızın ilk birkaç günlük alışma döneminden sonra... Katılımı gerçekleştirdiğimiz birlikte Kinem (Çiğdem Yılmaz) yoldaş da yeni bir gerilla sayılırdı henüz. Ve bu birkaç ilk dönemlik tadına doyumaz sohbetlerin arasında duymuştum Munzur'un ismini ilk olarak: "Bir keşif sırasında düşmanı fark ederek gerillayı tehlikeden korumuştuk ilkbaharda..." Aklımda bu kalmıştı yalnızca O'na dair ve böylece koyulmuştuk yolculuğa... Gerilla yaşamına adım atar atmaz dikkatimi en çok çeken şeylerden biri de, yoldaşlık ilişkilerinin düzeyi ve sıcaklığıydı. İnanılmaz bu yakınlık ve içtenlik öylesine sarmıştı ki beni yeni katılan diğer yoldaşlarla birlikte her seferde bu durumu dillendirip durmuştuk ve espri konusu haline bile gelmişti bu durumumuz. Doğal olarak yolculuk boyunca ana birliğe varacağım ilk anda yoldaşların teker teker "hoş geldin" kucaklaşmalarını gözlerimin önüne getirerek kurtulmaya çalışıyordum yolculuğun zorlayıcı etkilerinden. Yorucu ve öğretici birkaç günlük bir yolculuktan sonra varmıştık ana birliğe sonunda... Düşündüğüm gibi olmuştu ve sanki yılların özlemini çıkarırcasına sıcacık "merhaba" ve "hoş geldiniz" söylemleri sar-

mıştı her yanımızı... Yolculuk ve bize dair çeşitli sohbetler eşliğinde merakla etrafımızı inceliyor; teker teker gerillaları süzüyor ve durmadan soruyor, cevaplıyorduk. Farklı görevlerden veya günlük işlerden dönen her yoldaşla birlikte yeniden bu tabloyu sergiliyorduk ki nöbet değişimi yaşanmıştı ve nöbetten dönen yoldaş bizlere selam bile vermemişti. Farklı olan bu durum ilgimi çekmişti. Sanki biz yeni gelenlerin uzağında bilinçli olarak duruyor ve özellikle biz orada yokmuşuz gibi davranıyordu. Bu durumu dillendirdiğimde ise "biraz utangaç bir yoldaş, alışması gerekiyor sizlere" diye bir cevap almıştım. Böylelikle payıma düşen beklemeye razı bir şekilde Munzur yoldaşla "tanışmış" oldum. Soğuk değil sadece çekingen bir izlenim bırakmıştı ve doğal olarak nasıl bir gerilla, halkla, diğer dost örgütlerle ve yoldaşlarla ilişkilerinde sorun yaşıyor mudur? Gibi soruları zihnime nüfuz etmişti yalnızca... Ve işte kısa bir süreden sonra alışmıştı bizlere. Nöbet eğitimlerimin birinde onun öğretmenliğine denk gelmiştim. Pratikte öğretmenlik görevini yerine getirecekti doğal olarak. İlk sohbetim bu şekilde başlamıştı ve zamanla daha yakından tanımaya başlamıştım Munzur'u...

Yaşama, düşmana, doğaya, yoldaşlığa, mücadeleye ve mücadelenin içindeki "insana" dair her çelişkinin en keskin ve net yaşandığı alandır gerilla alanı. Halk savaşının genel anlayışı gereğince de bir gerilla yalnızca bir savaşçı değildir doğal olarak. Ortaya çıkan her çelişkinin en keskin yaşandığı gerilla yaşamı doğallığında düşman, doğa, savaş, halk, devrim bilinci, yoldaşlık bilinci, örgüt bilinci vs. kavramlarının da çok net olarak ortaya çıktığı bir yeni yaşamı inşa etme pratiğidir. Ve her savaşçı; düzeyi, niteliği ne olursa olsun bu yaşama adım atar atmaz bu "yeni" yi kendinden başlayarak yaratma mücadelesine de adım atmış olur. Çeşitli zorlukların ve var olan netliğin en somut ifadesi ise gerilla yaşamında insana dair onlarca özelliğin ve yeteneğin, harcanan emeğin doğrultusunda açığa çıkması olmaktadır. Bir militanın kendisini her pratik karşısında neredeyse yeniden keşfettiği bir yaşamdır gerilla yaşamı. Gerilla yaşamına uyum bu özelliklerin keşfedilmesidir aynı zamanda. Ve ortaya çıkan her yeni "yetenek" mücadeleye sunulan büyük bir katkıya dönüşür burada.

Geçici Kış Eğitim Ve Üslenim Kampı'nda çıkarılan dergide yazmış olduğu yazı üzerine sohbet ediyorduk. Neden dağ keçileri üzerine bir yazı yazdığını anlamaya çalışıyor-

dum. Yazıyı çok beğendiğimi ekleyince de yüzünde oluşan allıklarla hemen bir cevap vermekten kaçınmıştı. Sessiz bir derinliğe bürünmüş sonra da gülerek “öylesine işte” diyerek geçiştirmişti. Ben fazla üstelemeyince de konuyu kapatmış olduk. Birkaç gün geçmişti konuşmamızın üzerinden. Bir görevin ardından faaliyet alanlarına yeniden döneceğimiz birkaç gün sonrasına kadar daha beraberdik. Öğlen saatlerine doğru yoldaşların gürültülü koşuşturmaları ve birkaç atış sesi eşliğinde tüm dikkatlerimizi seslerin geldiği noktaya evriltmiştik. Durumu anlamaya çalışırken bir yandan da, umarsızca Munzur yoldaşın arkasına takılıp sesin geldiği yere doğru koşuşturmaya başlamıştım. Yoldaşlar epey uzaktaki dağ keçilerine dönük başarısız birkaç atış da bulunmuşlardı. Beraberce seyre koyulduk uzaktan tırmanışa geçmiş olan keçilerini. Sonradan iki yavrulu bir anne olduğunu anlamıştık. Sevinmişti Munzur, keçinin atış menzili dışında kalmasına ve tırmanışlarını göstererek anlatmaya koyulmuştu keçileri konu alan yazısının gerekçeleriyle birlikte dağ keçileri ile gerilla arasındaki benzerlikleri. Öncü çıkarıyor, dikkatlice keşifte bulunuyorlar, tek sıra halinde yürüyorlar ve müthiş bir hızla bir anda ortadan kayboluyorlardı. Doğanın onlara verdiği çeşitli avantajlardan kolektif bir ustalıklı yararlanıyor ve özellikle görme ile koku yetilerini olağanüstü kullanıyorlardı. İlginç iletişim yöntemleri kullanıyorlardı. O anlattıkça ben gerilla yaşamına bu derece bir uyumun ve doğayı anlama çabasının Munzur’un ruhunda yarattığı derinliğin karşısında duyduğum şaşkınlığı büyütüyordum...

Gerilla yaşamında her yoldaş, mücadeleye sunduğu katkı üzerinden buradaki yaşamı etkiler ve aynı oranda da halk ve diğer yoldaşlar üzerinde bir iz bırakır. Elbette her yoldaşın etki düzeyi, biçimi ve etki özelliği farklılaşmaktadır bu nedenle. Ya da etkide bulunduğu konu da farklılaşmaktadır. Fakat kolektif iradenin toplamına dönüşen her etkileşim, yoldaşların gelişimini hızlandırır ve doğal olarak da etki oranlarını artırır.

Gerilla yaşamına dair saydığımız yukarıdaki her özelliği farklı oranlarda bir gerilla da simgeleştirmek zordur. Fakat Munzur yoldaş, bu zorluğu bedeninde cisimleştirmeyi başarmış ve son kahraman direnişi de dahil kısacık gerilla yaşamında değişimin, gelişimin ve gerilla yaşamına uyumun simgesi haline gelmiştir.

Çok az gerilla daha yeni bir savaşçıyken bile tüm gerilla bileşenini, onun etkilediği kadar yakından etkileyebilmiştir. Günlük yaşamda öne çıkan çeşitli konular karşısındaki rep-

liklerden görev bilincine, yoldaşlara karşı samimiyetten, mütevaziliğe kadar hemen her konuda Munzur yoldaş manevi bir simgeydi gerilla için. Gerilla olmadan önceki mücadele yaşamı yeniydi henüz. Doğal olarak onun için mücadele gerilla ile başlamıştı denilebilir. Ve gerilla Munzur’un kişilik özelliklerinin keşfine de bir yolculuk olmuştu adım adım. Her anı, her pratiği bir eğitim olan gerilla yaşamı Munzur’u, Munzur da örgütünü geliştirmenin fiili oluyordu. Ve olgunlaştıkça savaşçı özellikleri gelişen Munzur yoldaş gerillanın en nitelikli savaşçıları arasındaki yerini en önde almayı başarıyordu kısa sürede.

Yaşamın ona tanımadığı eğitim, kendini ve toplumu tanıma şansını, kişisel gelişim şansını gerilla yaşamı ona tanımış ve kısa sürede kendini keşfetmeye başlamıştı Munzur yoldaş. Konuşmaktan çok dinlemeyi sever, yüzünden içten ve sıcak gülüşünü hiç eksiltmez ve bir görevin hakkını pratikte verirdi. Bu nedenle Munzur yoldaş öncüyken gerilla kendini daha güvenli hisseder, o bir görevi tek başına aldığı herkesin içi daha “rahat” olurdu. Emekçi yaşamının ona kazandırdığı olumlu özelliklerini gerilla yaşamında daha

da iletmiş ve gerilla yaşamına uyumun simgelerinden biri olmuştu kısa sürede. İçine kapanık ve az konuşan haline karşın kitleler karşısında A/P faaliyeti yürütme konusunda önemli adımlar atmış zorlansa da bu konuda da gelişimin en net görüldüğü yoldaşlardan biri olmuştu.

Gerillanın güler yüzü, samimiyet ve sıcaklık simgesi Munzur yoldaş,

tüm bu özellikleriyle gerillayı çok yakından etkilemiş fakat esas olarak askeri özellikleri ve taşıdığı potansiyeli ile ayrı ve daha önemli bir yerde duruyordu. Sivil yaşamında “sıradan” bir emekçinin nasıl nitelikli bir savaşçıya dönüştüğünün, bu nedenle savaşın yaratıcılığının simgesi idi O. Ve tüm bunları örgütüyle, yoldaşlarıyla, silahıyla, doğayla, toprakla ve Munzur diyarlarıyla kurduğu canlı bağlardan aldığı güçle başarıyordu.

Tüm bunlarla birlikte Munzur (Ferdî Karacan) yoldaş, gerilla ve yaşamına dair gerçekleştirilecek düşünsel bir yolculuğun gerçek ve belleklere düşen ilk anlamı ile ileri anlamlarının temsil ettiği değerlerin pratiğiydi ve söylenecek en güzel sözü yaşayan oldu bu nedenle...

Ve kısacık yaşamında yarattığı onca değeri ölümsüzlüğüyle perçinlemiş, bıraktığı etkiyi kahraman direnişiyle, Kinem (Çiğdem Yılmaz) yoldaşla birlikte perçinlemiştir. Anıları acımızı büyüttüğü kadar öfkemizi bilemiş ve Munzur’un çağrısını Munzurlarda büyütme irademizi güçlendirmiştir.

Bir Yoldaş

ÇİĞDEM yoldaş için ...

KAVGANI büyüteceğiz!

Çiğdem ve Ferdi yoldaşlarımızın devrim mücadelesini büyütme için katıldıkları gerillada işçi sınıfının kurtuluş davası uğrunda faşist ordu güçlerine karşı çatışarak şehit düşmeleri üzerine ben de Çiğdem yoldaşla uzun süre komsomol saflarında faaliyet yürüten bir yoldaş olarak düşüncelerimi paylaşmak ve Çiğdem yoldaş elimden geldiğince yoldaşlarıma ve devrimci dostlarıma anlatmak istiyorum. Bu işin ne kadar zor bir mesele olduğunu ancak yazan bilir, bu nedenle bir katkı olarak ele alınırsa sevinirim.

Sonda söyleyeceğimi en başta söyleyerek yazıya başlamak istiyorum. Çiğdem ve Ferdi yoldaşların şehit düşüşü Gençlik Birliğimizin üye, sempatan ve taraftar kitlesi üzerinde oldukça büyük bir etkiye sahip olmuştur. Faşizme olan öfkemizi bilemiş, mücadele kararlılığımızı yükseltmiştir. Kinem ve Munzur yoldaşların yerleri doldurulmuş, birçok yoldaşımız ileriye doğru adım atmıştır. Bunda özellikle gençlik hareketimizde Çiğdem yoldaşın tanınan bir yoldaş olması ve birçok yeni yoldaşımız için tanıdığı bir yoldaşın şehit düşüşüne ilk kez tanıklık etmiş olmasının yarattığı duygusal etki de mevcuttur.

Ben Çiğdem yoldaşla Çiğdem henüz lise yıllarında YDG faaliyeti yürürken tanıştım. Birliğimiz 2. Kongresini gerçekleştirdiğinde Çiğdem yoldaş GB'de ileri sempatan olarak faaliyet yürütmekteydi. Kendisini tanıyan tüm diğer yoldaşları gibi ben de Çiğdem'in sıcaklığına, coşkusuna, hareketliliğine ilk andan itibaren tanıklık edebildim. Farklı alanlarda mücadele etmemize karşın çeşitli vesilelerle yaptığımız ortak işlerde birlikte karar alıp harekete geçebildik. Çiğdem yoldaş o zamanlar 18 yaşından küçük olduğu için her toplu gözetiminde kendisini kitleden ayırıp çocuk şubeye götüren polisler karşın özel bir tepki duyuyor ve 18 yaşını doldurmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Bu durum bizim esprilerimize de bolca konu oluyordu.

Çiğdem yoldaş mücadelede oldukça istekli olmasına karşın o dönem Birliğimizin İstanbul örgütlenmesinin dağılma sürecine denk gelmesi büyük bir şanslıydı. Lafta oldukça sekte, pratikte ise sağ bir hattın izlendiği, merkezi önderliğin eleştirisi ve müdahalelerine kapalı olan bu örgütlenme, geniş bir kitleye seslendiği halde menşevik tarzda örgütlendiği ve siyasi seviyesi düşük olduğu için mücadeleyi ilerletemedi, sorunları çözemedi ve sonunda

dağılarak birçok olanağın heba olmasına ve çok sayıda gencin saflarımızdan uzaklaşmasına sebep oldu.

Çiğdem yoldaş bu dönemin sonlarına doğru faaliyet yürütmekte, alan önderliğine yönelik ciddi tepkiler beslese de her görevi kabul etmeyi sürdürmekteydi. Öyle ki lise ve semt çalışmalarında İstanbul'un Avrupa yakasının en uzağında yer alan semtlerden Altınşehir'den İzmit sınırları içindeki Gebze'ye kadar girip çıkmadığı yer yoktu. Bu durum onun dar pratikte boğulmasına sebep olmuş, politik açıdan kendisini yeterince geliştiremediği için de çözümsüz kalmasına sebep olmuştu. Komsomol içindeki alana dair tartışmalarımızda Çiğdem'in bu koşuşturan pratiği, alanı anlamak isteyen diğer yoldaşlar için örnek olarak sıkça verilmekteydi.

Çiğdem yoldaş, bu dönemde Birliğimizin merkezi çağrıyla katıldığı YÖK ve NATO protestolarındaki militan eylemlerde de aktif şekilde görev almıştır. Yine partimizin Dimes fabrikasına yönelik yaptığı saldırıda da görev almıştır. Bu dönem boyunca Çiğdem yoldaş, fedakarlığı ve emekçiliği ile ön plana çıkmış, gülen gözleri ve coşkusuyla kendisini tanıyan tüm yoldaşların sevgisini kazanmıştır.

Ancak İstanbul alanının dağılması ve yeniden toparlanmasının uzun süre sürmesi ve bu süreçte Çiğdem yoldaşın biriktirdiği tepkiler ve yaşadığı tıkanıklıklar kendisinin mücadeleden belirli bir dönem uzaklaşmasına sebep olmuştu. Bizlerin en çok üzüldüğü ayrılıklardan biri de Çiğdem yoldaşın kopuşuydu. Mücadele etmek isteyen ancak çözümsüz kalan, güven sorunu yaşayan Çiğdem, buna rağmen Parti'ye olan sevgisini özenle korumuştur.

Böylesi sıkıntılı dönemlerde insanlar çare arama amacıyla önlerine çıkan çeşitli olasılıkları değerlendirmek ister. Hele ki devrimci saflardan koparlara sistemin sunduğu çeşitli "olanaklar" vardır. Bu olanaklar kısa dönemli rahatlamalar sağlasa da uzun dönemde insanı mutsuzlaştıran, yeniden köleleştiren olanaklardır. Çiğdem yoldaş da bu dönemde evlilik kararı almış ve genç yaşta evlenerek Çukurova'ya yerleşmişti.

Bu süre zarfında da Çiğdem yoldaşla bağımız kesilmemişti. Aktif faaliyette yer almadığı halde kendisiyle gö-

rüşmeye devam ediyorduk. Güvendiğimiz, sevdiğimiz bir yoldaşımız olarak görüyorduk. Çiğdem de bizi hiç zor duruma düşürmedi, yeri geldi evini açtı, yeri geldi illegal komite toplantıları için yere ihtiyaç duyan yoldaşları için olanaklarını zorladı. Görüşmelerimizde anlıyorduk, evliliğinden, yeni evinden, yeni çevresinden hiç memnun değildi. İstanbul'da büyüyen, sürekli bir koşuşturma halinde olan genç bir kadın için küçük bir ilçede, bir evde kapalı kalması, kendi seçmediği dar bir çevre ile iletişimde bulunma zorunluluğu Çiğdem'i rahatsız ve mutsuz ediyordu. Bu dönemde Çukurova örgüt-lülüğümüzden yoldaşlarımız Çiğdem'in yaşadığı sorunları bilerek ve kendisinin samimiyetinin bilinci ile Çiğdem'le görüşmeyi sürdürmüş ve onun mücadeleye yeniden yakınlaşması ve daha fazla görevler üstlenmesi için rehberlik etmişti. Çiğdem yoldaşın cevabı elbette olumluydu.

Bu dönemde YDG'nin 2. Konferansı Adana'da gerçekleştiriliyordu. Çiğdem de konferansta görev üstlenmişti. Ben de uzun süre sonra kendisini göreceğim için mutluydum ancak kendisi konferansa gelemedi. Yolda jandarmanın kimlik kontrolüne denk gelmiş ve yakalama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alınmıştı. Mücadele dönemlerinde İstanbul'da farklı semtlerde, yine Dersim gibi farklı illerdeki etkinlik ve festivallerde afiş vb sebeplerle gözaltıları nedeniyle açılan davaları yüzünden alıkonulmuştu. Tabii genç bir kadının farklı illerde farklı davalar sebebiyle aranır durumda olması yerel basının ilgisini çekmişti ve öbür gün gazetelerde şöyle haberler okumuştuk: *"Adana'da örgütün düzenlediği konferansa katılmak için giden örgütün elebaşlarından terörist kadın yakalandı. İstanbul, Tunceli, ... emniyet müdürlükleri uzun süredir peşindeydi."* Bu haberler de sonrasında kendisine yaptığımız şakalara konu olmuştu.

Çiğdem yoldaş bu dönemde örgütümüze daha fazla yakınlaşıyordu. Evlilik yaşamının, sistemin sunduğu yaşam tarzının, Çiğdem'e oldukça dar gelmesi, yoldaşlarımızın kendisiyle ilgilenmesi ve desteklemesi Çiğdem'in yaşamını daha fazla sorgulamasına sebep oluyordu ve sorguladıkça da mücadeleye daha fazla yakınlaşıyordu. En sonunda yoldaşlarımızın da desteğini alarak boşanma kararı aldı ve Mersin'e yerleşerek örgütlü mücadeleye yeniden başladı.

Çiğdem yoldaşın örgütlü mücadeleye yeniden başlaması zaten bu yönde bir beklenti içinde olan bizleri çok mutlu etmişti. Çiğdem mücadeleye yeniden başladığında

kendisinden daha emin, daha olgun bir yaklaşıma sahipti ve geçmiş dönemin muhasebesini etkili şekilde yapmaktaydı. Katılmasıyla beraber daha yoğun dillendirdiği konu ise gerillaya katılımdı. Yoldaşlarımız Çiğdem'in gerillaya katılmasında bir sorun görmüyorlardı ancak alanın örgütlenişi için bir süre çeşitli görevler almasını ve örgütsüz dönemin etkilerinden daha sistemli şekilde kurtulmasını uygun bulmuşlardı. Çiğdem yoldaş bu dönem GB İS'si olarak alanındaki komitede görev almıştı.

Çiğdem yoldaş bu dönem Birliğimiz içinde en fedakar şekilde mücadele eden, en emekçi yoldaşlar arasındaydı. Aldığı görevleri ilk dönemlerdeki gibi büyük bir coşkuyla yapıyordu. Gözleri gülen, güzel Kara Kız geri dönmüştü, artık daha bilinçli, daha örgütlü, daha kararlıydı. Hedefi netti. Gerilla olacaktı. Komsomoldaki dönemi, kayıp zamanları telafi etmek için değerlendirecekti.

Bu dönemde kısa bir süre için Amed alanında görevlendirildi Çiğdem yoldaş. Boşanma süreci sebebiyle doğabilecek sorunlarla karşılaşmaması için yoldaşları Amed'te bir süre kalmasının yararlı olacağını düşünmüşlerdi. Amed'teki sürecini oradan tanıyan yoldaşlarımız daha ayrıntılı anlatabilirler. Ancak biz kendisinden haber almaya devam ediyorduk ve Çiğdem'in Amed serhıldanlarındaki militanlığını, coşkusunu öğreniyorduk. 2 kadın yoldaşımızın bir mahallede inisiyatifsiz olarak hareket eden yüzlerce kişiye öncülük edip inisiyatif takınırken ve polis panzerlerini taş yağmuruna tutarken Çiğdem yoldaş en önde hem kitleye yön gösteriyor hem de faşizme olan öfkesini açığa çıkartıyordu.

Çiğdem yoldaş Amed'te de kendisine verilen görevleri elinden geldiğince yerine getirmiş ve kitle çalışmasından hiç kopmamıştı. Ardından yeniden Mersin'e dönmüş ve alanın örgütlenmesi için büyük emek sarf etmeye başlamıştı. Bu arada da gerillaya katılımı için tarih kopartmaya çalışıyor, gün sayıyor, bir aksilik olmaması için içi içini yiyordu.

Çiğdem yoldaş bu dönemki faaliyetlerindeki başarısı sonucunda artık Gençlik Birliğinin aday üyesi olmuştu. Bu, ondaki dönüşümü, coşkuyu, isteği ve netliği gösteren bir veri olmuştu. Çiğdem kırsalda gerillaya katıldığında aday üyelik süreci henüz tamamlanmamıştı. GB aday üyesi olarak saflarda yerini almıştı.

Çiğdem yoldaş Mersin'de önemli görevler üstlenmişti. Mersin'deki yurtsever, demokratik kamuoyu içinde de çalışkanlığı ve sempatikliği ile sevgi kazanmıştı. Özellikle

yerel seçim dönemlerinde DTP'nin seçim çalışmalarında Partizan adına temsilcilik yapmış, her aldığı görevi zamanında yerine getirmesiyle yurtsever kitlenin övgüsünü almıştı. Çiğdem yoldaşın ve alandaki diğer yoldaşların bu dönemki pratiği ile yurtsever kitle nezdinde "Partizanların yeri ayrı" düşüncesi somutluk kazanmaktaydı.

Çiğdem yoldaş seçim dönemi süresince ajitasyon çalışmalarında yoğun şekilde yer almıştı. Seçim çalışmalarını yürüten ittifakta kitlelere ajitasyon çekebilen kadın sayısının oldukça az olması sebebiyle Çiğdem yoldaş öne çıkan, her yere çağrılan bir devrimci olmuştu. Genç komünist olma niteliğini onurla taşıyan Çiğdem yoldaş için yurtsever gençlik hareketi içinde "keşke bizim yoldaşımız olsaydın" diyenler olmaktaydı. Yine çeşitli özel kitle toplantılarına da davet edilmişti. **Çiğdem genç bir kadın olarak Kürt kadınlarına özellikle seçim dönemlerinde seslenme imkanı bulmuştu.**

Çiğdem bununla da kalmadı. DTP'nin kapatılma sürecinde gerçekleşen açlık grevlerinde de yer aldı. Açlık grevlerindeki coşkusu, açlık sebebiyle herkes dinlenirken çektiği halayları, söylediği türküleri ve marşları eyleme katılan diğer insanlardan dinlemek bizleri çok mutlu ediyordu. Burada yeri gelmişken değinmeden olmaz, Çiğdem yoldaş halaylarda her zaman en önlerde yer alan, hiçbir halayı kaçırmayan bir yoldaştı. Ben de Çiğdem'le onlarca kez halay çektiğim için şu an kendimi daha mutlu hissediyorum.

Çiğdem Mersin'de semtlerde gazete dağıtımlarında da kitleler ile kısa sürede bağ kurmasıyla, kendisini sevdirmesiyle ve örgütçü yönüyle öne çıkıyordu. Bu özelliğine İstanbul'daki yoldaşları da tanık olmuştu birçok kez. Ancak Mersin'de yalnızca gazete dağıtımları yapmaz, çeşitli projeler de öne sürerdi. Örneğin **dağıtım sırasında tanıştığı kadınların talebi üzerine kısa süreliğine de olsa okuma-yazma kursu vermiş, kadınların diğer sorunlarıyla da ilgilenmişti.** Bu nedenle şehit düştüğünü öğrendiklerinde Mersin'deki yurtsever kitle içinde kendisini tanıyanlar da oldukça üzülmüş ve Çiğdem'i kendi yoldaşları gibi sahiplenmişlerdi.

Anlaşılabileceği üzere, Çiğdem'in kadınların örgütlenmesi için harcadığı özel bir emek vardı. Kendi içimizde kadın sorunu ve kadınların örgütlenişini üzerine yaptığımız tartışmalara da Çiğdem aktif şekilde katılıyor, katkı sunuyordu. YDG'nin Kadın Buluşmaları'nda da defalarca kez söz alıp düşüncelerini ifade ediyordu.

Çiğdem yoldaş için artık beklediği gün gelmişti. Dağlarla, yıllardır hayalini kurduğu gerilla ile bütünleşecekti. Çok mutlu ve heyecanlı olduğu yüzünden belliydi ama belli etmemek için nafiye bir çaba içindeydi. Tanıdığı, sevdiği yoldaşlar için ufak hediyeler hazırlamıştı. Sonrasında sorunsuz şekilde vardığının haberini aldık, yalnız yolda çok düşmüş ve karargaha vardığında ayakları şiştiği için bir süre dinlenmek zorunda kalmış. Çiğdem yoldaşın gönderdiği mektuplar ve fotoğraflar bizleri gururlandırmaktaydı.

Her şehit düşüş bizim için büyük bir kayıptır, ancak devrimimizin doğası, gerçekliği bu. Mücadele sert ve amansız, yoksul halka gitmek, devrim bilincini geliştirmek, halkı örgütlemek, ölümü göze almayı zorunlu kılmaktadır. Bunu bilmek ama yaşam için, güzellikler için halkımıza zulüm uygulayan karanlıklar iktidarına karşı mücadeleyi büyütme hepimizin omuzlarındadır. Dağ başlarında, yoksul Kürt köylerinde, şehirlerde yoksul semtlerde, işçi sınıfının sömürüye uğradığı havzalarda, öğrenci gençlik içinde en temel, insani haklarımız için, demokratik bir ülke için, halk iktidarı için savaşı büyütmemiz şarttır.

Ferdi yoldaşın şehit düşüşünden kısa bir süre önce 1 Mayıs Mahallesi'ndeki yoldaşlarına gönderdiği mektupta da değindiği üzere partizan gerillalar kitleye gitmek için ne tuzakları, ne engelleri, pusuları aşıyor, ne büyük efor sarf ediyorlar, bunun etkisini bölgeden gelen haberlerde, festivallerde halkın sahiplenişinde zaten bire bir görüyoruz. Ama Ferdi yoldaş olanakların daha fazla olduğu mahallesinde yoksul halka, işçilere düzenli gitmedikleri için gerilladan önceki mücadele yaşamını sorguluyor ve yoldaşlarına çağrı yapıyordu. Bu halkın devrime ihtiyacı var, bunun için halka gidelim, devrimi ete kemiğe büründürelim, bu soygun düzenine bir son verelim...

Kom som oldan Bir Yoldaş

KOLEKTİFİN SESİ

ÖNDERLİK ÜZERİNE

Doğru fikirler, tutarlı bir kadro yapısı olmadığı sürece hayata uygulanamaz ve bir tespitten öteye geçemez. Bu genel doğru kavrandığı oranda kadro sorunu ve kadroların esas sorumluluğu olan önderlik sorunu sürece uygun olarak aşılabacaktır. Süreç önderlik konusunda süreklilik, çok yönlü üretim ve tükenmez bir enerji ile çalışma zorunluluğunu dayatmaktadır. Bu ihtiyaç önderlik sorununun ciddiyetle ele alınmasını ve doğru kavranmasını şart kılmıştır. Kavrayışımızın derinleştirilmesi bir süreç sorunu olsa da önderlik konusunun yakıcılığı bu konuya sıklıkla değinmemizi gerektirmektedir.

Önderlik konusunda söylenebilecek sayfalarca dolusu genel doğruların ötesinde sürecin yüklediği ihtiyaçlar temelinde çeşitli açılımlarda bulunmak daha doğru olacaktır. İhtiyacımız olan nasıl bir önderliktir? Önderliğin doğru kavranması gerekliliğinden ne anlamalıyız? Bu soruların yanıtını yazımızın bütünü içerisinde vermeye çalışacağız fakat öncelikle şu durumu belirtmemiz gerekiyor: Önderlik, bir bütün olarak salt Proletarya Partisi veya Komsomol cephesinden tartışılması gereken bir olgudan çok aynı zamanda YDG vb. demokratik kitle örgütleri temelinde de tartışılması gereken bir olgudur. Her örgütlenme amaç ve ilkeleri doğrultusunda, verili politikaları doğrultusunda bir sürece önderlik etme iddiasına soyunabilir... Ki adı geçen örgütlerin her birinin de bu temelde bir yaklaşımı söz konusudur. Burada önderlik kelimesinin içeriğini boşaltmaya dönük bir yaklaşımın tersine, iddia ile doğru orantılı bir şekilleniş kastedilmektedir. Buradan yola çıkarak YDG'nin anti-faşist, anti-empyrialist ve anti-feodal karakterine uygun olarak soyunduğu iddiasına uygun bir konumlanışın oluşması bir bütün olarak YDG'nin tamamı ve ek olarak elbette her bir YDG faaliyetçisinin bu misyonu kavramasıyla ilgilidir. Bir YDG komisyonu faaliyet yürüttüğü üniversite, lise, kadın, kültür-sanat, semt veya işçi alanlarından her birinde hedef kitlesi olan halk gençliğinin tamamını Demokratik Halk Devrimine kanalize edecek politikalar üretmekle yükümlüdür. Ürettiği politikalarda ısrarcı, inisiyatifli ve kavratıcı olduğu oranda önderlik işlevini yani ileriye taşıma rolünü yerine getirecektir. Aynı durumda bir YDG faaliyetçisinin de bakış açısı bu zemine oturmak zorundadır.

Benzer bir durum Komsomol açısından da geçerlidir. Demokratik halk devrimi mücadelesinde halk gençliğine komünist önderlikte bulunma iddiasına soyunan Komsomolun bu misyonunu yerine getirmesi, önderlik yeteneğiyle doğru orantılıdır. Yönetici komitelerinden militanlarına kadar Komsomolun önderlik durumu, salt kendi örgütlü kitlesine önderlik etmesi meselesi olarak ortaya konulamaz. Esas olarak hedef kitlesinin tamamına ilişkin bir önderlik misyonu söz konusudur. Örneğin halihazırda Komsomolun var olan herhangi bir üniversite komitesi, sadece ulaşabildiği sınırlı bir kesime önderlik etmekten daha çok faaliyet yürüttüğü üniversitenin tüm bileşenine önderlik etme misyonu taşımaktadır. Bu durum Komsomolun iddiası paralelindedir... Bu, bir Komsomol militanının kaba bir şekilde halk gençliğinin "önderi" durumuna geldiği anlamına gelmez. Fakat bir Komsomol militanının faaliyetine bu ciddiyetle yaklaşması zorunluluğunu doğurur. Çünkü önderlik iddia temelinde aynı zamanda hak edilen, hak edilebilecek bir olgudur. Kendinden menkul bir durum değil. Tıpkı Lenin'in Ne Yapmalı'da belirttiği gibi: **Kendimizi öncülerimiz birlik olarak adlandırmamız yetmez. Öyle davranmalıyız ki bütün öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlasınlar. Ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar.**

Önderlik Tekil Değil Kolektiftir

Esas olarak bir kurumsallaşma sorunu olan faaliyetin, bireyler üzerinden yürütmesi gerçekliği en temel sıkıntılarımızdan birisi durumundadır. Bunun yanında yönetici pozisyonundaki çeşitli organlar da dahil olmak üzere kolektif çalışmamanın doğurduğu sorunlar nitelikli ve kısa sürede kurumsallaşacak bir faaliyetin önüne geçmektedir. Politik nitelik, yetenek ve çeşitli açılardan aynı alan veya organda faaliyet yürüten yoldaşların birbirinden farklı olmaları doğal bir durumken faaliyet içerisinde bu durumun kolektif önderlik noktasında sıkıntı yaratması kabul edilemezdir.

Kolektif bir önderliğin oturtulmadığı koşullarda şefçiliğin ve kendine güvensizliğin gelişim koşulları olgunlaşır. Kolektif mekanizmayı işletemeyen bir önderlik subjektif kararlar almaya, bu çerçevede daha fazla hata

yapmaya mahkumdur. Bazı yoldaşların daha yoğun bir sorumluluğun altına girmesi, bazı yoldaşların ise yapabileceklerinin altında bir pratiğe hayat vermesi kabul edilemezdir. Örgütümüzde sıkça karşılaştığımız bu durum, esas olarak önderlik misyonu ve organ misyonunu kavramamak temelinde gelişmektedir. YDG'nin herhangi bir komisyonunun her faaliyetçisi, bir Komsomol komitesinin her üyesi, söz konusu komite ya da komisyonun misyonuna uygun olarak önderlik etmede sorumluluk sahibi olduğunu, bu konuda kendisinde ve diğer bileşende herhangi bir eksiklik gördüğünde söz konusu eksikliğe müdahale etmesinin zorunluluğunu bilince çıkartmalıdır.

Önderlik kolektifleştikçe yapabileceklerimizin niteliği artacaktır. Önderliğin kolektif bir kurum olarak yaşam bulması, birbirini tamamlama, bir organda birden fazla konuda uzmanlaşma sonuçlarını doğuracağı gibi organ bileşenlerinin gelişimini de doğrudan etkileyen bir durumdur. Önderlik etmek gibi çok yönlü bakma ve derinleşme isteyen karmaşık bir sorumluluk zorlayıcı ancak bundan öte geliştiricidir. Önderlik kolektifleştikçe daha fazla yoldaş sorumluluk alacak, çok yönlü bakacak ve derinleşecektir. Farklı yoldaşların da bir taraftan geliştiği bu durum karşısında önderlik kolektifleştikçe önderlik daha objektif, daha doğru kararlar alabilecektir.

Düşünsel Yoğunlaşma

Örgütümüzde yaşadığımız bir diğer sorun düşünsel ve çok yönlü düşünüş konusunda öne çıkan sorundur. Önderlik doğuştan gelen bir özellik değildir. Esas olarak yoğunlaşma sorunudur ve yoğunlaşma doğru bir tarzda gerçekleştirildiği oranda önderlik vasfı derinleşecektir. Düşünsel hazırlık, herhangi bir çalışmanın ön hazırlığını gerçekleştirmek için asgari bir araştırma incelemede bulunmak, önderlik için olmazsa olmaz durumların başında gelmektedir. Konuşurken düşünme ve konuşarak derinleştirme gibi bir durumun hakim olduğunu sıkça dillendirmekteyiz. Tartışmalar ışığında böylesi bir yöntem uygulamak elbette olumludur. Fakat olması gereken düşünmeyi örgütlemektir. Bir konuda derinleşmek, politika üretmek ve bir meselenin birden fazla yönünü tespit edecek çok yönlü bir bakış açısına sahip olmak için düşünmeyi örgütlemek esas olandır. Karşılaşılan bir sorun veya herhangi bir politik gündemle ilgili asgari okuma yapmak, çeşitli yoldaşların/kişilerin fikirlerini almak ve elde edilen bilgiler ışığında yeniden düşünmek düşünsel yoğunlaşmayı sağlamak için uygulanabilecek en doğru yöntemlerden birisi olacaktır. Politika üretmesi, çeşitli örgütsel sorunları gidermesi, çeşitli olanaklar yaratması, kitlelerin örgütlenmesi için yoğun bir emek içerisinde olması, binlerce ve hatta yüz binlerce uygulanabilir yön-

tem içerisinde en doğru yöntemi bulup uygulaması gereken bir organ veya kişinin esas işi düşünmek olacaktır. Yöntem olarak düşünmek, fakat nasıl düşünmek? Yoldaşların karşılaştıkları sorun veya durumlarla ilgili ele alması gereken ilk soru “ne yapacağız/yapacağım”, ikinci olarak ise “nasıl yapacağız?” olmalıdır. Herhangi bir durum nezdinde soracağımız sorular değişecek olsa da vermemiz gereken yanıtlar bizi daha yoğun bir şekilde düşünmeye itecektir.

Sürekli bir yoğunlaşma içerisinde olabilmek için sürekli bir bilgilenmeye ihtiyaç vardır. Bu temelde önderlik etmek, çok yönlü düşünmek ve bir meselenin birden fazla yanını görebilmek için bilgi toplamak, araştırma incelemede bulunmak önderlik yeteneklerimizi artıracak diğer önemli özellik olacaktır.

Bir Adım Önde Olmak

İdeolojik, politik ve örgütsel olarak sağlanacak yoğunlaşma ve harcanacak emek konusunda önderlik bir adım önde olmaktır. Başkan Mao “Kitlelerin kendi önderlerine duydukları gerçek hayranlık, onları devrimci pratiğin kendi akışı içerisinde tanımlarından kaynaklıdır. Güven gerçek kavrayıştan doğar.” demektedir. Örgütü ve kitleleri peşinden sürükleyen bir önderlik yaratabilmek görevi ve sorumluluğu pratikte aşılacak, pratikte sınanacak ve pratik üzerinden yaşam bulacaktır. Anlık pratiğimizde bu pratik emek harcarken en önde olmak, düşünürken, isterken, yazarken ve okurken vb. her konuda bir adım önde olmayı gerektirir. Bir YDG'linin örgütsüz bir bireyden farkı sadece örgütlü olduğunu belirtmesi ise veya aynı şekilde bir komsomol militanının bahsi geçen konularda önde olma durumu vücutlaşmamışsa önderleşme konusundan bahsetmek güçleşecektir. Çevremizdeki kitlenin ya da seviyesini yükseltmeye çalıştığımız yeni yoldaşların söylemlerimizden öte bizzat kendi pratiklerimize baktığı bir gerçekliktir. Somut pratik üzerinden değerlendirdiğimizde yayın organına yazı hazırlamak, kitle faaliyetinde daha büyük emek harcamak, disiplinli ve düzenli yaşamak gibi konularda bir adım önde olmak gerekmektedir. Yoldaşların ve hatta etkide bulunduğumuz

kitlenin kendisinden bir adım ötede olmasını beklediği önderliği gözlemediği ve önderliğe göre şekillendiği unutulmamalıdır.

Pratik Önderlik

Önde olmak, geride olanı ilerletmek ve bunun yol yöntem ve kullanılacak araçlar konusunda ise uzmanlaşma çabasını gerektirir. Bu durumun en önemli ayaklarından birisi politik ve teorik önderliği pratik önderlik ile birleştirebilmektir. Salt öneri ve çeşitli yönlendirmeler üzerinden kişi veya kitleler ilerletilemez. İlerleme ve önderleşme noktasında esas olanın pratiğin kendisi ve sistemli bir araştırmanın, diğer bir ifadeyle teorik eğitim olduğunu belirtmiştik. Bu gerçeklik “önder” olan kişi veya organın kendi haleflerini yetiştirme noktasında atacağı adımların zeminini de belirlemiş olmaktadır. Dahil olduğumuz sürecin yüklediği en temel sorumluluklardan birisinin halef yetiştirmek olduğunu çeşitli vesilelerle tartışmış ve duyurmuş bulunmaktayız. Bu konuya yaklaşım, kurumsallaşma noktasında atacağımız adımların niteliği ve sürecini belirleyecek önemdedir ve doğallığında üzerinde en fazla uzmanlaşmamızı gerektiren konuların da başında gelmektedir. Kadro yetiştirmek ve bu durumu sürekli dinamik kılabilmek...

Sorunun en temel yerinde pratik önderliğin somutlanması gelmektedir. Pratik önderlik salt deneyim aktarımı değildir. Deneyimleri somut bir pratik üzerinden veya pratikte uygulayarak; kısacası daha net bir biçimde aktarma, pratik önderliğin bir ayağıdır. Bununla birlikte tekrar etmeliyiz ki esas olarak pratikte bireylerin kendi deneyimleri aracılığıyla kavrama ve bilince çıkarmaları daha kolay olacaktır. Doğal olarak pratik önderliğin esas ayağını teşvik etmek oluşturmaktadır. Bir sürecin ya da herhangi bir etkinliğin gerektirdiği pratik şekilleniş ana hatlarıyla çizildikten ve bu duruma ilişkin çeşitli deneyim ve tecrübeler ışığında çeşitli öneriler belirtildikten sonra kişinin kendi pratiği içerisinde hata yapmasına ve eksik bırakmasına aldırmaksızın pratiğe teşvik etmek daha geliştirici ve kavratıcı olmaktadır. Bu durum yeteneklerin açığa çıkmasını, farklı bakış açılarının ciddi bir zenginlik ögesi olarak ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Pratik önderlik konusunda dikkat edilmesi gereken bir diğer konu ise önde olan ile geride olan arasında sağlanacak güven ilişkisidir. Güven duymayan güven veremez. Öncelikle bunun iyi kavranması ve doğal olarak

niteliği ve seviyesi ne olursa olsun bilimsel çerçevede kişi veya daha gerideki bir organa güvenmeyi öğrenmek gerekmektedir. Doğallığında güven vermek için kendi pratiğimizin sorgulanması, yani güvenip güvenmediğimizi sorgulamak esas bir yerde durmaktadır. Kişilerden başlayıp kitlelere kadar bir zincirle böyle bir sorgulamaya ihtiyaç vardır. Ardı sıra güven vermek için ne yaptım ve nerede duruyorum sorularına berrak yanıtlar vermek gerekmektedir. Net olması gerektiğini belirttiğimiz yanıtın pratik önderlikten başka bir yanıtı yoktur. Pratik içerisinde göstererek, pratiğe dair olabildiğince somutlamalar yaparak ve elbette doğru bir hat üzerinden teşvik ederek. Önderliği daha az karmaşık hale getirecek metotlardan birisi de budur.

İdeolojik ve Teorik Olarak

Önderlik denilince akla ilk gelen olgu teorik kavrayışın ve bilincin ilerliği ve ideolojik netliktir. Doğal olarak önderlik; politika üretme, ideolojik mücadele yürütme, çeşitli burjuva anlayışları bertaraf etme ve tüm bunları gerçekleştirmek için de teorik birikimini sürekli derinleştirmek zorunluluğu olan bir kurumdur. Fakat bu genel doğruyu uygulamada önemli sıkıntıların yaşandığı da bilinen bir gerçektir. Önderlik misyonu veya görevi taşıyan organ veya kimseler ideolojik ve politik önderliğini yerine getiremediği oranda dar pratiğe düşmekten kurtulamayacaktır. Ve yer yer örgütsel pratiğimizde fazlasıyla gördüğümüz konuların başında bu dar pratikçilik gelmektedir. Bu durum esas olarak teorik seviyemizin geriliğinden kaynaklanmaktadır.

Okuma ve araştırmayı, düşüncede yoğunlaşmayı ve sürekli bilgi toplamayı gerektiren bu durumun tersi her pratik, bizlerde yüzeysel düşünmeyi, yer yer bazı yoldaşlarımızın var olan potansiyellerini harekete geçirmesini engellemektedir. Doğal olarak bir kurum olarak önderliğin en temel görevi olan bu meselenin doğru kavranması ve bu kavrayış üzerinden sistemli bir eğitim pratiğinin hayat bulması bir zorunluluk olarak anlaşılmalıdır.

Sonuç olarak önderlik çok yönlü ele alınabilecek bir meseledir. İçinden geçtiğimiz süreçte önderlik noktasındaki sorunlarımız; misyonumuzu kavrama, ideolojik-politik eğitim yapmama, önderliği kolektif bir kurum olarak ele almama ve düşünmeyi örgütlememe nedenlerine dayanmaktadır esas olarak. Bu nedenle içinde bulunduğumuz andan başlayarak bu yönlü adımlar atmak; “eksiklerimiz görevimizdir” şiarının gereğidir.

DIYALEKTİĞİ YAŞAMA UYARLAYABİLMEK

Diyalektik yöntem, hayatı anlama ve kavrama uğraşının bilimsel yönünü oluşturur. Tüm doğa ve insan ilişkilerinde ayırtsız bir biçimde diyalektiğin hükmü işler. O halde diyalektik yöntemi bilmek ve kavramak, yaşamın her alanında işleyen kanunları da kavrayabilmek anlamına gelecektir. Buradan hareketle diyalektiğin, yöntemsel olması itibariyle analize dönük yönünün öne çıktığını söyleyebiliriz. Ancak burada bahsi geçen süreç sadece analizle bitmez ve bu andan itibaren kesinlikle durağanlık başlamaz.

Analiz (tahlil), sentez (sonuç) ve bunların sonucunda devinin (hareket), diyalektiğin ele alınışını, nasıl ele alındığını açığa vurur. Bu durumda diyebiliriz ki henüz analiz aşamasında yapılan hata, doğal olarak sonucun da büyük oranda yanlış olmasını beraberinde getirir. Yanlış sonuçtan ise doğru bir hareketin doğması beklenemez. O halde bir süreci ele alırken ilk yönün analiz olduğunu söyleyebiliriz.

Doğru bir analiz, mümkün olduğunca çok yönlü bakış açısını zorunlu kılar. Tek yönlü ya da eksik bir bakış açısı yani subjektivizm, kişinin yanlış payının da artması anlamına gelecektir. Karşılaştığımız olaylarda, sorunlarda acele etmeksizin ve mümkün olduğunca çok yönlü bir değerlendirmeye analiz yapmak, doğal olarak sentezi yani sonucu da daha güvenilir kılacaktır. Bizlerin yaptığı en önemli hataların başında da işte bu yetersiz, eksik bakış açısı gelmektedir. Örneğin, iki kişinin arasında yaşanan bir sorunu anlamaya çalışırken sorunu yaşayanlardan sadece birisini dinleyerek yargıya ulaşmak, doğal olarak yanlış payını da artıracaktır. Bu soruna ilişkin mümkün olduğunca çok kişiyi dinlemek ise yargının objektifliğini de azami oranda artırır. Aynı durum, hayatın her alanında geçerlidir. Buradan ulaşacağımız sonuç, bir tezin bilimselliğinin önemli oranda analiz aşamasının güçlülüğüne ve objektifliğine bağlı olacaktır. Geriye dönüp baktığımızda bilimsel tezlerin her seferinde bu iddiayı kanıtladığını göreceğiz. Marks'ın emek ile sermaye arasındaki ilişkilenebilirliği ortaya koyuş aşaması da Lenin'in emperyalizmi tespit biçimi de hep böyledir.

Bizlerin diyalektiği kavrama eksikliklerimizden bir

diğeri de çelişki kavramına yaklaşımımız oluşturur. Karşılaştığımız sorunlarda yaşadığımız çaresizliklerin temelinde bilimsel bir yöntem olan diyalektiği kavrayamayı yatmaktadır. Çelişki, yaşamın her alanında ve anında vardır ki zaten o olmaksızın hareketin ve yaşamın olması da asla mümkün değildir. Keza çelişkinin öğelerinden olan karşıtlar arasında sürekli bir mücadele olduğu gibi karşıtlar aynı zamanda birbirlerinin varoluş koşulludurlar. Şeyler, karşıtları olmaksızın olamazlar. Siyah için beyaz, ölüm için yaşam, burjuvazi için proletarya zorunludur. Çelişkinin sürekliliği ve evrenselliği, yaşamın her anında ve alanında onunla mutlaka karşı karşıya olduğumuzu

gösterir. İrili ufaklı karşılaştığımız tüm sorunlarda, yaptığımız tüm tespit ve politik yönelimlerde bu gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz. Bu nedenle, bir sorunla karşılaştığımızda bocalıyorsak ya da "hep aynı sorunlar" diyerek yakınıyorsak, henüz diyalektiği kavramaktan oldukça uzağız demektir. Unutmamak gerekir ki diyalektik yöntemi yaşama uyarlayabilmek, mümkün olduğunca beklenen sorunları da anlayabilmek, sorunlara hazırlıklı olabilmek demektir. İşte Marksizmin felsefi anlamdaki en önemli katkısı olan diyalektik, materyalizmin, Marksizm öncesi ile bu dönemi birbirinden ayırabilme-mizde yöntemsel olarak da ciddi bir avantaj sunar.

Diyalektik yöntem, hatayı reddetmez ancak hatanın tespitinde objektifliği zorunlu kılar. Bir kez karşıtlar arasındaki ilişkiyi doğru çözümleyebilmek, aynı zamanda onları (karşıtları) doğru tarzda ele almayı da sağlar. Tarihe baktığımızda Parisli Komünarların deneyimi Marksizm'e önemli bir katkının yapılabilmesinde faydalı olmuştur diyebiliriz. Diyalektik, kaçınılmaz olarak tarihin tekerrürünü reddeder ancak Paris Komünü'nün deneyimi, değişenin bir kere daha tekrar etmeyeceği gerçeğinden ayrı olarak, diyalektik bakış açısıyla iktidar olgusunun kavranışındaki eksikliği de göstermiştir. Ekim devrimi ile birlikte doğan Sovyetler deneyimi, Paris Komünü'nün doğru analiz ve sentezinin yaşama geçirilmesinin bir örneği olmuştur. Diyalektiğin, analiz ve sentez kapsamındaki yöntemsel yararı, sadece tarihsel olan değil her şey için geçerlidir.

Çelişkinin çözülmesi konusunun başında çelişkilerin çözülme biçimlerine değinmek faydalı olacaktır. Ancak unutmamak gerekir ki her çözülen çelişki, yeni bir çelişkinin ortaya çıkmasını beraberinde getirir. Çelişki yaşamdan öte madde ile kapsanmış bir konudur. O halde yaşam sona erince de çelişki olgusu devam edecektir. Ölümünden sonra da bedenin maddi dünyadaki serüveni, hareketi devam ettiğine göre yaşamdan sonra çelişkinin (maddenin) bittiği söylenemez. Yani çelişki, hareket olduğu sürece olacaktır. Makro düzeye mikro düzeye kadar hareketin olmadığı bir an varsa işte ancak o an çelişki yoktur. Bu nedenle diyalektik materyalizmin temel yargılarının başında, her şeyin hareket ettiği iddiası gerçeği vardır. Yukarıda da belirttiğimiz üzere çelişkinin çözülüşü, yeni bir çelişkinin oluşumudur.

Çelişkiler, çözülüş biçimine göre; barışçıl yollarla çözülen ya da barışçıl olmayan yollarla çözülen çelişkiler olarak ikiye ayrılırlar. Bu konuda yapılan en önemli hataların başında çelişkileri, uzlaşır ve uzlaşmaz çelişkiler olarak ikiye ayırmak gelmektedir. Çelişkinin doğası gereği zaten uzlaşmaz oluşu, bu sınıflandırmayı anlamsızlaştırmaktadır. Peki, o halde çelişkinin barışçıl ya da barışçıl olmayan yöntemlerle çözülüşü ne anlama gelmektedir?

Mevcut literatürde bu durumun en bilindik örneğini Mao Zedung vermiştir. Mao yoldaş, halk içerisindeki çelişkilerin örnek olarak barışçıl yöntemlerle çözülebilirliğinin esas olduğunu söylemiştir. Bu önemli belirlemeye rağmen barışçıl yöntemlerle çözülebilir her çelişki, her dönem boyunca bu biçimde çözülecektir diye bir katilik (kesinlik) durumu söz konusu değildir. Yine proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, barışçıl yöntemlerle çözülemeyecek çelişkilere örnektir. Ustaların bu durumu böyle yorumlamalarının nedeni, burjuvazinin yaşam koşulunun proletarya, proletaryanın da burjuvazi olmasıyla ilgilidir. Nihayetinde, tarih sahnesinde burjuvazi diye bir sınıf olduğu müddetçe proletarya olmak zorundadır. Aynı şekilde proletarya olduğu müddetçe de burjuvazi ve artideğer var olacaktır. Burjuvazinin, proletaryanın artideğerinin (proletaryanın yarattığı) gasp ederek varlığını devam ettirishi, doğal olarak bu iki sınıf arasındaki çelişkinin niteliğini, halk arasındaki çelişkilerden başkalaştırır. Bu durumda her iki sınıfın da kutsanması anlamsızlaşır çünkü her iki sınıfın varlığı birbirinin nedeni olmaktadır.

Çelişkinin doğası gereği uzlaşmaz oluşu, onun var oluşu ya da çözülüşü meselesini de sonuca bağlayan bir yargıdır. Buradan yola çıkarak, uzlaşma halinde çelişkinin ortadan kalkmayacağını, varlığını sürdüreceğini söyleyebiliriz. Uzlaşmanın yanıltıcılığı, çelişkinin çözüldüğü hissi yaratsa da yaşanan durum, yalnızca onun çözülüşünün ertelenmesi anlamına gelmektedir.

Çelişkinin iki ucunu oluşturan çelişik şeyler arasında uzlaşma tali ve ara bir durak, mücadele ise esas ve nihai-

dir. Bu durum, barışçıl yollarla çözülebilir çelişkiler için geçerlidir. Çünkü barışçıl yollarla çözülebilir çelişkiler uzlaşır çelişkiler değildir ki yukarıda da belirttiğimiz gibi zaten hiçbir çelişki uzlaşma yoluyla çözülemez.

Çelişik iki yanın mücadelesi, çözülüşte sadece yenilmiş olan yanın değil, kaçınılmaz olarak hakim gelmiş olan yanın da nitelik değişimini koşullar. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin, proletarya lehine çözülüşünden itibaren her iki sınıf da ortadan kalkmaktadır-kalkacaktır. Yani bu çelişki çözüldükten sonra tüm bir toplum proleterleşmeyecektir. Bunun nedeni, eski toplumda gasp edilen artideğerin artık kim tarafından gasp edileceği sorusunun cevapsız kalmaya mahkum olmasıdır. (Bu durum, örneğin sınıflı toplum olması gerçeği ekseninde sosyalist devlet deneyimlerinde yeni tipte burjuvazinin oluşumu gibi daha karmaşık bir durum izahını da vermektedir. Ancak ayrı bir yazı konusu olduğu için buna burada değinmeyeceğiz.)

Çelişkinin uzlaşmaz oluşu, yaşamın her alanında hükümünü sürdüren berrak bir tezdır. Bu durum, ikili ilişkiler için de geçerlidir. Çelişkili bir durum üzerine başlayan tartışma ya da çatışma halinde de uzlaşma, çelişkinin çözülmesi anlamına gelmez. Peki, biz bu durumun, gündelik ilişkilerimiz göz önünde bulundurulduğunda, ne kadar farkındayız? Herhangi bir sorun karşısında, örneğin karşılaştığımız zaafılar karşısında uzlaşmaz tavır takınmamızın gerekliliği buradan gelmektedir. Misal sektör bir tutum karşısında sessiz kalmak ya da durumu alttan almak sorunun çözüldüğü hissini uyandırsa da bir zaaf olarak sektöristizme hala karşıımızda durmaktadır. Sektör bir tutuma karşı uzlaşma tavrı sergilemek, bu zaafın çözülüşünün ertelenmesi anlamına gelmektedir.

Çelişkinin bir biçimi olarak karşıımıza çıkan zaafırlarla mücadelede zaaf yerine, zaaf sahibi kişi ile mücadele de esasen beyhude bir çabadır. Yazının girişinde de belirttiğimiz gibi tespit (analiz), çözüm açısından stratejik bir konudur. Zaaf biçiminde karşıımıza çıkan sorunlarda sorun kişi değil zaaf olduğuna göre çelişki de burada aranmalıdır. Nasıl ki burjuvazi ile proletarya arasındaki bilinen bir çelişki varsa zaafırlarda da olan durum, burjuva zaaf ile proleter yaşam arasındaki çelişki olarak karşıımıza çıkar. Çelişik şeylerden biri olan proleter yaşam tarzının mücadele edeceği karşıtı da bu durumda doğal olarak zaafı taşıyan kişiliği değil, zaafın yani burjuva alışkanlığın kendisi olacaktır.

Unutmamak gerekiyor ki diyalektik bahsinde burada basitleştirerek anlattığımız, anlatmaya çalıştığımız durum, kavrayışımız arttıkça komplike her durumu daha iyi analiz etmemizi ve daha isabetli sentezlere varmamızı sağlayacaktır. Bu nedenle diyalektiği, onun yasalarını öğrenmek ve bunları yaşamın dinamikliği içerisinde uygulamak hepimizin birincil, asli ödevidir. O kavranılmadıkça ise daha kati olacaktır.

DEĞİŞMEK VE DEĞİŞTİRMEK TEMELİNDE İNİSİYATİF SORUNU

Gerek devrim mücadelesinin bugünkü genel ihtiyaçları gerekse de örgütlülüklerimizin planları, attığı adımlar vs. değerlendirildiğinde inisiyatif alma sorunu ciddi bir şekilde üzerine gidilmesi gereken bir eksiklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Sürecin gerektirdikleri, hedef ve iddialarımız daha fazla yoldaşın daha fazla inisiyatif almasını ciddi bir gereklilik olarak önümüze çıkartmaktadır.

Yaşadığımız darlığı aşmaya, ideolojik, politik, örgütsel sorunlarımızı çözmeye belli bir mesafe kat etmeye çalıştığımız bir dönem yaşıyoruz. Bu çerçevede ilk hedef olarak yakına ama ileriye belirli adımlar attığımız, eksiklikleriyle beraber görece olumlu bir dönem yaşadık. Artık yakına ama ileriye adımlarımızı büyütmemiz, sağladığımız birikimi bir sonraki aşamaya ulaştırmamız gereken bir döneme girmiş bulunuyoruz. Şu anda sağlam ideolojik temeller üzerine oturtmaya çalıştığımız bir örgütlenme çalışmamız ve bunun için çabalayan, belli zaaflarıyla birlikte ciddi samimiyet barındıran bir faaliyetçi yapımız olduğu ortadadır. Ancak hali hazırdaki tarzımızın ve çabalarımızın, çok önemli olsa da samimiyetimizin hedeflerimizi tek başına karşılamayacağı açıktır. Buna paralel olarak da daha fazla çaba, daha fazla irade ve tabii ki daha fazla inisiyatif almaya ihtiyaç vardır.

Örgütlülüğümüzdeki inisiyatif sorununa daha yakından baktığımızda, inisiyatifli belli başlı yoldaşların olduğu ancak bu meselenin kolektife yayılamadığı durumu karşımıza çıkmaktadır. Bu soruna paralel olarak da inisiyatifli yoldaşlarda şefçilik, bireysel çalışma tarzı gibi zaafaların, diğer yoldaşlarda ise kendiliğindenciliğin, liberalizmin, düşünsel tembellik, beklemeçilik gibi zaafaların geliştiğini rahatlıkla görebiliriz. Kişiye veya belli başlı kişilere bağlı faaliyet yürütmenin yaygın olması, inisiyatifli yoldaşların müdahale etmemesi veya edememesi durumunda toplantı, eğitim çalışması veya taktimsel gündemlerle ilgili kitle faaliyeti gibi temel ve rutin işlerin bile yapılamaması birçok alanımızda karşımıza çıkan bir durumdur. Sadece

iş yapma anlamında değil kişiye bağlı bir faaliyet anlayışı örgütlülüğün canlı ve ilerleyen bir organizma olmasını da engellemekte, yoldaşların gelişiminin önünde ciddi bir engel teşkil etmektedir.

Örgütlülüğümüzün eksikliklerine, yanlışlıklarına müdahale etmemek, daha iyisi olsun kaygısıyla hareket etmeyerek karar aşamasından sürecin sonuçlanmasına kadar pasif bir tutum almak daha kolektif ve buna paralel olarak da daha doğru kararlar verilmesini engellemektedir. Uygulama aşamasında da aynı şekilde belli başlı yoldaşlar sorunlarla boğuşmak zorunda kalmakta, daha fazla hata, daha fazla eksiklik ortaya çıkmaktadır. “Ben bir iş verilirse yaparım gerisine karışmam.” gibi bir anlayışla hareket etme durumu müdahale etmek bir yana sorgulamaktan bile uzak duran bir yoldaş yapısına bizi götürebilecek bir tehlikedir. İnisiyatif alamayan yoldaşların müdahale etmemedeki ısrarı, kendiliğindenciliği önemli bir noktadır, ancak tek başına buraya vurgu yapmak doğru değildir. İnisiyatifli yoldaşların da sorunla sık sık uzlaşmaları, bireysel bir çalışma tarzı ile birçok sorumluluğu üzerlerine almaları, yoldaşları teşvik etmek, bu konuda yapıcı eleştiriler yapmak bir yana sorunla uzlaşmaları meselenin bir başka yanını oluşturmaktadır.

Kuşkusuz her yoldaşımızın kültürel özellikleri, sınıf kökeni vs koşulları farklıdır ve bu inisiyatif meselesine de yansımaktadır. Ancak asgari bir politik düzey, asgari bir ideolojik netlik beklentisi, asgari bir inisiyatif geliştirme beklentisini de beraberinde getirmektedir. Farklılıklarımız, geçmiş alışkanlıklarımız artık bir bahane olmaktan çıkmalıdır. Bireyin devrimcileşmesi dediğimiz şey zaten bir yıkma ve yapma işidir, geçmiş alışkanlıklarımız, yetişme tarzımız süreç içerisinde önümüzde bir engel olmaktan çıkmalıdır. Konu özgülünde sık sık karşımıza çıkan bir başka sorun ise özeleştirinin ne olduğunu kavramadaki sıkıntımızla da paralel olarak ortaya çıkan “kişisel yetmezlik” yakınmasıdır. Buna yakınma diyoruz

çünkü “yetemiyorum, inisiyatif alamıyorum, yapamaya-
cağım” tarzında söylemlerin özeleştirisi vermekle bir ilgisi
yoktur. Sorunu örgütlülükte ve örgütlülüğün bir parçası
olarak kendi bünyesinde gelişen bir zaaf olarak görüp
çözüm üretmek çoğu zaman daha zordur. Daha zordur
fakat yapamıyorum demek yerine inisiyatif almamanın
ideolojik sebeplerinin çözümü üzerine gidilmesi her me-
selede olduğu gibi yegane doğrudur.

Farklılıklarımızın, kişisel yetersizliklerimizin etkisi
inisiyatif alıp almama tartışmasını değil, inisiyatifi geliştiren
yöntemlerin tartışılmasını gerektirir. Bu bağ-
lamda elbette parça bütün çerçevesinde sorunu kavramak
için özellikle öne çıkan, daha kronik, daha yaygın inisi-
yatifsizlik nedenlerini incelemekte fayda vardır. Ancak bir
kez daha belirtelim hiçbir neden bizi inisiyatif almamaya,
müdahalesizliğe, kendiliğindencilığe götüremez.

İnisiyatif sorununun bazı yoldaşlarda kendini göste-
ren nedenlerinden daha çok öne çıkan ikisine biraz daha
yakından bakmakta fayda vardır. Bazı yoldaşlarda ciddi
bir düşünsel tembelliğin olduğu gözle görünür bir ger-
çekliktir. Faaliyetin seyri, yoldaşların yapısı, örgütlen-
mede yaşanan sorunlar gibi konularda bu yoldaşlar zor
olanı yapmak yani düşünsel bir yoğunluğun ve bunu ciddi
şekilde verimli kılacak bir araştırma inceleme çalışması-
nın içine girmek yerine kendisinden daha deneyimli ve
daha nitelikli gördüğü birinin müdahalesine başvurmak-
tadır. Böyle bir müdahalenin olmadığı koşullarda da zaten
alandaki çalışmalarda verim, istenen düzeyin çok altına
düşmektedir. Fiziksel tembellik yapma lüksümüz nasıl
yoksa fiziksel tembellikten daha esas olan düşünsel tem-
bellik yapma lüksümüz de yoktur. Düşünsel tembellik
varsa yaptığımız koşturmacanın istediğimiz sonuçları ver-
meyeceği açıktır. Olaylar, kişiler, süreç, sorunlar vs üye-
lerine ayrıntılı düşünmezsek, tespitler yapmazsak derin bir
bakış açısından yoksun ve yüzeysel kalacağımız gerçek-
liği karşımıza çıkacaktır. Düşünmeyen ya da çok yüzeysel
düşünen yoldaşların birçok söylemi, davranışı
inisiyatifli yoldaşından öğrendiği belli başlı ezberlerden
öteye gidememektedir. Çevresindeki insanları örgütleme,
örgütlü yoldaşları zaafı konusunda eğitme, kendi zaaf-
larının üzerine gitme konusunda ciddi bir inisiyatif proble-
mi tam da bu noktada doğmaktadır. Hiçbir yoldaşın
beklemeye, düşünsel yoğunlaşmadan kaçınmaya ve buna
paralel olarak inisiyatif almada eksik kalmaya hakkı yok-
tur. Örgütlenme dediğimiz şey kolektif bir mekanizmadır.
Bu kolektif mekanizmaya dahil olan en yeniden en dene-
yimliye, en nitelikliden en geri düzeydeki yoldaşa kadar
herkesin sorunlara ve çözümlere dair hem düşünsel hem

de pratik bir yoğunluk içerisine girmesi, fikir üretmesi ge-
rekliliği hem bir hak hem de yerine getirilmesi zorunlu
bir sorumluluktur. Bu sorumluluğu yerine getirebilmeye
destek olacak en önemli çalışma ise tabii ki okuma, araş-
tırma ve tartışma faaliyetlerimizdir.

Bir başka durum, kendine güvensizlik zemininde şe-
killenen inisiyatif problemidir. Bazı yoldaşlar politik dü-
zeyleri geri olduğu gerçekliği üzerinden kendilerine
güvenmemektedirler. Elbette yüklenen görev ve sorum-
luluklar politik düzeyimize uygun olmalıdır. Ancak poli-
tik düzey, yerinde saymaması -kitle hareketlenmelerinin
hızla gelişebildiği şu süreçte- sürekli ve sıyrılmaları ile-
mesi gereken bir olgudur. Politik düzeyimizle ilgili yeter-
sizlik kendimize güvenmeme, sorumluluk almama ile

değil tam tersine ilerleme, var olan olumsuz durumumuzu
ileriye taşıma konusunda kendimize güvenme, bunun için
pratik adımlar atma, okuma-araştırma faaliyeti yanında
basitten karmaşığa, hata yapılabileceği gerçeğini de göz
önünde bulundurarak, sorumluluklar yüklenme, sorunun
çözümü için gereklidir. Bazı yoldaşlarda ise politik dü-
zeylerinden kopuk bir şekilde de kendine güven eksikliği
olabilmektedir. Kendine güvensizlik her durumda bir za-
aftır ve çözümlenmelidir ancak bu yoldaşlar kendilerine,
durumlarına ciddi haksızlık ederek kendine
güvenmemektedir. Yapabilecekleri, politik düzeyleri ve
yetenekleri açısından başarabilecekleri işleri de yapmak-
tan kaçınmaktadırlar. Niyet ne olursa olsun fikirlerini, ye-
teneklerini, olanaklarını, müdahalelerini örgütlülüğe ve
buna paralel olarak mücadeleye sunmaktan kaçınmak gibi
bir sonuç ortaya çıkmaktadır.

**Eksikliklerini görmeme, kendini aşırı beğenme
tavrının karşısı olan kendine haksızlık etme, kendini**

diğer yoldaşlara göre geride görme, inisiyatif almanın önünde ciddi bir engel teşkil etmektedir. Bu tarz anlayışlarla hareket eden yoldaşlar daha doğru kararlar alınmasını, daha doğru bir pratik ortaya konmasını sağlamak için müdahale etmek yerine var olan durumu kabullenmekte, kendisini özne olarak görmemekte, buna paralel olarak da yoldaşların geri yanlarıyla uzlaşmaktadır.

En yeniden en deneyimliye, en nitelikliden en alt düzeydeki yoldaşa kadar herkesin sorunlara ve çözümlere dair hem düşünsel hem de pratik bir yoğunluk içerisine girmesi, fikir üretmesi gerekliliği hem bir hak hem de bir sorumluluktur. Düşünsel yoğunluğu eksiklikleri olsa da gerçekleştiren, faaliyete yönelik fikirler üreten yoldaşların fikirlerini paylaşması, bunları daha iyi bir faaliyet için

kolektife sunması, koşulları varsa yapıcı bir biçimde tartışması da sadece bir hak değil önemli bir sorumluluktur. Her devrimcinin eksikliklerini görmesi, önce buradan yola çıkması gerekir ancak her devrimci olumlu yönlerini, yeteneklerini, yapabileceklerini de görmelidir. Örgütlülüğe daha çok katkı sunması için örgütlülüğe azami bir fayda sağlayabilmesi için bu gereklidir. Ancak inisiyatif alırken de buna uygun karar vermelidir. Çok daha fazla veya karmaşık konularda inisiyatif alabilecek, kararlarda ve uygulamada doğru ve etkili müdahaleler ortaya koyabilecekken kendine güvensizlik bu yoldaşları ciddi bir pasifliğe itmektedir.

İnisiyatif sorununun örgütlülüğümüzde yakıcı bir sorun olarak karşımıza çıkmasının kuşkusuz ideolojik sebebi her sorunda olduğu gibi belli bir noktada birleşmektedir. Farklı yoldaşlarda farklı farklı sebeplerle sorun gündeme gelse de esas olan yan elbette problemin özünün devrimci iddiamızla ilgili olmasıdır. Devrim davası-

nın kendisi zaten bir müdahale yani inisiyatif alma, öncülük etme işidir. Devrimciler, komünistler halkı örgütlemek, faşizmi yıkmak, yeni bir sistem kurmak ve bu amaçlar için çeşitli araçlar geliştirmek konusunda inisiyatif almaktadırlar. İnisiyatif almak değil inisiyatifsizlik bir devrimci için normal olmayan bir durumdur. **Bir devrimci her gün her alanda yeniden ve yeniden kendini, yoldaşlarını, örgütlülüğünü kitleleri ilerletmekle yükümlüdür. Bu yükümlülüğü yerine getirmenin yegane yolu inisiyatif almak, irade koymaktır.** Pasif davranmak, başka yoldaşlardan beklemek kapasitemizin çok daha altında bir örgütlenme düzeyine bizi mahkûm etmektedir. Daha fazla yoldaşın inisiyatif alması demek daha fazla iş yapmak, mücadeleyi, örgütlenmemizi daha yoğun ve daha hızlı ilerletmek demektir

İnisiyatif almanın bir devrimci için olmazsa olmaz olması durumu yanında bugün mücadelenin ihtiyaçları da her zamankinden fazla inisiyatif almayı bizlere dayatmaktadır. Darlaşan yapıyı genişletmenin, kitlelere önderlik etmenin yolu budur. Kitleler hızla hareketlenirken, örgütlülüğümüzün bunu göğüsleyebilecek durumdan uzak olduğunu düşündüğümüzde, beklemeçilik gibi bir hataya düşme lüksümüzün olmadığı açıktır. Örgütlülüğümüzün ve mücadelenin gereği olarak görev ve sorumluluk bekleyen değil görev ve sorumluluk talep eden, isteyen, ilerleyen ve ilerledikçe daha karmaşık, daha fazla "yükü" üzerine alan bir yoldaş yapısına ihtiyaç vardır. En zor, en kötü zamanlarda inisiyatif almanın nasıl sonuçlar ortaya çıkardığını birçok şehidimizin hayatını incelediğimizde de görebiliriz. Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın şafak revizyonistlerine karşı mücadelesi, örgüt içi mücadelenin yetersizliği karşısında beklemeçi bir tavra asla düşmeyerek diğer yoldaşlarla birlikte Proletarya Partisi'ni ve Halk Ordusu'nu inşa girişimi... Bunlar inisiyatif almanın, müdahale dediğimiz olgunun çok net örnekleridir. Aynı şekilde Mehmet Demirdağ yoldaş için de benzer bir görüntü karşımıza çıkmaktadır. Darbeden sonra örgütlülük çok ciddi sıkıntılar yaşarken inisiyatifli hareket ederek toparlanma çalışmasına girmesi de yine iyi bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. İbrahim'den, Mehmet Demirdağ'dan verdiğimiz bu örnekler yüzlerceyle çoğaltılabilir. Birçok devrimci ve komünistin, komünist ustaların hayatından örnekler verilebilir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi var olanla yetinmek, beklemek, kendiliğindencilik devrimciliğin doğasına aykırıdır. Devrimciliğin doğasına uygun olansa ilerlemek ve ilerletmek, değişmek ve değiştirmektir; inisiyatif almadan değiştirmek de, ilerletmek de mümkün değildir.

GENÇ KADIN

Hayat kısa
mücadele uzun...

Dört kelebek ateşin gerçek sırrına ulaşmaya karar verirler.

İlk kelebek, ateşin uzağından geçip gelir ve şöyle der:
“Ateş aydınlatan bir şeydir.”

Bu gerçeğin tam bilgisi değildir.

Ve ikinci kelebek ateşe biraz daha yaklaşır döner ve anlatır:

“Ateş ısıtan bir şeydir”

Buda gerçeği anlatmak için eksiktir ve üçüncü kelebek ateşe iyice yaklaşır, alevler kanatlarını yalayıp geçer.

Geldiğinde “işte ateşin gerçek bilgisi” der, “Ateş yakıcı bir şeydir”

Dördüncü kelebek bununla yetinmez. Ateşin çevresinde dolanır, döner, kavrulur ve birden bire ateşin içine dalarak bir an parladıktan sonra, alevlerin içinde görünmez olup gider.

Ateşin gerçek bilgisini anlayan tek kelebektir o.

Ateşin gerçek bilgisini kelebek misali kısa yaşamlarıyla anlatır bize Mirabel kardeşler... Las Maiposas! Yani kelebekler... Özgürlüğü çağrıştıran bu kelime hem onların hem de faşist diktatörlüğe karşı verilen mücadelenin adı olmuştur.

Dominik Cumhuriyeti 1930-1961 yılları arasında Trujillo diktatörlüğü tarafından yönetildi. Fakat bu tarih sadece baskının, zulmün değil, direniş ve mücadelenin de tarihidir aynı zamanda. Yani zulüm ve direnişin, utanç ile onurun, güzelle çirkinin hesaplaşmaya durduğu günün yıldönümü...

Kadın hareketinin coşkulu tarihi iniş çıkışlarla dolu. Kadınlar, tarihin farklı bir sözdizimiyle yazılabileceğini gösterdi. Bambaşka bir anlamlandırmayla kucakladılar tarihin sustuğu anları. Kayıtlarının yutkunduğu, birçok renk ve dokunun öncelik sıralamasına kurban edildiği yerlerini didikleyip tarihi, menkıbeler dizisi olmaktan

çıkardılar. Farklı okudular; farklı okunması için yol gösterdiler. Resmi tarihin erkekler arası kahramanlıklarla örülü yenme yenilme öykülerine kuşkuyla yaklaştılar. Kutsalı sorguladılar. Ve tarihi yazanlardan oldular... Tıpkı Mirabel kardeşler gibi.

25 Kasım, 1981’de Kolombiya’da gerçekleştirilen Latin Amerika Kurultayı’nda özgürlük mücadelesinde katledilen Mirabel kardeşlerin anısına “Kadına yönelik Şiddete Karşı Uluslar arası Mücadel Günü” ilan edildi.

25 Kasım vesilesiyle şiddetin tarihsel sürecine bir göz atalım. “Eski Roma’da erkekler eşlerini dövebilir, boşayabilirdi, zina, toplum içinde sarhoşluk ya da halka açık oyunlara gitmek gibi nedenlerle öldürme hakkına sa-

hipti. 1700'lü yıllarda İngiltere'de yasalar kocaya doğru yoldan ayrılan karısını fiziksel olarak cezalandırma hakkını vermektedir. Bu uygulama 19. yüzyılda ABD'de de yapılmıştır. Kadının aşağılanması, güçler arasındaki eşitsizlik, kadının mal olarak görülmesi, cinsiyetçi rollerin dayatılması, erkeğin saldırgan davranışlarına onay verilmesi kadının ikinci sınıf insan sayılması baskın toplumundaki erkeğe bağımlılığın sürmesini sağlamaktadır. Güç eşitsizliği ve "aile meseleleri"nin karışılması gereken özel hayat sayılmasının yanında sağlık ve adalet sisteminde görev yapanlar da kadına yönelik şiddeti görmezden gelmiştir.”

Mirabel kardeşlerin katledilmesinin üzerinden 50 yıl geçti. 1700'lü yıllardan Mirabellerin kardeşlerin katledilmesine, onların katledilmesinde günümüze kadar kadına yönelik şiddetin son bulmasında önemli bir mesafe kat ettiğimizi söylemek zor. Bugün hala biz kadınlar hayatımızın her alanında, şiddetin her türlüşünün katmerlisini yaşıyoruz.

Biz kadınlar Ademle Havva'dan beri, dünyaya geldiğimiz andan itibaren dışlanmışlığın ağırlığını üzerimizde taşıyoruz. Hatırlayalım, erkek doğmadığımız için üzülmemiş miydi ailelerimiz? “Dizini dövmek istemeyen” babamızdan dayak yiyerek öğrenmedik mi “edep” olmayı! Sonra, sonra evlendirildik fikrimiz bile sorulmadan. Karnımızdan sığa, sırtımızdan sopa eksik olmadı. Bazılarımız gönlünü ailelerinin kendilerine münasip görmediği birine kaptırdı ve “kaderine” karşı gelmek istedi. Cezası ise yüzyıllar önce kesilmişti: Ölüm...

Bazılarımız biraz daha “şanslı” mı acaba? Eğitim görme lüksünden yararlanabilip, ekonomik bağımsızlığını kazanabilenlerimiz yani. Fakat kamu alanında yer alırken suçluluk duygusundan, haddini aşmış olma korkusun-

dan kurtulamadık tarihin hiçbir döneminde. Havva'nın öyküsü Batı'da yüzyıllar boyunca, kadınların eylemleri, hakları ve statülerini kısıtlamak için çıkarılan yasalar ve alınan önlemleri destekleyen bir numaralı belge oldu. Kaç yaşında olursak olalım, dünyanın neresinde yaşarsak yaşayalım kadın olmanın ağırlığını omuzlarımızda hissediyoruz değil mi? Ahlak kavramını bile bizim üzerimizden tartıştırmıyor mu egemenler?

Tarihte en çok dışlanan kategorilerden biri olan biz kadınlar, ataerkil sistemin sürekli ötekileştirilen bir nesnesi haline getiriliyoruz. Aileyi, toplumu ve milleti koruma amaçlı moral gücüne sahip olması beklenen biz kadınlar olduğu gibi, karşıt kavramlar da yine bizde toplanır. Biz kadınlar hem ahlaklı olması beklenen hem de ahlakı bozan yegane varlığımızdır. Cinsiyetten arınmış gibi sunulan “insan” ve “birey” gibi kavramlar kuramda da pratikte de aslında sadece erkeğe işaret eder. Kadınsa insanın (erkeğin) yanındaki aksesuar olarak görülme-kten kurtulamamaktadır.

Biz insanlar ister Doğulu olalım ister Batılı; ister eskilerde kalmış olalım ister terütaze; ister erkek olalım ister kadın, yeryüzündeki herkes için adalet fikri gerçekten herkesi kapsadığı zaman dünyanın dünya olacağı fikri, bol bütçeli, bol keseden nutuklar atan Hollywood filmi senaryosu değildir. Bizler bu rotasından çıkmış katharsis bombasıyla düşlere ya da kabuslara gömülmüş olsak da olmasak da...

Yaşamlarımız gölgeler oyunu halinde devam ederken, sürekli zihnimizin bir köşesinde sorular soruyoruz değil mi? Neden hala kadınlar ekonomik olarak en alt düzeyde yer alıyor? Töre cinayetlerinde kaybediliyor? Emperyalist savaşlarda bedenleri savaş ganimeti gibi görülüyor? Neden toplumsal rolü ve kimliği erkek egemen sömürü düzeninin bir parçası haline gelmektedir? Her şey bu denli bayağılaşmışken, dahası kötünün bayağılığı ile meşruiyet kazanmışken dilimizin ucunda hep bir keşke yok mu? Keşke her şey başka türlü olsa...

Örgütlü ve kültürel şiddet, kadını sürekli yargılanan, ötekileştiren, eksiltten bir nesneye çevirmek konusunda kararlı.

Peki ya biz kadınlar! Biz kadınlar tarihin bizler için yalnız şiddete tanıklık etmediğini aynı zamanda mücadelelenin ve başkaldırının da tarihi olduğunu biliyoruz. Var olanı tersine çevirmenin, baskı ve sindirmeye karşı tek kurtuluşun örgütlü mücadeleden geçtiğini de biliyoruz. Hayat kısa ama mücadele uzun, sürüyor ve sürecek ta ki kadınlar gerçekten özgürleşene kadar...

Komünist Ustalardan Öğrenelim -26

Ekonomi Politik

Lenin'in Katkıları

Marks ve Engels'in ölümünden sonra ekonomi politik, Lenin'in ellerinde ileriye taşınıyordu. Marks ve Engels kapitalizmi daha serbest rekabetçi aşamadayken çeşitli yönleriyle afişe etmişlerdi. Kapitalizmin temel çelişkisi açığa çıkarılmış, eğilimi ve gelecekteki istikameti gösterilmişti. Fakat onların, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmi, emperyalizmin henüz yayılmadığı süreçte, tahlil etmeleri mümkün olmamıştı. Sonrasında Lenin, emperyalizmin siyasi ve iktisadi esaslarını analiz ederek Marksist ekonomi politikliği geliştirecekti.

“Kapitalizmin bu eski aşaması, Marks ve Engels'in artık yaşamadığı, 19. yy. sonu ve 20. yy. başlarında sona erdi. Kapitalizmin düzenli evriminin yerini, sıçramalı, yıkıcı gelişiminin aldığı, kapitalizmin eşitsiz gelişiminin ve çelişkilerinin büyük bir kesinlikle ortaya çıktığı; gelişmenin olağanüstü eşitsiz koşulları altında pazarlar ve sermaye ihracı alanları için mücadelenin, dünyanın ve nüfuz alanlarının periyodik bir biçimde yeniden paylaşımı için periyodik emperyalist savaşları kaçınılmaz kıldığı; kapitalizmin eski aşamasının yerini kapitalizmin yeni aşamasına, emperyalist tekeli gelişme aşamasına bıraktığı dönemdeki kapitalizmin gelişmesinin yeni koşullarını Marks ve Engels'in yalnızca tahmin edebilmiş olmaları anlaşılır bir şeydir. ... Lenin ... Kapital'in temel tezlerine dayanarak... kapitalizmin son aşaması olan emperyalizmi derinlemesine gerekçelendirerek Marksist tahlilini yapmış, kapitalizmin çıbanlarını ve kaçınılmaz çöküşünün koşullarını gözler önüne sermiştir.” 36 — Stalin.

Lenin'in emperyalizm tahlili 'Emperyalizm: Kapitalizmin En Yüksek Aşaması' isimli çalışması nazarınca aşağıdaki gibi özetlenebilir:

“Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda

önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist devletler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.” 37

“Emperyalizm, genel anlamda, kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır. Fakat kapitalizm, kapitalist emperyalizm haline ancak gelişmesinin belirli ve çok yüksek bir düzeyinde, onun temel özelliklerinden bazılarının kendi karşıtlarına

dönüşmeye başladığı ve bütün alanlarda, kapitalizmin daha yüksek bir sosyal ve iktisadi düzene geçiş döneminin bazı öğeleri biçimlenip belirlediği zaman gelebilmiştir. Bu süreç içinde iktisadi yönden esas olan, kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesidir. Serbest rekabet, kapitalizmin ve genel olarak meta üretiminin temel özelliğidir; tekel serbest rekabetin tam karşıtıdır... Aynı zamanda tekellerin içinden çıktıkları serbest rekabeti yok etmediklerini, onun üstünde ve yanında var olmaya devam ettiklerini, böylece son derece keskin, şiddetli sürtüşmelere, çatışmalara yol açtıklarını görüyoruz. Tekel, kapitalizmden daha yüksek bir düzene geçiştir.” 38 “...buradan hareketle, emperyalizmi bir geçiş

kapitalizmi veya daha doğru bir ifade ile can çekişen kapitalizm olarak tanımlamak gerekiyor.” 39

“Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi — bütün bunlar emperyalizme, onu asalak ve çürüten kapitalizm olarak nitelememize yol açan özellikler kazandırmıştır.” 40

“...dağılımın eşitsizliği ve eşit olmayan gelişimi, modern tekeli kapitalizmin dünya ölçeğindeki sonuçlarıdır. Ve bu sonuçlar, bu iktisadi temel varlığını sürdürdüğü, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet devam ettiği sürece, emperyalist savaşların kesinlikle kaçınılmaz olduğunu göstermektedir.” 41

“Emperyalizm, proletaryanın toplumsal devriminin arifesidir.” 42

Lenin tarafından I. Emperyalist Savaşı ve Ekim Devrimi sırasında yapılan bu emperyalizm tahlili bugün bile geçerliliğini korumuştur.

Mao'nun Katkıları

Çin gibi bir ülkede ileriye taşınan sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde Mao, Marksist ekonomi politikası ileriye taşımaktaydı. Çin ekonomisinin yarı-sömürge, yarı-feodal devrimini müşahade eden Mao, tekeli kapitalizmin komprador niteliğini ortaya koymuştu. Kapitalizmin bu farklı türdeki tarifi; komprador bürokratik kapitalizm Mao'nun ekonomi politikası yaptığı bir katkıydı. Bu tür kapitalizm hem feodaliteye hem de emperyalizme bağlı gelişmekteydi. Mao, *Yeni Demokrasi Üzerine* başlıklı ünlü makalesinde yarı-feodal yarı-sömürge üretim ilişkilerini açıklayıp kitlelerin demokratik halk devrimini gerçekleştirebilmeleri için bu ilişkileri parçalamaya davet ediyordu.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşını müteakip süreçte emperyalizm sömürü ve kontrol yöntemlerini değiştirmiş; iktidarı tekeli kapitalist ve feodal sınıflara devretmişti — komprador nitelik gerçekleşmişti. Bunun sonucunda bazı ülkelerde komprador bürokratik kapitalizm ortaya çıkmıştı. Mao önderliğindeki ÇKP bunu şöyle açıklamaktaydı:

“II. Dünya Savaşı sonrası emperyalistler elbette sömürgecilikten vazgeçmiş değillerdi, sadece yeni bir form söz konudur, bu da yeni-sömürgecilerdir. Emperyalizmin artık dolaysız sömürgeci tarzından uzaklaşarak, bazı ülkelerde [neredeyse bugünle aynı] kendilerinin seçip yetiştirdikleri işbirlikçiler eliyle işleyen yeni bir sömürgeci düzene geçmek yeni-sömürgeciliğin belli başlı özelliğidir. Birleşik Devletler'in başını çektiği emperyalistler kukla rejimleri teşvik ederek, askeri üsler tesis ederek hali hazırda bağımsızlığını ilan etmiş ülkeleri, 'federasyonlar'

ve 'topluluklar' kurulmuş ülkeleri köleleştirmekte, kontrol altına almaktadır. Emperyalistler, ekonomik 'destek' veya başka araçlarla, bu ülkeleri kendi üretimleri için bir pazar olarak kullanmakta, hammadde kaynaklarına el koymakta, sermaye ihracını buralara yönelik gerçekleştirmekte, bütün zenginlikleri talan ederek ülke halklarının kanını emmektedirler. Dahası Birleşmiş Milletler askeri, ekonomik ve kültürel baskı uygulayarak bu ülkelerin işlerine müdahale etmek için önemli bir araç olarak kullanılmaktadır. Şayet 'barışçıl' araçlar bu ülkeler üzerindeki hakimiyetleri sürdürmek için yeterli kalmazsa, askeri hükümet darbeleri tertip edilir, yıkıcı eylemlere girişilir hatta doğrudan askeri müdahale ve saldırılar gerçekleştirilir...

“Yeni-sömürgecilik sömürgeciliğin daha tehlikeli daha netameli bir biçimidir.” 43

Revizyonistler SBKP'yi ele geçirip Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonuna başlayınca, Mao rehberliğindeki ÇKP, Lenin'in çalışmalarında ortaya konulan temel ilkelerden hareketle Sovyet ekonomisi ve toplumu ve hakim sınıfını tahlil etti. Sovyetleri sosyal-emperyalist olarak tanımladı — sözde sosyalist, özde emperyalist. ÇKP, tekeli devlet kapitalizmini sosyal-emperyalizmin iktisadi temeli olarak gösterdikten sonra, 'yeni uluslararası ilişkiler' adı altında sunulan yeni-sömürgeciliğe başka bir şey olmadığını teşhis etmişti.

Devam edecek

Dipnotlar

36. Stalin, *Eserler*, Cilt X, sy. 98-99. (*İlk Amerikan İşçi Delegasyonu İle Röportaj*'dan), İng. Baskı, ç.n.

37. Lenin, *Seçme Eserler-İki Ciltlik*, Cilt I, Bölüm 2, sy.525. (*Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması*'ndan), İng. Baskı, ç.n.

38. age, sy. 523-24.

39. age, sy. 566.

40. age, sy. 564.

41. age, sy. 436.

42. age, sy. 441.

43. *Polemik*, sy. 148, (ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN

GENEL ÇİZGİSİ HAKKINDA

POLEMİK – 1963 olarak Türkçe'ye çevirisi yapılmış kitabın İng. baskısından, ç.n.)

G Ö Ç M E N G E N Ç

“Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim!”**“Genç kuşakların söz, karar ve eylem hakkını örgütleyerek ilerle!”**

Toplumsal bir katman olarak biz genç kuşaklar doğamız gereği enerjik, hareketli, sorgulayıcı ve yenilikçiyiz. Ne var ki bizleri sarmalayan toplumsal koşullar, sosyal değerler ve ekonomik-politik ilişkiler bizim üzerimizde ikili bir etki yaratır. Bu etkinin olumlu ve olumsuz yanları vardır. Olumsuzluklar ve olumluluklar biz genç yığınlar tarafından sürekli sorgulanır. Özellikle özgürlük, adalet ve hak arayışları biz gençleri politik sorgulamalara yönlendirir.

Genç kuşaklar olarak kendimiz için özgürlük, adalet ve hak arayışı içindeyken, aynı şeyleri bütün toplum için talep etmek gerektiğini öğreniriz. Bu aşamadan sonra toplumsal verili koşullara artık itiraz etmeye başlarız ve kendimizi toplumu değiştirme girişimi içinde buluruz. Toplumsal koşulların değişmesi üzerinden kendi özgürlüklerimizin de kalıcı biçimlerde ilerletileceğini ancak örgütlü mücadele içinde öğreniriz.

Örgütlü mücadele bizler için ilk başlarda zor, zahmetli ve kısıtlayıcı gelse de, zaman içinde örgütlü mücadelenin birleştirici, bütünleştirici ve kazandırıcı olduğunu kavrarız. Toplumsal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri önemli bir aşama olarak içinde demokratik hakların kazanılması, korunması ve geliştirilmesinin gerekliliğini öğreniriz.

Lakin kapitalist toplumun egemen sınıfları ‘söz, karar ve eylem hakkı’ımızı örgütlü ve toplu olarak ifade etmemizi engellemek ve bastırmak için bin bir türlü hile, entrikaya ve hatta şiddete başvurmaktan geri durmazlar.

Sermayenin saltanatı sömürü, talan, eşitsizlik ve baskı üzerine inşa edildiği için, biz gençlere yönelik hak gaspları temsil ettiğimiz sınıf gerçekliğine bağlı olarak biçim alır. İşçi, emekçi, köylü, küçük üretici, esnaf, aydın ve memur kesimlerden gelen gençler isek söz, karar ve eylem hakkımız anayasalarla, uygulama yasalarıyla, iktidar erlerinin şiddetiyle engellenir.

Göçmen ve göçmen kökenli genç vatandaşların sorunları toplumsal sorunlardan bağımsız ele alınamaz. Göçmenler de halk içindeki katmanların ve sınıfların ezilmişliğinden ve baskı altına alınmasından paylarına düşeni alırlar. Lakin göçmen gençler ve göçmen kökenli gençler olarak özel bir ayrımcılığa daha maruz kalırız. Nedense istihdam, eğitim, öğrenim, sağlıklı yaşam ve zenginliklerden payımıza çok az düşer. Adeta üçüncü sınıf insan muamelesi görürüz.

Bu durum emperyalist-kapitalist sistemin dünyamızda yarattığı sosyal tahribatların bir sonucudur. Sömürü, baskı, şiddet, eşitsizlik, savaşlar, insanın kendi doğasına yabancılaşması bütün bunlar sistemsel meselelerdir.

Demokratik gençlik örgütlenmesi olarak söz, karar ve eylem hakkımızı savunmak ve geliştirmek için üretken bir mücadele içinde olmalıyız. Hayatın her alanında bu haklarımızın bilincinde olarak hareket etmeliyiz. Bizi dizginlemeye, enerjimizi köreltmeye yeltenenlere karşı atılğan bir mücadele içinde olmalıyız.

Bize ‘altın kafes içindeki tüketim budalası bir tutsak’ olmayı dayatan ve buna karşı geliştirilen örgütlü özgürlük kavgamızı bastırmak isteyenlere karşı militan bir mücadele içinde olmalıyız. Sömürülen işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının haklı mücadelelerini birleştirmek ve büyütme için cesur bir kavga insanı olmalıyız.

İşte bu nedenle;

Söz, karar ve eylem hakkımızı örgütleyerek ilerlemek için; YDG saflarında daha güçlü birlikler yaratmak amacıyla cesur, üretken, atılğan ve militan mücadele içinde olalım.

Politik mücadelede, örgütsel mücadelede, toplumsal/sosyal mücadelede ve hayatın pratiği içinde söz, karar ve eylem hakkımıza sahip çıkalım ve bu hakları bizzat örgütlü mücadele içinde geliştirelim.

ATİK – YDG Merkezi Yönetim Kurulu

MİZAH

HALUK ZORUS EVMEZ

Merhaba sevgili gençler,
Bir süredir yaşam felsefem gereği tembellik hakkımı kullandığım için sizlerle birlikte olamadım. Malum oldukça yoğun

gündemlerle harmanlanan bir süreç de bu dönemde geride kaldı ama ben sizlerden ayrı kaldığım dönemde elimde gitarla "Akdeniz akşamları" söyleyerek tatil yörelerimizin kumsallarını arşınılıyordum. Derseniz ki tatile doydun mu? Hayır, efendim doyamadım. Yaş kemale erince insan hep tatil yapma arzusuyla yanıp tutuşuyor.

Evet, sevgili gençler malumunuz CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun boyundan tutalım da Sayın Başbakan'ın havuzlu villasının kiralık olup olmadığına değin ülke gündemini ziyadesiyle meşgul eden bir sürü konu arasında Anayasa Referandumunu daha geçirdik. Daha önce de söylediğim gibi ülke gündemine ilişkin sakıncalı siyasi konularda yorum yapmayı pek sevmiyorum. Açıkçası şu boy ya da havuzlu villa meselelerinin de bu tehlike kapsamına girip girmediğinden pek emin değilim. Ancak referandum konusunda fikrimi sizlerle paylaşmak dileğindedim. Temmuz ve Ağustos ayları boyunca çeşitli gazeteler bildiğiniz gibi ünlülerin referandumda evet mi yoksa hayır mı vereceği konusunda uzun yazı dizileri hazırladılar. Tirajı iyi bir-iki gazeteden ben de röportaj teklifi aldım lakin bildiğiniz gibi çok gözönünde olmayı sevmediğimden bu teklifi kibarca geri çevirdim. Bu vesileyle referandumda hangi oyu verdiğimi ilk kez size açıklıyorum.

Benim anlamadığım konu, referandumu neden herkesin 12 Eylül darbesinden tartıştığı. Yani bu anayasa değişikliğinin 30 sene öncesiyle ne gibi bir alakasının olduğunu anlayabilmiş değilim.

Diğer yandan memurlara ilişkin yapılan düzenlemeler de açıkçası beni ilgilendirmiyor. Rahmetli amcam zamanında bana bir devlet dairesinde memurluk işi ayarlamıştı. O zamanlar böyle KPSS gibi sınavlar yoktu. Yani anlayacağımız işimiz daha kolaydı. Mesela ben bu KPSS işini hala anlayabilmiş değilim. 10 tane KPSS çeşidi varmış. Gerçekten de siz gençlere acıyorum doğrusu. Neyse efendim konumuza dönecek olursak rahmetli amcamın ayarladığı memurluğu, hatırladığım kadarıyla iki nedenden kabul etmemiştim. Birincisi, hayli düzenli bir iş olan memurluğa ayak uyduramayacağımı bilmemdi. Her sabah erkenden kalk, yollara düş, çalış falan filan. Hem ayrıca kaytarma şansın da yok. O nedenle en güzel serbest meslek erbabı olmak. Memurluğu reddetmemin ikinci nedeni de amcazademle aramızda çıkan hafif bir mü-

nakaşa olmuştu. Aynı kıza aşık olduğumuz için çıkan bu tartışmanın neticesinde amcazademle küstüğümüz için amcamın ayarladığı memurluk işini kabul etmemiş, kibarca reddetmişim.

Velhasıl hayatımda hiç memur olmadığım için beni bu memurluk düzenlemesi de pek alakadar etmiyor açıkçası. Öte yandan HSYK'nın yapısı tartışmasından da vallahi billahi hiçbir şey anlamış değilim. Ancak tüm bunlara rağmen "değişimde şer olmaz" dürtüsüyle referandumda evet oyu kullandım.

Neyse gençler lafı çok uzatmayayım. Aslında size biraz dargın olduğumu söylemek istiyorum. Atlayıp Malatya'ya gidiyorsunuz, kasa kasa kayısı topluyorsunuz ama beni unutuyorsunuz. Bir kasa kayısıyı bana çok gördüğünüz için esefle kınyorum sizleri. Daha gönderseniz de almam artık. Bu nedenle Malatya maceranızı ballandıra ballandıra anlatsanız da nafile. Zaten ben sizin durumunuzu, ahvalinizi çözdüm artık. Her yaptığınız işi şatafatla ilan ediyor ama iş azıcık menfaate gelince kimseye zırnık koklatmıyorsunuz. Bunun dilimizde karşılığı kuru gürlütüden başka bir şey değildir.

Şu yaz mevsiminde ne sizin Malatya maceranız ne de Güney Afrika Dünya Kupası vallahi zerre kadar keyif vermedi bana. Bu Güney Afrika meselesi açıkçası daha çok canımı sıktı. Dünyaca ünlü o kadar futbolcunun keyifsiz oyunları yetmezmiş gibi bir de şu vuvuzela zımbırtısı başımı ağrıttı turnuva boyunca. Hele de büyük bir aşkla taraftarlığımı yaptığım Kuzey Kore'nin gruplardan çıkması bir yana oynadığı üç maçta da kaybetmesi işin tuzu biberi oldu. Hepsinin affederdim de Portekiz'den yedi gol yemelerini nasıl izah edecekler çok merak ediyorum. Bence Kuzey Kore'ye döner dönmez ifadelerinin alınması eleştirilecek değil olumlanacak bir olay. Açıkçası en büyük korkum bu vuvuzelanın Türkiye liglerine de sirayet etmesi. O takdirde en büyük zevkim olan futboldan da sanırım uzak durmaya başlayacağım.

Evet, sevgili gençler satırlarıma artık son veriyorum. Yarın sabah New York'a gideceğim için daha hazırlanmam gerekiyor. New York'tan başlayarak ABD'nin çeşitli şehirlerinde bir süre dolaşacağım için süresini bilmediğim bir zaman dilimi boyunca da sizlerden ayrı kalacağım. Yani bu yazıyı bir nevi geçici bir veda mektubu olarak da düşünebilirsiniz. Tüm bu nedenlerden kaynaklı maillerinize ve facebook mesajlarınızla arkadaşlık isteklerinize de cevap veremeyeceğim. Hepinizden şimdiden özür dilerim. Öğütlerimi tutmayı unutmayın ve sağlıklı kalın.

YDG 4. KÖY ÇALIŞMASI GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Üretimin kendisi devrimci gençlik için en iyi eğitim alanıdır. Üretime yaklaşım, ürüne yaklaşım, belli bir disiplin dahilinde kitleye yaklaşım, kolektife yaklaşım, yoldaşlara yaklaşım vb. birçok öge son köy çalışmamızın da göstermiş olduğu gibi başlı başına birer eğitim konusu ve öğretmen işlevi görmüştür. Bu saydıklarımız aynı zamanda böylesi çalışmalar açısından devrimci duruşun da kriterleri arasında sayılabilir.

YDG 4. KÖY ÇALIŞMASI

GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Yaz süreci çalışmaları için YDG 4. Konferansının da belirlediği ve süreklileştirmeye çalıştığı köy çalışmalarımızın dördüncüsünü bu yıl 22 Temmuz-13 Ağustos tarihleri arasında, Malatya Hekimhan'da gerçekleştirdik. 2005'teki ilk köy çalışması deneyimlerimizden bu yana köy çalışmalarının hem genel devrimci gençlik hareketi açısından hem de özel olarak YDG açısından önemli bir yerde durduğu ve ileriye doğru atılmış mütevazı birer adım olduğu söylenebilir. Ayrıca bu türden çalışmalar, örgütümüzün temel bir örgütlenme alanı olan köylü gençliğin daha yakından tanınması ve çeşitli bağların geliştirilmesi açısından olumlu bir yerde durmaktadır ve şimdiden çeşitli olanak ve perspektiflerin gelişmesine hizmet etmektedir. Geçmiş köy çalışması deneyimlerimizden yola çıkarak gerçekleştirdiğimiz her yeni köy çalışması bir öncekinin birikimlerinin üzerine yenilerini eklediğimiz ve daha nitelikli çalışmalar çıkarmaya çalıştığımız bir biçime bürünmektedir.

Genel olarak gerçekleştirdiğimiz köy çalışmalarının amacı, örgütümüzün dönemsel ihtiyaçları doğrultusunda içe dönük çeşitli hedeflerin yanında yoldaşlarımızın üretim sürecine katılmaları, emekçi halkımızın günlük yaşantısını daha iyi tanımaları, üretim sürecinin içerisinde sömürüyü pratik olarak kavramaları, bölgesel tahliller, kitle çalışması vb. hedefleri de barındırmaktadır. Bir diğer yandan bu çalışmalar kolektif çalışmanın ve üretimin en güzel örneklerini doğuran, örgütümüzün belli başlı alanları arasında çeşitli deneyim aktarımlarının gerçekleşmesini sağlayan, örgütümüzün belirli politik amaçlarının daha net kavranmasını ve çeşitli politikalarının ise tartışmalar ve araştırmalar yoluyla derinleştirilmesine hizmet eden olanaklar sunmaktadır. Köy çalışmalarımızın en önemli kazanımlarından bir diğeri de elbette devrimci bir gençlik örgütünün faaliyetçilerinin küçük burjuva yaşamdan gelen çeşitli özelliklerini daha yakından görmeleri ve bu zaafın aşılması konusunda gerçekleştirilen iradi tutumdur. Bu ne-

denle YDG köy çalışmalarına katılan YDG'lilerin büyük bir çoğunluğu özellikle öğrenci gençlik kökenli yoldaşlar olmaktadır.

Üretim kendisi devrimci gençlik için en iyi eğitim alanıdır. Üretime yaklaşım, ürüne yaklaşım, belli bir disiplin dahilinde kitleye yaklaşım, kolektife yaklaşım, yoldaşlara yaklaşım vb. birçok öge son köy çalışmamızın da göstermiş olduğu gibi başlı başına birer eğitim konusu ve öğretmen işlevi görmüştür. Bu saydıklarımız aynı zamanda böylesi çalışmalar açısından devrimci duruşun da kriterleri arasında sayılabilir.

Bu değindiğimiz konuların referansında bu yıl gerçek-

leştirdiğimiz köy çalışmamızın ayrıntıları daha net anlaşılacaktır. Belirtilen hedeflerin dışında çeşitli özgünlükler ve örgütümüzün yoğunlaştığı diğer çalışmalar (İşçi Çalışmaları, Dersim festivali) göz önüne alınarak YDG'nin dokuz farklı alanından yoldaşların katılımıyla geçmiş iki köy çalışmamızın da yapıldığı Malatya'nın He-

kimhan ilçesindeydik bu yıl da. Yani kayısının vatanında...

Öncelikle köy çalışmasını gerçekleştirdiğimiz bölgenin belli başlı özelliklerine değinmekte fayda olacaktır. Daha önceleri belirttiğimiz gibi iki köy çalışmamızı gerçekleştirdiğimiz bölge, genel olarak Türk-Alevi köylerin yoğunlukta olduğu ve Kemalizme sempatiyle bakılan aynı zamanda çeşitli devrimci, ilerici çevrelere de yoğun bir ilginin olduğu bir bölge durumunda. **Akınar Çağlar ve Muharrem Yigitsoy** yoldaşların yürüttüğü faaliyet üzerinden ciddi bir etkinin olduğu bölgede neredeyse gençlerin % 60-70'nin YDG'ye sempati duyduğu köyler de mevcut.

Bölge halkının Kemalizme yoğun bir ilgisinin olması gerçekliği genel olarak Alevi emekçilerin Kemalizme ilişkin yanılığısından kaynaklanmaktadır. Bu durumla beraber köy çalışması süresince edindiğimiz gözlemlerden de yola çıkarak rahatlıkla söylenebilir ki bölge halkının büyük bir çoğunluğu sistemden umudunu ya da beklentisini yitirmiş,

fakat güçlü bir alternatif bulamadığı için yüzünü sistem partilerine dönmüştür. Bu durumu ise “kötünün iyisi” seçimiyle dile getirmektedir. Diğer yandan genel olarak geçimini kayısı ve ceviz üretiminin yanı sıra hayvancılık ile sağlayan köylüler ekonomik sıkıntı ile boğuşmaktalar. Ürün toplamak için birçok aile işçi çalıştırmak zorunda olsa da üründen edinilen gelir çok sınırlı olmaktadır. Bu durum doğal olarak çelişkileri derinleştirmektedir. Bölge halkının bu özelliğini bilmemiz ve özellikle YDG'nin etkisinin yoğun olduğu bir köyde çalışmayı örgütleyecek olmamız hem heyecanımızı artırmış hem de farklı bir sorumluluk daha yüklenmemizi sağlamıştı...

Bu duygularla, önceki çalışmalardan da edindiğimiz tecrübeler ışığında köy çalışmamızın genel hedefleri doğrultusunda bir program çıkarılmış ve böylelikle çalışma fiili olarak başlatılmış oldu.

Köy çalışmalarımızın en önemli kazanımlarından bir diğeri de elbette devrimci bir gençlik örgütünün faaliyetçilerinin küçük burjuva yaşamdan gelen çeşitli özelliklerini daha yakından görmeleri ve bu zaafların aşılması konusunda gerçekleştirilen iradi tutumdur.

Çalışmanın Amacı, Ele Alınışı

Kitle çalışmasının önemli fakat tali bir amaç olarak ele alındığı çalışmamız, esasta içe dönük bir çalışma olarak örgütlendi. Örgütümüzün özellikle son bir yıldır gündemine aldığı belli konularda eğitim çalışmalarının yanı sıra çalışmaya katılan tüm yoldaşların aynı zamanda üretim süreci içerisinde hem kendilerini hem de sömürü sistemini daha net kavramalarını sağlamak amacı daha birçok yan hedefken esasa alınan içe dönük hedeflerdi. Ayrıca bu yılki çalışmamızın özel bir yanı ise alanlardan katılan tüm yoldaşların politik deneyimlerinin nispi anlamda daha ileri olması çalışmanın verimi ve belirlenen hedefleri de etkileyen ana unsurlardan biri oldu.

Yukarıda kısaca belirttiğimiz gibi böylesi çalışmalarda esas olarak üretimin kendisi ve var olan kolektifin iş disiplinine ayak uydurması başlı başına en önemli eğitimin kendisi olmaktadır. Bu temelde çalışmamızın verimini en üst seviyede tutacak ve çok yönlü olarak üretimde bulunmamızı sağlayacak şekilde günlük yaşantımızın örülmesi için her çalışma gününü asgari çerçeveleriyle çizecek bir program oluşturuldu köy çalışması kolektifince. Bu program günlük yaşam içerisinde iş saatleri, molalar ve akşamları yapılacak eğitim çalışmalarını belirlemek ve dinlenmeden beslenmeye kadar her konuda belirli bir di-

siplin içerisinde hareket etmeyi sağlamaya dönük gerçekleştirildi. Bu şekilde kalkış saati olan sabah 06.00'dan yatış saati olan 00.00'a kadar geçen günlük yaşamımız köy çalışmasının başından sonuna kadar yoğun bir iş temposunun yanı sıra yoğun bir politik üretime ve renkli, eğlenceli ve geliştirici bir biçime bürünmüş oldu.

Komisyonlar

Belirlenen günlük programla birlikte çalışmamızın her anının daha örgütlü geçmesi amacıyla çeşitli komisyonlar ve özel görevliler başta belirlenmiş ve yine çalışmanın ilerleyen günlerinde pratikten çıkardığımız dersler ışığında çeşitli eksikliklerin giderilmesi amacıyla yeni görevlendirmeler de yapılmıştır. Günlük temizlik ve yemek işleri için her gün dönüşümlü olarak bir kişi olmak şartıyla nöbet sistemi belirlendi. Köy çalışmasının her açıdan öğretici olması için yemek yapmayı bilmeyen yoldaşlar bilen bir yoldaşla birlikte görevlendirilmiş ve nöbet sistemi, çalışmanın ilk günlerinde böyle ikili bir şekilde sürdürülerek sonraki günlerde bu ihtiyacın da ortadan kalkmasıyla bir kişiye düşürüldü.

Köy çalışması sorumlu komisyonu, kadın komisyonu, nöbetçi komisyonu, kültür sanat komisyonu ve yayın komisyonu kurularak çalışmaya katılan tüm yoldaşların en az bir komisyonda yer alması sağlandı. Böylelikle çalışma boyunca kolektif iradeyi en iyi şekilde hissetme ve örgütlü yaşam içerisinde örgütlü durmak ilkesine hayat vermeye çalıştık. Komisyonlarımızdan bazıları kısaca şu amaçlarla kuruldu:

Kadın komisyonu: YDG'nin son yıllarda ezilen cinsiyet sorunu konusunda attığı adımların paralelinde kurulan komisyonumuz çalışma süresince kadın sorunu temelinde öne çıkan sorunları gündemleştirme ve ataerkil eğilimlerle mücadele etme ve ayrıca çalışmaya katılan kadın yoldaşların örgütümüzün bu alandaki politikalarına ilişkin daha derinlemesine tartışmalar yürütmeleri amacıyla kuruldu.

Kültür-Sanat komisyonu: Çalışma süresince çeşitli etkinlikler düzenleme ve çeşitli üretimlerde bulunmanın yanı sıra ayrıca bölgenin kültürel özelliklerini araştırmak amacıyla kuruldu.

Yayın komisyonu: Yayınların ve kitapların, notların takibi, okutulması ve çeşitli araştırma ve röportajların gerçekleştirilmesi amacıyla kuruldu.

Komisyonların amaçları ve sorumlulukları üzerine ilk günlerde net bir kavrayış oluşmamış olsa da sonraki günlerde yapılan toplantı ve eleştiri-özeleştiri üzerinden komisyonlarımız toplantılar alma, olanaklar üzerinden çeşitli etkinlikler gerçekleştirme, sistemli önerilerde bulunma ko-

nularında belli başlı adımlar atmışlardır. Kültür-Sanat komisyonumuz çalışmanın ilk günlerinden son günlerine kadar bir pano kurma gündemiyle sürekli hareket etmiş olsa da bunu bir türlü başaramamış fakat çalışmanın ilk günlerinde Çiğdem ve Ferdi yoldaşları anma etkinliği düzenlemiş ve bir şiir dinletisi sunmuştur. Ayrıca komisyon çalışma boyunca çeşitli yöresel atasözlerini de biriktirmiştir. Yine komisyona rağmen köy çalışmasının sonlarına doğru çalışma kolektifi bir köy çalışması türküsü hazırladı. Fakat komisyon kolektif olmasa da, üyelerinden bir yoldaşın çalışmanın sonlarına doğru özel atağı sayesinde köy çalışmasının komik anlarından bir derleme hazırlamayı başarmıştır.

Yayın komisyonumuz önceleri görevini sadece akşam yapılan eğitim çalışmaları için kalem ve defter getirme ve geri götürme üzerine kurmuş olsa da; çalışma ilerledikçe görevinin karmaşıklığını kaldıramamış ve komisyonu daha önceden sigara istikakını yönetmekle görevlendirilmiş ve görevini “başarılı” bir şekilde sonlandıran bir yoldaşı da komisyona katarak güçlendirme yoluna gitmiştir. Ancak yine de komisyonumuz karmaşanın üstesinden tam olarak gelememiştir. Çünkü özellikle molalarda kitap ve süreli yayınlarımızı okutmakla görevli olan komisyonumuz, üyelerinin çoğunun kestirme sendromuna tutulmaları ile bu karmaşayı bir kaosa dönüştürmüştür. Bu komisyonumuz da çalışmanın sonlarına doğru ani bir atağa kalkışmış ve çeşitli videolar, fotoğraflar üzerinden A/P materyalleri toplamış yine yaptığı birkaç röportaj ile göz doldurmuştur. Ayrıca komisyonumuz defter, kitap ve kalem getirip götürme ve bunları muhafaza etme sorumluluğunu şaşırtıcı bir istikrarla çalışmanın sonuna kadar yerine getirmiştir.

Kadın komisyonumuz; çalışmanın ilk günlerinde başarılı bir hamle yapmış ve ilk toplantısından diğer komisyonların aksine sistemli ve uygulanabilir önerilerde bulunmuştur. Örneğin kadın yoldaşların inisiyatiflerinin gelişimi açısından çavuşlukla ilgili pozitif ayrımcılığa tabi tutulmaları ve önceliğin onlara verilmesi gerektiği önerisi kolektif tarafından coşkuyla karşılanmış ve verimli sonuçlar ortaya çıkmıştır. Yine yük taşıma, kasa kaldırma, islim işlemi ve ağaç silkeleme gibi işlere erkek yoldaşların, toplama ve serme gibi işlere ise kadın yoldaşların yoğun bir rağbet göstermeleri komisyonumuzun da yardımıyla kolektifçe tartışılmış; pratikte bu durum büyük oranda tersine çevrilmiş, fakat çeşitli anlaşmazlıklar varlığını korumuştur. Kadın komisyonumuz kolektifle yaşadığı bu birkaç anlaşmazlık ve diğer birkaç konuyla ilgili çeşitli toplantılar almış fakat bu toplantılardan kolektifi aydınlatacak ve köy çalışmasında var olan ataerkil zihniyete ölümcül darbeler indirecek sonuçlar pratiğe döküle-

miştir ne yazık ki... Çünkü bu toplantıların sonucu halen bir sır olarak kalmayı başarmış durumdadır.

Nöbet komisyonu çok sıkıntılı bir işle uğraşmamış çünkü ev sahibi anamız yemek işlerini ve diğer işleri büyük oranda çözüme bağlamış durumdaydı. Sorumlu komisyon ise ciddi bir kolektif çalışma dersi vermiş oldu bizlere; öyle ki çalışmanın ilk günü açıklanmış olmasına rağmen, çalışmanın ortalarına doğru alınan eleştiri-özeleştiri toplantısında sorumlu komisyona üye olan bir yoldaşın diğer birçok yoldaş tarafından bilinmediği ortaya çıkmış oldu.

Mizahi bir dille belirtmeye çalıştığımızın aksine, komisyonlarımız -çalışma boyunca belli aksaklıklar ortaya çıksa da, çalışma kolektifince, nesnel koşulların da etkisiyle köy çalışmasının en zayıf yanlarından biri olarak değerlendirilse de- önemli oranda çalışma bütünü içerisinde işlevli bir yerde durmuşlardır.

Eğitim Çalışmaları-Eleştiri Özeleştiri

Merkezi olarak belirlediğimiz felsefe konusunda bilgiye ulaşma yöntemi ve diyalektik üzerine konuları ve örgüt bilincini ise, “eksiklerimiz görevlerimizdir” şiarı, “alancılık, militanlaşma ve kolektif çalışma üzerine” alacaktık. Bu konulardan kolektif çalışma başlıklı EÇ konumuz hariç diğerleri verimli ve üzerinde derinlemesine durarak tartıştığımız konular oldu. Eğitim çalışmalarımızda uyguladığımız yöntem, hem tüm yoldaşlarımızın aktif bir şekilde katkıda bulunmalarını sağlamış hem de zor gibi görünen çeşitli konularda asgari bir hazırlıkla sunumlar yapabileceğimizi gösterdi.

Eğitim çalışmaları köy çalışmamızın en verimli ayağını oluşturmuş oldu bu yanı sıra. Özellikle felsefe eğitim çalışmalarında somuttan tartışıyor oluşumuz, örneğin kayısının toplatılmasından, iş sırasında önümüze çıkan aksiliklere kadar diyalektiğin yasalarını incelememiz, uyguladığımız yöntemle birlikte daha verimli tartışmalar yürütmemizi sağladı.

Bunun dışında eleştiri-özeleştiri toplantılarının da her biri başlı başına bir eğitim çalışması işlevi görmüş oldu. Biri çalışmanın ortasında diğeri sonunda olmak üzere iki değerlendirme ve genel eleştiri toplantısı, bir de üç güne yaydığımız ve yine yöntem olarak yoldaşlarımızın hem kendilerini hem de kolektifteki her bireyi rahatlıkla teker teker eleştirdiği toplantılar gerçekleştirdik. Bu toplantının çalışmanın ortasında olması ve toplantının ardından çeşitli konularda eleştirilen neredeyse bütün yoldaşların eleştirildikleri konularda çeşitli adımlar atması önemli bir olumluluk oldu. Eleştiri-özeleştiri ve eğitim çalışmalarımızın kendisi yoldaşların kendilerini ve birbirlerini tanımada ve

eksikliklerinin üzerine gitmede nasıl bir yöntem deneyecekleri konusunda ciddi bir perspektif ortaya koymuş oldu.

Kitle Çalışması

Tali bir amaç olarak ortaya koyduğumuz fakat bu tali amaçlarımız içerisinde en fazla önemseydiğimiz konu olan kitle çalışmasında tatmin edici sonuçların ortaya çıktığını söylemek zor olacaktır. Özellikle nesnel koşulların etkisi üzerinden sıkıntılar yaşansa da yer yer açığa çıkan çeşitli olanaklar da değerlendirilemedi. Fakat bunun yanında birçok gençle yakın ilişkiler geliştirmiş, çalıştığımız tarlaya davet edilen arkadaşlar ile yapılan sohbetler ve bu konuda ortaya çıkan olanakların değerlendirilmesi üzerinden bir kitle çalışması yürütmüş olduk. Yer yer çalışma kolektifinin eksiklikleri ortaya çıkmış olsa da esasta genel kitle üzerinde çalışmamızın kendisi çok olumlu bir sonuç doğurmuş oldu.

Genel Olarak

Tüm bunlarla birlikte kolektifin nitelikli oluşu ve özellikle ciddi bir irade sergilemiş olması köy çalışmasının genel verimini ve niteliğini yükseltmiş oldu. Çalışmamızın ilk günlerinde birçok yoldaş ilk kez bir işte çalışıyor olmasından kaynaklı ciddi bir biçimde zorlanmıştır. Fakat hiçbir yoldaş kolektifin gerisine düşmemiş aksine devrimci iradenin ciddi ve güzel örnekleri açığa çıkmış, bütün yoldaşlar birkaç gün içinde adapte olmayı başarmıştır. Elbette tembellik ve öğrenci yaşamından gelen çeşitli alışkanlıkların, ayrıca köy yaşamına ayak uydurmada öne çıkan zorlukların yarattığı çok renkli görüntüler, eğlenceli ve öğretici pratikler de açığa çıkmış oldu. Çalışmanın başında tam bir “şehirli” olan bazı yoldaşlar çalışmanın sonlarına doğru tam birer “köylü” olmayı başardılar.

Böylesi olumlulukların açığa çıkmasına neden olan ana durum kolektifin ruhunun çalışmanın başından sonuna kadar yakalanmış olmasıdır. Çalışmanın ilk günlerinde farklı alanlardan gelmiş olan ve birbirlerini az tanıyan ya da hiç tanımayan yoldaşların hızlı bir kaynaşma yakalamaları, ayrıca deneyim aktarımı ve yoldaşlarımızın birbirlerini tanımalarını sağlamak için iki günde bir değişecek şekilde iki kişiyi birbirine yakın arkadaş seçtik. Fakat isimlendirme konusunda bir çözüm bulamadık önceleri. Fakat okurumuz da olan yaylacı bir arkadaşımız bizi ziyareti sırasında sürekli “kirik” şeklinde bir hitap kullanması ilgimizi çekmiş ve anlamını öğrendiğimiz kirik kelimesi

günlük yaşantımızın vazgeçilmezi halini almış oldu. **Kirik, çok yakın dost, yaren, candan arkadaş anlamlarına gelen yöresel bir hitapmış. Böylelikle iki günde bir değişecek şekilde kirikler seçmiş olduk.** Bu durum kolektifteki yoldaşların birbirlerini daha iyi tanımalarını ve kaynaşmalarını ayrıca farklı alanlarla ilgili yoğun bir bilgi ve deneyim alışverişi olanağını sağlamış oldu.

Bir diğer anlatılması gereken konu ise çavuşluk olmasıdır. Kayısı işinde çalışan mevsimlik işçilerin hemen hepsi bir çavuş aracılığıyla gelirler kayısıya ve çavuş, onların iş sırasındaki sorumlusu durumundadır. Ayrıca yevmiyelerinden de kesintiye gider. Bizler de her gün değişecek şekilde elbette yevmiyelerimizden kesmemek şartıyla bir yoldaşımızı çavuş ilan ettik. Amaç çalışmaya katılan tüm yoldaşların inisiyatif almalarını sağlamak ve bu konuda

eksiklikleri olan yoldaşların eksikliklerini daha iyi görmelerini ve deneyim kazanmalarını sağlamaktı. Özellikle kadın komisyonunun önerisi üzerinden şekillenen kadın yoldaşlara öncelik tanınması, kadın yoldaşların çavuşlukta ve inisiyatif almada önemli adımlar atmasına hizmet etti. Bu durum elbette diğer tüm yoldaşlar için de geçerli bir konu oldu.

Böylelikle inisiyatif almaktan eğitim çalışmalarına, kolektif çalışmadan düzenli ve disiplinli yaşamaya, eğitim çalışmalarını konularından eleştiri özeleştirici kültürümüze, kitle çalışmasından üretim süreci içerisindeki sömürüye, çeşitli sunumlar yapmaktan, yemek yapmayı öğrenmeye kadar katılan tüm yoldaşlar ve elbette örgütümüz adına çok verimli bir çalışma geçirmiş olduk. Birçok devrimci gençlik örgütünün tatil kampları düzenleyerek geçirdiği yaz sürecinde YDG'nin işçi ve köy çalışmaları; büyütülmesi ve derinleştirilmesi gereken birer mütevazı adımdır

Köy çalışmamızdaki eğitim çalışması yönteminiz

“Bilmeden inanan kimse kolayca başka bir etkilenim altında kalıp doğru yoldan sapabilir.”

Çevremize baktığımızda birçok insanda bu söylemin geçerli olduğunu görürüz. Devrimciliğe sempati duyan birçok genç ya sistemin siyasi, ideolojik, kültürel vb saldırılarından etkilenerek örgütlü mücadeleye adım atmakta, sıkıntı yaşamakta veya devrimci enerjileri reformist partilerce heba edilmektedir. Saflarımızda mücadeleye katılan birçok yoldaşımız da sistemin saldırılarına karşı etkili cevaplar verememektedir. Açıktır ki bizimle ilişki kurmuş yeni ilişkilerin yeterince bilgili olmasını beklemek gerçekçi de değildir. Ama biz kendimizi devrimci olarak nitelendiriyorsak, kendimizi ve özellikle çevremizi sürekli ileri taşımak gibi bir görevi üstlenmekteyiz.

Bugün bugünün özellikle de devrim mücadelesinde ihtiyaç duyduğumuz bilgilerin bizler için önemini sık sık “bilgisiz devrimci olmaz” söylemi ile dillendirmektedir. Bunu da ancak bireysel ve kolektif eğitim çalışmaları ile aşabiliriz. Bilgisiz devrimci olmaz diyorsak öğrenmeli ve bunun için çaba sarf etmeliyiz. Bugün birçok alanımızda bu sorunu gidermek için eğitim çalışmaları yapmamız gerektiğini belirtip eğitim çalışmaları örgütlemekteyiz ama genel itibarıyla alanlarımızda eğitim çalışması ile kastımız ezberlenmiş ve bir kalıp içerisinde olan bilgilerin bir veya birkaç yoldaşın eğitim çalışmasında sunulacak konuya çalışması ve konuyu sunması ile gerçekleşmesi yeterince verimli olmamaktadır. Çalışmada yapılan sunum genellikle teorik boyutta kalmakta ve pratikten uzak durmaktadır.

Bugün eğitim çalışmalarımızdaki konularımızı her ne kadar ihtiyacımıza göre belirlese de eğer konu pratikten ve somuttan uzak olursa eksikliklerimizi gidermemiz mümkün olamaz. Bu noktada sorun eğitim çalışmalarımızda kullanılan yöntemde aranmalıdır. Öyleyse nasıl bir eğitim çalışması yöntemi izlemeliyiz sorusuna cevap bulmamız, sorunu belli düzeyde çözecektir. Bu noktada verimli eğitim çalışması örneğini bu yıl yapmış olduğumuz 4. Köy Çalışması pratiğinden verebiliriz. Çalışmamızda eğitim çalışması konularını ihtiyaçlarımıza göre belirleyip her konu için bir veya birkaç yoldaş görevlendirdik. Görevli olan yoldaş eğitim çalışmasında sunum yapmaktan ziyade daha çok divan görevi görmekteydi ve konuya dönük (çalışmadaki yoldaşların düzeyine göre) en temel soruyu yoldaşlara yöneltip konu hakkında yorumlarını ve düşüncelerini alıyordu. Böylelikle yoldaşların eksiklikleri belirleniyor ve çalışmada tüm yoldaşların eksikleri üzerine tartışmalar açılıyordu, bu sayede tüm yoldaşların eksik olduğu noktalar da giderilmiş oluyordu. Aynı zamanda yoldaşlar, konu hakkında yorum veya açıklama yaparken daha çok somut pratikleri üzerinden açıklama ya da yorum yaptıklarından konu daha çok somutlaşmaktaydı. Bu da yukarıda belirttiğimiz tepeden inme bilgilerin olmaması, örnekler kendi pratiklerimizden olduğundan somutlamamız mümkün olmaktadır.

Aynı zamanda çalışmamız boyunca tüm yoldaşlar eğitim çalışmalarında konuşmaları yönünde teşvik edildiğinden birçoğumuzda görünen özgüven sıkıntısının bir nebze de olsa üzerine giderildiği söylenebilir. Çalışmada tartışmalar genellikle yoldaşların eksik olduğu noktalar üzerinden ilerlediğinden tartışmalarımızda dağılabilen konu görevli yoldaşça eğitim çalışması sonunda toparlanıp çalışma bitirilmekteydi.

Eğitim çalışması yönteminin verimli olduğunu söyleyebiliriz. Bu sayede günde 12 saat kayısı işinde çalışmamıza rağmen eğitim çalışmalarımızda yorgunluğu unutup tartışmalı 5 saatlik eğitim çalışmaları işleyebiliyorduk.

Eleştiri- özeleştiri de neyimize ilişkin

Bizler toplumdan soyut kişiler olmadığımız için devrimci mücadeleye katılırken toplumun birçok eksikliğini ve zaafı yönlerini de kendimizle beraber getiriyoruz. Ancak bizler biliyoruz ki devrim, eskinin yıkılıp yerine yeninin inşa edilme sürecidir, keza eğer bir yıkıma girişiyorsak ilk atacağımız adım kendimizdeki eksiklere karşı mücadeleyi başlatmaktır. Yani bir yıkıma başlıyorsak o yıkımı önce kendimizden başlatmamız gerekir/gerekmemektedir. Sistemin bugün bize öğütlediği şey “bir yanlışlık görüyorsan onu düzelterek olanın senin olmadığı, eğer o yanlış sen yapıyorsan bir şekilde geçişirmenin yollarını aramanın” gerektir. Böylesi tasfiye rüzgarlarının estiği bu dönemde bizim yapmamız gereken elbette ki en önemli silahımız olan eleştiri ve özeleştiri silahına tavizsiz sarılmaktır.

Peki, bizler birilerini eleştirirken veya birilerine özeleştiri verirken nelere dikkat etmeliyiz?

Esas olarak olabildiğine samimi olmalı, etrafımızı iyi gözlemlemeli ve eleştirimizi iyi temellendirmeliyiz. Yani bu konuda sübjektivizmden mümkün olduğunca kaçmamız gerekir. Tali olarak da üslubumuza dikkat etmemiz gereklidir. Eğer üslubumuz olması gerekenden sert ve karşıtımdakini küçük düşürebilecek yargılar içeriyorsa bu tarzdaki bir üslubu terk etmeliyiz. Hem “eleştirilerimizin yapıcı, ilerletici yönünü kullanıyoruz” deyip böylesi bir üslup kullanıyorsak bu durumda bir çelişki var demektir. Yine böylesi bir üslup; karşıtımdakinin eleştiriden soğumasına, karşıt tepkiler geliştirerek yaptığı işin yanlış olma ihtimalini düşünmeden yaptıklarını teorize etmeye çalışmasına neden olabilir.

YDG olarak alanlarımızda pek de işlev kazandırma-

dığımız eleştiri ve özeleştiri toplantılarını köy çalışmamız içerisinde uygulayarak somutta ne kadar kısa süre içerisinde, kişileri ne kadar değiştirebildiğini gördük. Köy çalışmamızda eleştiri ve özeleştiri toplantılarında uyguladığımız yöntemi kabaca tarif etmek gerekecek olursa;

İlk olarak eleştirinin yapılacağı kişi divan konumunda oluyor ve ilk eleştiriyi o kendisine veriyordu, yani toplantıya eleştirinin muhatabı olan yoldaş kendi özeleştirisini ile başlıyordu.

Daha sonra ise diğer arkadaşlarımız eleştirilerini sunuyor ve tüm eleştiriler bittikten sonra söz hakkı tekrar eleştirinin yapıldığı kişiye geçiyor ve muhatap olan yoldaşımız genel eleştiriler üzerinden daha derinlikli bir özeleştiri veriyor ve katılmadığı eleştirileri de dile getiriyordu.

Bu yöntem; ilk olarak özeleştiri vermemizden ötürü bizi eleştiriye kapalılıktan büyük oranda kurtarıyor, hem de bizim kendi gerçekliğimizin bilgisine ne kadar sahip olduğumuzu gösteriyor. Bir başka getirisi ise; bizi etrafımızdakileri daha fazla gözlemlemeye daha çok da kendimizi gözlemlemeye itiyor.

Bizim de yapmamız gereken şey; her sürecimizde “eksikliklerimiz görevlerimizdir” şiarını iyi kavrayıp bu düzlemde eksikliklerimizi en fazla görebileceğimiz eleştiri ve özeleştiri toplantılarına gereken ilgiyi göstermek olacaktır. Alanlarımızda örgütlülük seviyemizi ilerletmekte ve kendimizdeki geri yanları yıkıp yerine yeniyi inşa etmekte eleştiri ve özeleştiri silahını daha etkin bir şekilde kullanmamız gerekmektedir.

Bir YDG'li

Çıkardığımız bazı dersler...

Yeryüzünün en büyük ihtiyacıdır yoldaşlık. Evet, en çok yoldaşlara ihtiyacımız var günümüzde. Çünkü halkımız sömürülüyor, katlediliyor, zihinleri kirletiliyor. Köleleştirmeye çalışıyorlar halkımızı. Gücünü halktan almayan bilakis halkın karşısında duran; emeği, onuru insanlığı, doğayı yok etmeye çalışan 3-5 kan emiciye “dur! Bu köy bizim! Burada değneksiz gezemezsin” demek için yoldaşlarımıza ihtiyacımız var.

Örgütümüz politikalarıyla, kültürüyle refleksleriyle

gençliği Yeni Demokratik Devrime kanalize etme niteliğine sahip. Gözle görülür bir yoldaşlık kültürümüz var. Ancak kültürleştirdiğimiz bu anlayışımızı kazanıma; kazanılmış bir yoldaşlığa çevirmemiz gerekiyor. Gerek devrimci kültürün etkisiyle gerek dipten gelen dalganın etkisiyle saflarımıza yeni yoldaşlar edindiğimiz bir dönemden geçiyoruz. Mücadelenin aslı İbrahim’in, Deniz’in, Mahir’in seçtiği yol olduğu gibi asıl yoldaşlık da devrimci dayanışma da onlarınkidir. Kurduğumuz ilişkileri, edindiğimiz yoldaşlığı bu temelde alarak kazanıma çevirmeliyiz. Yoldaşlarımızı eleştirmekten korkmamalıyız. Nasıl ki eleştiriden korkmuyor, bizi eleştirmelerini, eksikliğimizi görmeyi ve düzeltmeyi istiyorsak bunu yoldaşlarımızın da istediğini unutmamalıyız. Ya da istemi-

yorlarsa istemelerini sağlamalıyız.

Yoldaşlarımızı hitap şekline dikkat etmeli, resmîyetin olmasının yanında bir samimiyet, bir sıcaklık hissetmeliyiz. Örgütümüz genel olarak öğrenci gençlik üzerinde yoğunluğunu gösteriyor. Öğrenci gençlik sınıfı gereği sistemin yoz saldırılarına yoğun şekilde maruz kalan ve asıl hizmet etmesi gereken sınıfın proletarya olduğunu çabuk unutan bir karaktere sahiptir. Bu yüzden küçük burjuva alışkanlıklarımızı yenmeli, yoldaşlarımızın da yemesine yardımcı olmalıyız. Eğer alanımızda birkaç yoldaşımızla ilişkilerimizi iyi, diğerleriyle değilse veya geliştirmiyorsa bunun üzerine gitmeli, tüm yoldaşlarımızla ilişkilerimizi geliştirmeliyiz.

İnisiyatif alma konusunda yer yer sorun yaşadığımız yoldaşlarımız olabilir. Bunu yoldaşlarımızla birebir görüşmeli ve çözmeliyiz. Aksi halde bu durum tartışmalara hatta kitle önünde tartışmalara dönüşebilir. Bu yüzden kitlelerin bize olan bakışı değişebilir.

Bazı yoldaşlarımızın yalnızca bizim politikalarımızı kabullenmenin, doğru bulmanın yanı sıra onlara dostça yaklaşmamızdan, anlayışlı olmamızdan, onlara güven vermemizden kaynaklı örgütlendiklerini unutmamalı ve bu yaklaşımlarımızı süreklileştirmeliyiz. Mücadelenin sürekliliği gibi yoldaşlığın da sürekliliği esastır. Unutmamalıyız ki yoldaşlarımıza yaklaşımımız ideolojiktir.

Bir Y D G 'li

İŞ BÖLÜMÜNDE CİNSİYET AYRIMI

Bizi ve her şeyi boyunduruğu altına alan ve kendi anlayışı doğrultusunda şekillendiren özel mülkiyetçi sistem, kadın ve erkeğe de yeni misyonlar yükleyerek aralarında bir uçurum açmıştır. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile kadını metalaştırarak “erkeğe ait” anlayışını geliştirmiştir.

Kapitalist sistemin temel anlayışı beraberinde kendi kültürünü ve değer yargılarını da var etmiştir. Bireycileştirme de bu sistemin dayattığı ve var etmek istediği bir değer olarak oluşmuştur. Bütün olayları ve olguları ezilen sınıflar için belirlenmiş sınırlar içinde düşünmek ve bu sınırların aşılmasına kesinlikle uymak, uyulmadığı takdirde cezalandırılacağını bilmek bize dayatılanlardır. Yine toplumsal üretim içindeki rolümüzün ne olduğu üzerine bizlere dayatılanlar, bizleri ayak takımı olarak görenler tarafından belirlenmekte ve bizlerin bu rollere bağlı kalarak gereğini yerine getirmemiz beklenmektedir. Üretim sürecine bin bir türlü zorluğu aşarak giren biz kadınlar ile üretim sürecinin “doğal bir parçası” olarak görülen erkekler arasında da bir alt-üst ilişkisi kurulmuş ve kadınların da bu “doğallığı” olağan karşılımları gerektiği düşünülmüştür.

Üretim içerisindeki işbölümü ve bu işbölümü sırasında karşılaşılan cinsiyet ayrımı daha ince çizgiler şeklinde olmak üzere kendini saflarımızda da var etmektedir. Bu durumu en yakın olarak köy çalışması deneyimimizde de görebiliriz. “Doğal” bir iş ayrışmasına giden çalışmada bizler de benzer hatalara düştüğümüzü fark ettik. Kayısları düşürmek için ağaçların sallanması işini, iyice doldurulunca epey ağırlaşan kasaların taşınması işini ve ayrıca fiziki güç gerektiren pek çok işi erkek yoldaşların yapması ve durumun bir süre sonra söylenmeyen kurallara dönüşmesi biz örgütlü kadınları üretim içerisinde sınırlamaya başlamıştı. Yaptığımız genel de-

ğerlendirmelerde bu konu üzerinde duruldu ve bu anlayış mahkûm edildi. Pratik süreç hemen başladı ve görüldü ki birtakım zorlanmalar olmakla birlikte kadınların yapamayacağı düşünülen işlerin hepsi yapılabiliyordu. Meselelerin bir irade meselesi olduğu ve iradenin zorlanması durumunda nelerin başarılabilirliği kendini pratikte göstermişti. Buna paralel olarak üretim süreci içerisinde daha fazla inisiyatif geliştirme amaçlı kadın yoldaşlar daha çok çavuş olmaya başladı. Köy çalışmamızda çavuşların görevi, çavuş olunan günün tamamından sorumlu olmak anlamına geliyordu. Görevlendirmelerden ve işin verimliliği konusunda daha fazla sorumluluk alınması demektir bu.

Üretim süreci içerisinde daha fazla inisiyatif geliştiren biz kadınlarda şunu görmek mümkün oldu: Yapılan eğitim çalışmalarına daha fazla yoğunlaşmada, kendini daha iyi ifade edebilmede gözle görülür bir artış gösterdi. **Bizlere söz hakkı vermenin yerini, biz kadınların söz istemesi aldı. Birtakım gelişmeler karşısında pasif tavır takınmanın yerini aktif katılım ve müdahale aldı.**

Sonuç olarak; köy çalışması pratiğimiz bize göstermiştir ki her algıladığımız, düşündüğümüz şeyin pratik süreçte kendini mutlaka var etmesi gerekmektedir. Örgütlü kadınların yaşadığı en büyük sıkıntı olan; inisiyatif alamama, özgüven eksikliği sorunlarının pratik süreç içerisinde pozitif ayrımcılık gereği, yapılan müdahalelerle aşılmasına yardımcı olunabilir. Ancak unutulmamalıdır ki; bu sorunun daha ileri bir seviyede çözümüne yaklaşılacaksa, bizzat kadın yoldaşların sorumluluk verilmesini beklemeksizin sorumluluk almaları ve inisiyatif geliştirmeleri gerekmektedir. Alınacak sorumluluk tek başına kol emeği harcamak şeklinde sınırlı kalmamalı ve işin düşünsel boyutu üzerinde daha fazla emek harcamak gerekmektedir.

Bir Y D G 'li

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

Köy çalışmamızı gerçekleştirdiğimiz köyden bir liseli YDG'liyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Bize biraz köylülerin ekonomik durumundan ve köylülerin geçimlerini neyle sağladıklarından bahsedebilir misiniz?

Köyümüzde birkaç istisna dışında tarım ve hayvancılıkla geçim sağlanıyor. Geçimin esasını tarım oluşturmaya rağmen verimli tarım arazilerimiz yok. Araziler çapraz, yamuk, dağlık vb. Bundan bir 20 sene önce köylüler kendilerine yetebilecek düzeydeydiler. Şimdi baktığımızda ise emperyalistlerin yeni politikaları sonucunda köylüler kendi kendilerine yetemiyorlar. Birçok aile ürettiği üründen zarar ediyor. Ürünlerin maliyeti, satışından pahalı oluyor. Bu nedenle birçok araziye ekim, dikim yapmıyor köylüler. Birçok arazi boş durmaktadır.

Köyümüze makineler girmiş durumda. Tarımı kolaylaştıracak bir sürü makine var, ancak bu makineler pahalı makineler. Köylülerin çok büyük bir kısmı bu makineleri kullanamıyor. Bunu da büyük arazilere sahip oldukları için yapabiliyorlar. Yani masraftan kısarak yapıyorlar. Bölgede en çok kayısı üretimi yapılıyor. Makineler kayısıda da kullanılmıyor. Geçim sıkıntısından kaynaklı kayısının gübresini, ilacını veremiyorlar. Bu nedenle kayısı üretimi de yok olmakla karşı karşıya. Hayvancılık ise ticaret yapmadan, köylülerin kendi kendilerine yetecekleri kadar yapıyor. Örneğin sadece kendilerine yetecek kadar süt almak için inek besliyorlar. Buna rağmen çevre köylerle karşılaştığımızda hayvancılık en çok bizim köyde gelişmiştir.

Bölgedeki devrimci faaliyete hakkında ne söyleyebilirsiniz? Bölgenin devrimci tarihini bize biraz anlatır mısınız?

68 hareketlenmelerinde tüm Türkiye’de olduğu gibi bizim köyümüzde de devrimci mücadele gelişmektedir. O zamanki nüfus yoğunluğu da bunu geliştiren bir etken. O zamanlar babamın, amcamın faaliyet yürüttüğü zamanlar. Onlarla yaptığımız sohbetlerde daha kalabalık olduklarını belirtiyorlar. Toplantılarda, eğitim çalışmalarında 40 kişiye varabildiklerini belirtiyorlar. Yani genel olarak köy halkının devrimcilere sempatisi var.

Peki, bölgede bizim örgütümüzün faaliyeti, geçmiş nasıl?

Şehit düşen Partizan Muharrem Yiğitsoy’un etkisi bölgede ciddi oranda görülüyor. Ailelerle sohbet ediyoruz. Birçok aile Muharrem Yiğitsoy’dan bahsediyor. Bu ailelerin bazıları okurlarımız, bazıları da devrimcilere olumlu bakmayan aileler. Yoldaş, bu köye her geldiğinde köylülerle beraber çalışıyor, onlara yardım ediyormuş. Onlarla aynı dili konuşuyormuş. Hepimiz Muharrem Yiğitsoy’dan kitle çalışması konusunda birçok şey öğrendik. Yani Muharrem Yiğitsoy’un bu köyde muazzam bir etkisinin olduğunu söyleyebiliriz.

Son sürece baktığımızda 2006-2007’de bir toparlanma oldu. Sonrasında buradaki faaliyetçilerin diğer bölgelere gitmesiyle etkimiz tekrar düştü.

Köy çalışmamızın buradaki gençler üzerindeki etkisinden bahsedebilir misin?

Genel olarak yaptığımız değerlendirmelerde köy çalışmasının kitle çalışması ayağı sönük geçti demiştik. Bunun bir nedeni objektif koşullarken bir nedeni de bizim eksik kalmamızdı. Köyde bir gençlik potansiyeli var. Özellikle yazın genç nüfus daha da artıyor ve bu gençler devrimcilere sempatisi olan gençler. Köy çalışmasının kitle ayağının eksik olmasına rağmen bölgedeki gençler üzerindeki etkisi muazzamdı. Biz elimizden geldiğince yanınıza gelmeye çalıştık. Eğitim çalışmalarına katılmaya, kayısı toplamada yardım etmeye çalıştık. Köy eski hareketli günlerine geri dönmeye başladı. Örneğin ben, buradaki faaliyetçilerin büyük şehirlere gitmesinden sonra gerilemişim. Şimdi o zamanlardaki gibi hareketlendim. Birçok arkadaş buraya gelmenizden dolayı çok memnunlar. Birçok üniversite öğrencisi gelmiş köyde kayısı topluyor. Bu birçok arkadaşımızın hoşuna gitti. Örneğin köye sizi taciz etmek için jandarma geldiğinde 5-6 arkadaşımız köyün girişinden itibaren size haber verdi. Bu çok önemli bir şeydi.

Köydeki aileler köy çalışmamızdan nasıl etkilendi? Biraz anlatır mısın?

Köydeki okurlarımız hareketlenmeye başladı. Birçok aile yanınıza geldi. Size yardım etti. Sizinle sohbet etti. Sizi tebrik etti. Köy halkının genel olarak devrimcilere -özelde örgütümüze- sempatisi, özlemleri var. Bu özlemi giderdiler. Umutları yenilendi. Köyde orta kitle diyebileceğimiz nitelelikteki insanların da olumlu yönde etkilendiğini gözlemleyebiliriz. Bunu şuradan da anlayabiliriz. Köye jandarma geldiğinde bizimle ilişkisi olmayan birçok insan sizin yerinizi jandarmalara söylemedi. “Bilmiyoruz”, “onlar çoktan gittiler”, “siz ne yapacaksınız onları, onlar burada değil” gibi cevaplar verdiler jandarmalara. Bence bu orta kitle diyebileceğimiz insanların nasıl etkilendiğini açıklıyor.

Teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

Büyükşehirde okuyan, tatilde köye gelen ve çalışma boyunca bizim yanımızda olan liseli bir arkadaşımızla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Örgütümüzü ve çalışmamızı nasıl değerlendiriyorsun?

Sizden önce birkaç örgütü daha gördüm. Bu örgütler birşey yapma niyetinde olmayan, devrimciliği gelip geçici birşey olarak gören örgütlerdi. Ama siz farklısınız. Sizden örgütün, örgütlülüğün ne demek olduğunu öğrendim. Sizin devrim yapma gibi bir hedefiniz var. Siz kendinizi geliştirmeye çalışıyorsunuz.

Burada bizim yoldaşlarımızla ilişkilerimizi gördün. Bu ilişkileri nasıl değerlendiriyorsun? Yoldaşlık senin için ne anlam ifade ediyor?

Hepiniz aynı düşüncedesiniz. Birbirinize yardımcı oluyorsunuz. Belki kardeş gibisiniz belki de kardeşten de ötesiniz. Biri hasta olunca hemen ilgileniyorsunuz. Benim birçok arkadaşım, dostum var ancak hiçbirinin arkadaşlığı sizinki gibi değil.

Biz burada kolektif bir şekilde yaşıyoruz. Kolektif yaşam hakkında ne düşünüyorsun?

Burada hepimiz ortak kararlar alıyorsunuz. Ve bu kararlara hepimiz uyuyorsunuz. Disiplinimizi bozmamaya çalışıyorsunuz. Birbirinize yardımcı olmaya çalışıyorsunuz. Birbirinizin eksikliğini kapatmaya çalışıyorsunuz. Bu benim için çok etkileyiciydi.

25 gün boyunca bize yardım ettin. Sürekli yanımızdaydın. Birçok şey paylaştık. Bunun sonucunda devrimciler hakkında ne düşünüyorsun? Kendi duygularından bahsedebilir misin?

Ailede devrimciler olunca ister istemez devrimcilerle ilişkilerin oluyor. Önceden de devrimcilerle ilişkilerim vardı yani. Burada sizinle bir sürü şey paylaştık. Sürekli sizinle beraberdim. Bir sürü politik tartışma yaptık. Esp-riler yaptık. Türküler, marşlar söyledik. İlk kez bahçede çalışıyorum. Geçen senelerde burada çalışan işçilere yardım etmiyordum. Sizin yanınıza her gün geldim çünkü burada bir kolektif yaşam vardı. Herkes çok ciddi emek harcıyordu. Herkes o kadar yorulmasına rağmen çok mutluydu.

Önceden devrimcilerle ilişkilerim vardı ama ben hiç örgütlenmek istemedim. Hep devrimcilere uzak kalmaya çalıştım. Yaşım küçük vs. birçok bahane üretiyordum. O zamanlar da haksızlıklara karşı çıkıyordum. Ama şimdi sizinle tanışınca neden örgütlenmek gerekiyor, neden haksızlıklara karşı örgütlü mücadele etmek gerekiyor bunu anlıyorum.

Köy çalışmamızı nasıl değerlendiriyorsun? Bizim buradaki çalışmamız senin için ne anlam ifade ediyor?

Öncelikle sizin buraya gelmekteki amacınız para kazanmak değil. Eğitim çalışmaları, örgütlü yaşam, insanları anlamak, bilgi yönünden kendinizi geliştirmek vb. amaçlarınız

vardı. Siz düşündüğünüz şey için kendinizi kısıtlıyorsunuz. Disiplinli davranıyorsunuz. Kendi rahatınızdan ödün veriyorsunuz. Tahminimce hepimiz rahat bir yaşam sürdürüyorsunuz. Sonuçta hepimiz öğrencisiniz. 25 gün içinde kendinizi değiştirmeye çalıştınız. Belki çok zorlandınız. Ama yine de yüzünüz gülüyordu. Bu işi düşündüğünüz şey için yaptınız. Bu yüzden çok mutlusunuz. Amacınızı, hedefinizi hiç bilmiyor olsam da takdir edilmesi gereken bir şey.

Söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Hepinizin sınırlarınızı zorluyorsunuz. İrade gösteriyorsunuz. Bir abla 20 kiloluk kasayı kaldırıyor. Ne kadar yorulsanız da mutlusunuz. Bir abiye “sabahtan beri çalışıyorsun hiç yorulmadın mı? Nasıl hala gülebiliyorsun?” diye sorunca bana şu cevabı vermişti. “Bir devrimci her zaman mutludur. Çünkü insanlık için bir şeyler yaptığını bilir.” Siz de böylesiniz. Bu yüzden işinizi gülecek yapıyorsunuz. Savunduğunuz düşüncenin zor yanlarını öğrenmeye çalışıyorsunuz. Ve bunu pratikten öğreniyorsunuz.

Teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

Toprak sahibi üreticiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz

Kayısının üretim aşamasıyla ilgili biraz bilgi verebilir misiniz?

Kayısıyı diktığımız ilk yıl bakımının eksiksiz yapılması gerekir. Yani sulanması, her sudan sonra dibinin çırpılması, hastalığın ağaca bulaşmaması için ilaçlanması, ağacın gübrelenmesi vb. Bakımı eksiksiz olursa 4-5 yıl içerisinde meyve vermeye başlıyor.

Meyve veren ağacın çırpıldıktan sonra belirli aralıklarla sulanması gerekir. Ekim ayının sonlarına doğru da gübresinin verilip çiftinin (ağacın dibinin havalandırılmasının) sürülmesi gerekir.

Üretim aşamasındaki ve sonrasındaki sıkıntılar hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Öncelikle üretilen kayısının neredeyse maliyetini bile karşılamadığı için köylü çok zor durumda bırakılıyor. Ek olarak da kayısı üzerindeki emeğin karşılığı verilmiyor.

Bildiğimiz kadarıyla “gün kurusu kayısı” üretiyorsunuz. Bunun üretim aşaması hakkında bilgi verir misiniz?

Bu konuda en önemli şey, ağaca gübre ve hormon verilmemesidir. Meyve ağaçta iyice olgunlaşana kadar bekletilmesi gerekir. Daha sonra meyveler ağaçtan toplanılıp güneş önüne serilecektir. Meyve iyice siyahlaşana kadar güneş önünde bekletilecek, içinden çekirdeği çıkartılacak ve tekrar kuruması için güneş önüne serilecektir. Tabii ki bu süre içerisinde meyvenin yağmuru hiç görmemesi gerekir. Örneğin meyve kuruma aşamasındayken yağmur yağarsa kayısı ölür.

Bize vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

‘BEN, BİZ VE AĞAÇLAR

İlk günlerimizdi henüz, şüphesiz o günlerde hepimizin en çok sevdiği şey; gökyüzünün zifiri karanlığına sığınmış yıldızlar eşliğinde kayan yıldızları izleyip herkesin gördüğü o olaya “off gördünüz mü?” diyerek uykuya direnip galip gelenleri olayın bir parçası haline getirmeye çalışıyorduk. Her yıldız kayışından sonra -ki genelde aynı arkadaşımız cümlesinin sonuna küçük bir yıldız kondurarak dipnot düşünüyordu “aslında o bir yıldız değil, o bir meteor ve atmosfere girdi.” diyerek noktalıyordu sözünü. Tabii bunlar yaşanırken zaman hiçbir şeyi dikkate almıyor ve ilerlemekte ısrar ediyordu. Sabahın altısında kalkma zorunluluğunun verdiği kaygıyla arkamızdan akan derenin şırlıtısı birleşiyor ve dalıyorduk uykumuza.

Çelişkiler hasımlarıyla hesaplaşıyor, yeni günleri doğuruyordu. Artık eski ırgatlar değildik, hepimiz “kayısı savaşı” rolüne layıktık. Masallarda ve fabllarda rastlanılabilecek türden; konuşan, duyan, hisseden ağaçları keşfedip gün yüzüne çıkarmakta birer uzmandık.

... Bir öncekisiyle pişti olmaktan kurtulamayan günlerden birindeydik, kendimizi kaybetmişcesine ağacı sallıyorduk ve çaresiz ağaç, meyvelerini yere bırakmak zorunda kalıyordu. O anda gözümüze bir ağaç ilişti, dalları kurumuştu etrafındaki ağaçları da kurutmaya başladığı için merkez konumundaydı, çok geçmeden nedenini öğrenmiştik. O, bir “Sarhoş Ağaç”tı. Yakın çevresinde bulunan alkol şişeleri ve koyundaki dibi görünen şişe onu ele veriyordu.

Günümüzü farklı kılmak adına akıl yürütme, mantık soruları ve matematiksel problemler soruyorduk birbirimize, soruya gelen her itirazdan sonra ünlü bilim adamları referans olarak gösteriliyordu. Tabii ki gruptan, marjinal kalmamak için sorulara müdahil olan arkadaşlarımızın pasifliği gözlerimizden kaçmıyordu. Bir günü daha gerimizde bırakmıştık ve soruları devam ettirmede ısrarcıydık, “Yeşil Kuzu Hikayesi” başlamıştı, çırpınılarımız nafileydi, hikaye sarıp sarmalamıştı bizi. Hikayenin sonu geldiğinde iş bitimine yakın bir saatteydik. Beklediğimiz aksine hikayede soru falan yoktu ancak birçoğumuz hikayenin bitmesinin verdiği mutlulukla çok beğenmiştik, birçoğumuz da yine aynı sebepten ötürü hiç beğenmemişti. Hikayenin anlatıldığı ağaç, daha doğrusu ağaçlar, gösterdikleri irade ve bu düzlemde zorladıkları sabırdan dolayı “Yeşil Kuzu Ağaçları” olmuşlardı.

Bahçelerde sirkelenecek ağaç sayıları gittikçe azalıyordu. Ağaçlara çıkmada herkes gönüllüydü fakat nedense birçok bahanemiz ağaca çıkmama konusunun etrafında şekilleniyordu. Birden o ağaç çıkmıştı karşımıza. Yürüyüş düzenimizi hiç bozmadan ağaca çıkmaya başlasak son dalına kadar ilerleyebiliyorduk. Hatta Titanik filminin o unutulmaz sahnesi bile çekilebilirdi o ağaçta. O ağacın adı da “İyi Kalpli Ağaç” olmuştu.

Son kayısının da hep birlikte dalından koparılmasıyla son buldu ağaçlarla olan ilişkimiz.

Artık “Gölge Ağacı” dışındaki ağaçlarla pek de işimiz kalmamıştı...

Bir Y D G 'li

KAYISI TÜRKÜSÜ

Diktim kayısı da gelecek diye
O da para etmedi yine
Yedi baş külfet aç kaldı gene
Yürü devran yürü çarkın kırılıns!
(uzun hava)

Sabah erken girdim islim damına
Kükürdü yiyince dolandı başım

Aldım kasa ile mavi çadırı
Aldım kasa ile uzun sırtığı
Bahçeye inince dolandı başım

Serdim çadırı da çıktım ağaca
Sopayı vurdukça döküldü mişmiş

Hürrü Ana hazırlamış yemeği
Keyveni ile haber göndermiş bize

Çavuş bağıyor işin başına
Kirik ile yine bitmedi sohbet

Alicın dibine geldim su ile

Başladım pırlatmaya sızladı belim
Zaman geçtikçe de açıldı dilim

Serdim kayısıyı kurusun diye
Topladım da tuttum köyün yolunu

İndirdim ıskartayı boz eşeğimden
Başladı Veli Bey’le pazarlık yine.

Akşam yemeği bitti yorgunluk çöktü
Eğitim çalışması uykuyu söktü

Serdim yatağı da yıldız altına
Sinekler başladı vızıldamaya

İşte böyle geçer bizim günümüz
İşte böyle geçer köy çalışmamız

Umutlu mutluyuz yoldaşlar ile
Umutlu mutluyuz halkımız ile

Mişmiş: Bölgede kayısıya verilen ad.

Hürrü Ana: Bahçesinde çalıştığımız anamız.

Keyveni: Bölgede nöbetçi anlamına gelen isim.

Çavuş: Bahçe işlerinde işi yöneten kişi. Biz daha çok günü planlayan inisiyatif olarak kullandık.

Kirik: Bölgede dost, kardeş, kanka anlamına gelir.

Veli Bey: Köydeki ıskarta kayısıyı satın alan kişi.

İZLENİMLER

YDG'nin köy çalışmasını örgütledikten sonra duydum ve çok merak ettim. Çok iyi bir çalışma olarak değerlendirdim. Bu çalışmaya gelirken öncelikli amaç benim için buradaki eğitim çalışmasından yararlanmak ve yoldaşlarla kolektif yaşamı örgütleyerek paylaşmak ve bu paylaşımlarla öğrenmek, pek çok alandan arkadaşlarla tanışmak, bilgi ve deneyim aktarımında bulunmaktı.

Amaçlarım bunlar olmakla birlikte yaşamı disipline etmek de önemli bir yerde duruyordu. Ama burada çalışmaya başladıktan sonra kendimi ciddi oranda tanıma fırsatı buldum. Politik, teorik ve pratik eksikliğimi, nerede durduğumu eksikliklerimi eğitim çalışmalarımıyla birlikte fark ettim.

Birçok eksikliği, zaaflarımı tam olarak burada fark ettim. Öğrendiklerimin ne kadar doğru, ne kadar eksik ve ne kadar yanlış olduğunu öğrenmek en önemli şey oldu benim için. Örneğin alanın üzerindeki olumlu ve olumsuz durumu, alancılığın ve genel gerçekliği kavrama noktasında ne kadar geri olduğumu anladım. Dar bir bakış açısının alanın üzerindeki olumsuz etkisi olduğunu anladım.

Tüm bunların dışında yoldaşlarla kolektif yaşamı örgütleyerek öğrenmek kesinlikle çok önemlidir. Yoldaşları tanımak, onların eksiklerini görerek kendinde sorgulamak ve onların eksiklerini görerek eleştirmeleri, bir devrimcinin eleştiri-özeleştirme mekanizmasını nasıl kullandığını görmemi sağladı.

Yoldaşlardan öğrendiğim o kadar önemli şeyler oldu ki... Düşündüklerime, hissettiklerime, ailevi sorunlarıma her arkadaş samimi bir şekilde cevap verdi. Bunların hepsi çok güzel ve çok önemliydi.

Malatya'da yapılan köy çalışması benim için çok verimli geçti. Çalışmaya katılırken emek sürecine girmeyi,

diğer alanlardan gelen yoldaşları tanımayı, onlardan öğrenmeyi ve onlarla deneyimlerimi paylaşmayı istiyordum. Nitekim köy çalışması beklentilerime cevap oldu. Gün içerisinde kayısı toplarken politik konuşmalarımız, verilen molalarda tartışılan konular ve her akşam düzenli olarak aldığımız eğitim çalışmalarımıyla, yani ideolojik-politik bilgilerin yanı sıra verimli bir eğitim çalışmasının nasıl olacağını da öğrendim.

Aynı zamanda günün her anını bir öğrenci olarak geçirmeye çalışarak ve her öğrendiğim bilgiyi pratikte hemen uygulayarak bilgimi derinleştirdim. Köy çalışması öğrenme süreci olarak geçmesinin yanında çok da eğlenceliydi. Yoldaşlarla olan ilişkilerimiz her geçen gün daha da arttı. Her

yoldaşımı tek tek tanıdığımda "keşke daha fazla yoldaşım gelseydi" dedim.

Köy çalışmasının bana ve katılan diğer yoldaşlara katkılarından birisi de disiplinli bir hayat yaşamının önemi oldu. Sabah 6'da işe başlıyor, akşam 7'ye kadar çalışıyorduk. Molalarımız düzenliydi. Bu da bizim daha verimli çalışmamızı sağlıyordu. Yemeklerimizi düzenli olarak yememiz de bizi daha enerjik ve zinde tutuyordu.

Ayrıca –her ne kadar görece pasif kalsa da– komisyonlar kurduk ve komisyonların nasıl işlemesi gerektiği hakkında yeni bilgiler edindik. Günlük işleri örgütlemek ve inisiyatif geliştirmek için çavuşluk kavramını geliştirdik ve hepimiz inisiyatif almadaki eksiklerimizi gördük. Eleştiri-özeleştirme toplantılarıyla yoldaşlarımızda bıraktığımız izlenimi gördük ve yanlışlarımızı düzeltmeye çalıştık.

Kısacası çalışma içerisinde geçen her anımız verimli ve mutlu geçti. Gelecek yılki köy çalışmasına katılmayı çok istiyorum ve şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum.

*Birçok eksikliği,
zaafımı tam olarak
burada fark ettim.
Öğrendiklerimin ne
kadar doğru, ne kadar
eksik ve ne kadar yanlış
olduğunu öğrenmek en
önemli şey oldu
benim için.*

“Büyük Ekim Devrimi bugünün ve geleceğin ta kendisidir.”

Tarih Ekim 1917’yi gösterdiğinde... General Karnilov’un önderlik ettiği devrim karşıtı komplo bastırılmış, Sovyetler Menşeviklerden Bolşeviklere geçmişti. Devrimin öngününde bu kez ülkedeki bütün iktidarın Bolşeviklerin önderliğindeki Sovyetlere geçmesini amaçlayan, açık bir ayaklanma çağrısı yapan “Bütün iktidar Sovyetlere!” sloganı ikinci kez yükseltilmekteydi.

7 Ekim tarihinde yükselen devrim dalgasına, Bolşeviklerin ayaklanma çağrısına daha yakından önderlik edebilmek için Lenin Finlandiya’dan gizlice Petersburg’a gelmişti. Lenin’in gelişinden sonra, 10 Ekim günü gerçekleştirilen Bolşevik Partisi’nin Merkez Komitesinin tarihi toplantısının kararında halk ayaklanmaya çağrılmakta, şu ifadelerle yer verilmekteydi:

“Merkez komitesi, Rus Devrimi’nin uluslararası durumunun yanı sıra askeri durumunun ve proletarya partisinin Sovyetlerde çoğunluğu ele geçirmiş olmasının köylü ayaklanmasının ve halkın Partimize olan güveninin artmasının-bütün bunların, silahlı ayaklanmayı günün gereği haline getirdiği görüşündedir.”

“Bu yüzden, silahlı bir ayaklanmanın kaçınılmaz olduğunu ve bunun zamanının geldiğini düşünen Merkez

Komitesi bütün Parti örgütlerine buna göre hareket etmeleri ve bütün pratik meseleleri bu açıdan tartışmaları ve karara bağlamaları için talimat vermiştir.”

Bu tarihi kararın ardından Parti birçok kadrosunu silahlı ayaklanmalara önderlik etmek üzere ülkenin dört bir yanına göndermişti. İşçi sınıfı ülkenin dört bir yanında gelişen grevlerde, ayaklanmalarda da çok net görülebildiği gibi silahlı ayaklanmaya hazır bir durumdaydı. Süreci iyi tahlil ederek başka mücadele yöntemlerinin yetersizliğini gören Bolşevikler sadece hükümete karşı değil revizyonistlere karşı da savaşmaya devam etmekteydiler. Zinoviev ve Kamanev gibi teslimiyetçiler her dönem olduğu gibi yine sahnede idiler. Bolşeviklerin silahlı ayaklanma çağrısını “maceracı bir kumar” olarak nitelendiren teslimiyetçiler bu kadarla yetinmeyerek saflarını daha da fazla netleştirmişler, Bolşeviklerin ayaklanma planını ifşa etmişlerdir.

Bu ihanetin ardından karşı-devrim güçleri bütün olanaklar kullanılarak harekete geçirilmişti. Düşman planlamalarını yaptı, tedbirlerini aldı. Ancak tedbirlerini almış olan, planlamalarını yapan sadece düşman değildi. Bolşeviklerin önderliğinde işçi sınıfı ve köylüler de ciddi bir

hazırlık içerisindeydiler. Üstelik onların elinde düşmanın gücünü boğacak en önemli silahları olan sosyalizme, ardından gelecek sınıfsız imtiyazsız sınırsız bir topluma olan inançları vardı.

Kerenski hükümeti 24 Ekim sabahında saldırısını başlattı ve Bolşeviklerin matbaasını ilk hedef olarak belirledi. Ancak daha saat 10 olmadan Stalin yoldaşın talimatıyla Kızıl Muhafızlar düşmanı püskürtürler. 24 Ekim itibarıyla ayaklanma resmi olarak başlamıştı. Bolşeviklerin önderliğinde işçiler, Kızıl muhafızlar, devrimci ordu birlikleri, donanma omuz omuza güçlü bir direniş ortaya koydu. Geçici hükümetin güçleri çaresizce Kışlık Saray'a sığındılar. Aurora Zırhlısı'nın toplarını Kışlık Saray'a çevirmesi ve toplarını 25 Ekim günü ateşlemesi artık yeni bir dönemin habercisiydi.

25 Ekim günü Bolşevikler sosyalist devrimin Rusya'daki zaferini ilan etmekle kalmayıp proleter devrimler çağının da açılışını yapıyordu. Hemen o gün Bolşevikler "Rusya Yurttaşlarına" zafer ilanını içeren bir manifesto yayınladılar.

25 Ekim tarihinde insanlık bir başka tarihi olaya daha tanıklık etti. Gerek geçici hükümete gerek de Sovyetler içerisindeki revizyonist unsurlara karşı ortaya konan zafer, Sovyetlerin İkinci Büyük Rusya Kongresi ile perçinlendi. Sovyetler içerisindeki Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler mahkûm edildiler ve kendileri Sovyetlerden çekildiler. Bütün iktidarın Sovyetlere geçtiği Kongre'de bir kez daha ilan edildi ve Kongre ardarda kararlar almaya başladı. 26 Ekim gecesi Kongre "Barış Kararı"nın alarak savaşta yer alan devletlerin işçilerine de çağrı yaparak, Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan Rusya'nın çekileceğini ilan etti. Böylece halklara yıkımdan başka birşey getirmeyen bu savaşı sürdürmenin yanlışlığına Bolşevikler bir kez daha vurgu yaptılar ve halklara "çalışan ve sömürülen kitlelerin her türlü kölelik ve sömürden kurtulması davasını başarılı bir sonuca ulaştırma" çağrısını yaptılar. Aynı gece Kongre ikinci önemli bir karara daha imza attı. Toprak Kararı ile devrimci, ayaklanmanın en önemli güçlerinden olan, işçi sınıfının en önde gelen ittifakçısı olan köylülerin taleplerinin karşılanması için ilk adım atılmış oldu. Toprak ağalarının toprak mülkiyetinin tazminat ödenmeksizine kaldırıldığı ilan edildi.

Tarihi kongrenin sonunda Bolşeviklerden meydana gelen ilk Sovyet Hükümeti Halk Komiserleri Konseyi kuruldu. Bolşevikler hiç vakit kaybetmeden zaferin duyurusunu yapmak, Sovyet iktidarının bütün ülkede inşasına önderlik etmek için harekete geçtiler.

Tüm dünyadaki ezilen halkları olduğu kadar, emperyalist egemenleri de ciddi şekilde sarsan Büyük Ekim Devrimi daha başından itibaren etkisiyle, ortaya çıkardığı yadsınamaz önemdeki deneyimlerle sınırlarını aştı. Emperyalist devletler tarafından savaş alanlarına sürülen askerler içerisinde Ekim Devriminin estirdiği rüzgârın etkisiyle huzursuzluklar başladı. İşçi ayaklanmaları dalga dalga tüm ülkelerde yayılıyordu.

İnsanlığı bu denli etkisi altına alan, emperyalist egemenleri ise titreten Büyük Ekim Devrimi'nin daha ilk günlerinde bu denli yayılan ve şiddetlenen rüzgarı bizi hala etkisi altına almaya devam ediyor. Bu etki inançlarımızı körükleyen, umutlarımızı artıran bir etki ile sınırlı değildir. Ekim 1917 devrimi öncesi ve sonrası ile ayrıntılı incelenmesi gereken bir süreçtir. Proletaryanın ortaya koyduğu ilk büyük devrim pratiği, devrimci ve komünistler için yol göstericiliği ile muazzam bir hazinedir. Ekim devriminin başarısı uzun yıllar verilen mücadelenin sonucudur. Rusya'da Marksizmin yayılışından itibaren proletarya ideolojisi gerek çarlık otoritesine gerekse de kendisinden görünen içerisindeki burjuva unsurlara karşı çetin bir mücadele vermiştir. Başta Lenin yoldaş olmak üzere, Stalin, Şahumyan, Sverdlov, Orjinekidze gibi önderlerin sürece göre ortaya koydukları müdahaleler ve işçi sınıfının bu müdahaleleri sahiplenmesi Bolşevik devriminin yaratılmasında etkili olmuştur.

Lenin yoldaş Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin içerisinde bir taraftan burjuva anlayışlarla mücadele ederken bir taraftan da devrimci savaşa önderlik edebilecek, çelik disiplinli bir parti açığa çıkartılmasında ciddi etkide bulunmuştur. Ekonomistlere karşı geliştirilen mücadele ile proletaryanın partisinin ideolojik temelleri (Ne Yapmalı?) ortaya konmuştur. Yine bir taraftan Menşeviklerin oportünizmine karşı mücadele veren Lenin Menşeviklerin tezlerine karşı proletarya partisinin örgütlenme ilkelerini ve taktik esaslarını netleştirmiştir. Ekim Devriminin inşası süreci bu sürecin olmazsa olmazı olan Bolşevik Partisi'ni; proletaryanın devrimine önderlik edebilecek yegane gücü açığa çıkartmakla kalmayıp, kitlelerin örgütlenmesi, emperyalist paylaşım savaşları karşısında ortaya konacak devrimci tutum, ulusal sorun ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı, devrim sonrası inşa süreci, emperyalist, kapitalist sisteme karşı mücadelenin ekonomik ayakları vs. konularında da büyük öneme sahip bir birikim yaratmıştır.

Büyük Ekim Devrimi bugünün ve geleceğin ta kendisidir. Bu bilinçle ele alınmalı, yolumuzu gerçek anlamda aydınlatmalıdır.

**ŞİDDETE KARŞI
YALNIZ DEĞİL
ÖRGÜTLÜ**

**TACİZE KARŞI
SUSKUN DEĞİL
ÖFKELİ**

**TECAVÜZ
İNSANLIK
SUÇUDUR**

**KADIN
CİNAYETLERİ
POLİTİKTİR**

**25 KASIM KADINA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI
ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜ'NDE ALANLARA!**